

Partide, voturi și mandate la alegerile din România (1990-2012)

Preda, Cristian

Veröffentlichungsversion / Published Version

Zeitschriftenartikel / journal article

Empfohlene Zitierung / Suggested Citation:

Preda, C. (2013). Partide, voturi și mandate la alegerile din România (1990-2012). *Studia Politica: Romanian Political Science Review*, 13(1), 27-110. <https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:0168-ssoar-447403>

Nutzungsbedingungen:

Dieser Text wird unter einer CC BY-NC-ND Lizenz (Namensnennung-Nicht-kommerziell-Keine Bearbeitung) zur Verfügung gestellt. Nähere Auskünfte zu den CC-Lizenzen finden Sie hier:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.de>

Terms of use:

This document is made available under a CC BY-NC-ND Licence (Attribution-Non Commercial-NoDerivatives). For more information see:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0>

Partide, voturi și mandate la alegerile din România (1990-2012)

CRISTIAN PREDA

Pe 9 decembrie 2012 a fost organizat al șaptelea scrutin general din România postcomunistă. După primele alegeri din mai 1990 și adoptarea unei Constituții la finele anului următor, din 1992 încolo, la intervale de patru ani, s-au ținut alegeri pentru un Parlament bicameral, ca și alegeri locale. Electoratul a mai fost chemat la urne, pentru a desemna un președinte, de șase ori, iar din 1991 până în 2012 s-au ținut, de asemenea, șapte consultări referendare, mai multe decât se organizaseră până atunci în întreaga perioadă a istoriei noastre moderne. Reinventate în decembrie 1989, partidele au avut de trecut toate aceste teste. Articolul de față oferă informații despre performanța lor, în termeni de voturi și de mandate.

Ambiția textului e mai degrabă documentară decât explicativă¹. Sunt reunite în mai multe tabele datele principale referitoare la funcționarea partidelor, urmărind patru mari dimensiuni: înregistrarea lor legală, mobilizarea în competițiile electorale, condiția parlamentară și participarea la guverne. Fiecare tabel este însoțit de comentarii succinte. Articolul cuprinde, apoi, în anexă, lista completă a partidelor și alianțelor angajate în competițiile electorale din 1990-2012, însoțită de informații minimale: numărul de voturi și, acolo unde e cazul, de mandate obținute la competițiile locale sau naționale, participarea eventuală la cursa prezidențială, extrase relevante – mai ales pentru formațiunile mai puțin cunoscute – din statutele lor, ca și – în cazul partidelor cu notorietate mare – despre alegerile lor interne.

Partide înscrise legal

La alegerile din 2012 a rămas în vigoare Legea partidelor adoptată în 2003, cu modificări minore². Cea mai importantă prevedere a ei este cea cuprinsă în articolul 19 (lit. 3) care stipulează că, pentru a fi înregistrat, un partid are nevoie de o listă

¹ Textul de față preia, într-o redactare nouă și actualizată, unele date folosite deja în mai multe cărți și articole: *România postcomunistă și România interbelică* (apărut la Meridiane, în 2002); *Partide și alegeri în România postcomunistă* (Nemira, 2005). E vorba apoi despre volumul scris împreună cu Sorina Soare, *Regimul, partidele și sistemul politic din România* (Nemira, 2008), care a cunoscut și o versiune italiană, apărută în 2012 la Aracne editrice, sub titlul *Democratizzazione in Romania. Regime, partiti e sistema di partiti*. O parte din date fuseseră deja actualizate în articolul pe care l-am publicat sub titlul „The Romanian Political System after the Parliamentary Elections of November 30, 2008”, în *Studia Politica. Romanian Political Science Review*, vol. IX, no. 1, 2009, pp. 9-35, ca și în prefața la volumul lui Alexandru RADU, *Politica între proporționalism și majoritarism. Alegeri și sistem electoral în România postcomunistă*, prefață de Cristian PREDA, Institutul European, Iași, 2012, pp. 7-9.

² V. conținutul legii, cu modificările operate, la adresa www.legalis.ro/wp-content/uploads/2012/06/Legea_14-2003_a_partidelor_politice_forma_aplicabila_de_la_1_septembrie_2012.pdf (accesat la 1 februarie 2013).

cu „cel puțin 25.000 de membri fondatori, domiciliați în cel puțin 18 din județele țării și municipiul București”, în fiecare dintre unitățile administrative fiind impus un minimum de 700 de persoane. Prima reglementare postcomunistă a partidelor – Decretul-Lege nr. 8, adoptat în ultima zi a lui decembrie 1989 – cerea de o sută de ori mai puțini membri (mai exact: 251), iar o a doua reglementare – în vigoare din aprilie 1996 – ridică numărul acestora la zece mii. Dacă vom compara începutul tranziției și perioada scursă de la adoptarea legii din 2003, vom constata că numărul partidelor s-a diminuat semnificativ, așa cum o arată Tabelul 1¹, referitor la formațiunile existente în momentul organizării alegerilor parlamentare:

Tabelul 1
Partide înscrise la Tribunal

Data	Partide
20 mai 1990	80
27 septembrie 1992	155
3 noiembrie 1996	75
26 noiembrie 2000	73
28 noiembrie 2004	30
30 noiembrie 2008	34
9 decembrie 2012	28

Legea din 2003 cerea reînregistrarea partidelor existente până la mijlocul acelui an: la data fixată – 18 iulie 2003 – erau 27. Un an mai târziu, se ajunsese la treizeci². De atunci încoace, evoluția a fost discretă: în momentul alegerilor din decembrie 2012, existau 28 de formațiuni înscrise legal.

Cifra are nevoie de lămuriri suplimentare. Conform articolului 27 al Legii partidelor, acestea sunt obligate să actualizeze listele cu membri până la data de 31 decembrie din anul preelectoral. La sfârșitul lui 2011, erau 24 de partide care se achitaseră de această obligație. În decembrie 2012, în lista transmisă Biroului Electoral Central de la Registrul formațiunilor politice, mai apăreau, fără însă a avea indicat și numărul de membri, trei partide care existau de mai multă vreme – Mișcarea Verzielor – Democrați Agrarieni (care purtase din 2006 până în 15 iunie 2012, numele Partidul Popular Agrar), Partidul Popular Maghiar din Transilvania (înscris în Registrul pe 15 septembrie 2011) și Partidul „Totul pentru Țară” (care se numise între 2004 și noiembrie 2011 Partidul „Pentru Patrie”) –, dar și unul creat după data-limită, și anume Partidul Renașterii Naționale, înregistrat în aprilie 2012. În schimb, deși nu apar în listele de

¹ Informațiile despre partidele înscrise provin din mai multe surse: George VOICU, *Pluripartidismul. O teorie a democrației*, All, București, 1998, p. 213 (pentru 1990); culegerea *Partide politice*, Agenția de presă Rompres, București, 1993 (pentru 1992); Alexandru RADU, *Nevoia schimbării. Un deceniu de pluripartidism în România*, Editura „Ion Cristoiu”, București, 2000, p. 16 (pentru 1996); Biroul Electoral Central (pentru datele din 2000 încoace). În cazul cifrelor din 1990-1996, autorii au inclus și formațiunile minorităților naționale.

² Cf. Lucian GHEORGHIU, „27 de partide au rămas în viață”, *Cotidianul*, 18 iulie 2003 și Stan STOICA, *Dicționarul partidelor politice din România 1989-2004*, ediția a IV-a, Editura Meronia, București, 2004, pp. 139-144 (autorul ia în considerare situația de la 15 iulie 2004).

la Tribunal, găsim în listele cu rezultate ale voturilor de la locale din vara lui 2012, Alianța Civică Democrată a Romilor, ca și EMN-PPMT¹.

Situația nu era nouă. În toamna lui 2008, în Registrul de la Tribunalul București, erau menționate 21 de partide care depuseseră liste cu membri la finele anului anterior, 11 care nu erau radiate, dar nici nu declaraseră numărul de aderenți², ca și alte două partide create în martie și august 2008 (Partidul Civic Maghiar – Magyar Polgari Part, respectiv Partidul Uniunea Ecologistă din România); pe lângă toate acestea, mai trebuie menționate și patru alianțe electorale: Alianța Dreptate și Adevăr – Partidul Național Liberal – Partidul Democrat, care depusese candidaturi cu patru ani mai devreme, dar nu era radiată, apoi Alianța Partidul Popular European (Creștini Democrați) și Democrați Europeni, Alianța Uniunea Verde Ecologistă și, în fine, Alianța Politică PSD+PC.

Evoluția numărului de partide a depins, după intrarea în vigoare a legii din 2003, nu doar de radierea unora care nu au respectat dispozițiile legale sau de crearea unor formațiuni noi, inclusiv, așa cum am văzut, în ani electorali, ci și de radierea formațiunilor care au cunoscut procese de fuziune/absorbție. De pildă, între iulie 2003 și decembrie 2007, nu mai puțin de nouă partide au fost radiate după ce au fuzionat cu altele. Din 2008 încoace, doar două au fost în această situație: Partidul Alternativa Ecologistă și Partidul Liberal Democrat. În schimb, în aceeași perioadă, au fost create 9 partide noi, care au respectat solicitarea din Legea 14/2003 de a depune listele cu membri fondatori. Înaintea alegerilor din 2012, erau de asemenea înscrise legal o alianță politică (Uniunea Social Liberală), alcătuită din alte două alianțe (una asociind Partidul Social Democrat și Uniunea Națională pentru Progresul României, alta – PNL și Partidul Conservator), dar și o alianță electorală – intitulată Alianța România Dreaptă, care regrupa PDL, Forța Civică și PNȚCD.

Aderenții

Numărul aderenților nu poate fi cunoscut decât pentru ultimul deceniu. În Tabelul 2³, care surprinde evoluția numărului de membri fondatori ai formațiunilor

¹ Am ignorat în calculul făcut alte 7 formațiuni care, fără a avea vreo activitate în ultimele două cicluri electorale, nu au fost radiate din Registrul. Am ignorat, de asemenea, două formațiuni menționate în Registrul, dar sub categoria „respinse de la înregistrare”: este vorba despre Partidul Naționalist (refuzat în iulie 2012) și Partidul Țiganilor (refuzat în ianuarie 2012).

² Între ele, Partidul Tinerilor din România (înființat în 2003 în comuna Voinești din Dâmbovița), Partidul Demnității Naționale (înființat în februarie 2004 de un fost candidat la prezidențiale, Eduard Gheorghe Manole), Partidul Pentru Patrie (activ politic în perioada 1996-2004), Uniunea Creștin Socială (înființată în 2004 sub numele de Blocul Național Democrat), Forța Civică (creată în 2004, sub numele de Partidul Creștin), Partidul Comuniștilor Nepecești (înființat în 2006 în satul Urechești din comuna argeșeană Cicănești), Partidul Popular Agrar (apărut în februarie 2006 în București), Mișcarea Conservatoare din România (creată în decembrie 2006), Uniunea Populară Social-Creștină (înființată în noiembrie 2006), Partidul României Europene (creat în ianuarie 2007), ca și Partidul Stângii Unite, rezultat din fuziunea PSU-PMR. Unele dintre acestea – Uniunea Populară Creștină, Partidul României Europene sau Forța Civică – aveau să depună liste la finele lui 2011.

³ Tabelul conține numele actuale ale formațiunilor politice. Detalii despre nume anterioare în Anexa 2: „Partidele și coalițiile participante la competițiile electorale din România postcomunistă”.

politice, așa cum apar în datele de la Tribunal consemnate în Registrul partidelor, se vede că în total, la prima numărătoare, aceștia sunt circa 10% din ansamblul corpului electoral: e o cifră ridicată, dacă ținem seama de situația din alte țări europene.

Tabelul 2
Membrii fondatori ai partidelor

	Numele partidului	01.07.2003	31.12.2007	31.12.2012
1	Partidul Național Liberal	120.115	116.134	131.908
2	Partidul Ecologist Român	34.810	28.705	27.218
3	P. Național Țărănesc Creștin Democrat	56.163	35.602	28.406
4	Partidul Democrat/ Democrat Liberal	148.000	86.461	77.501
5	Partidul Social Democrat	300.000	290.116	409.833
6	Partidul Conservator	95.314	90.663	53.675
7	Ațiunea Populară	33.365	-	-
8	Federația Ecologistă din România	44.348	R	-
9	Partidul România Mare	201.827	106.797	78.943
10	Partidul Național Liberal Câmpeanu	28.391	R	-
11	Partidul Socialist al Muncii	61.052	R	-
12	P. Socialist al Renașterii Naționale	35.469	R	-
13	Partidul Unității Națiunii Române	54.402	R	-
14	Partidul Alternativa Ecologistă	31.041	26.588	R
15	Uniunea pentru Reconstrucția României	32.380	R	-
16	Partidul Socialist Unit	44.081	R	-
17	Partidul Muncitoresc Român	32.657	R	-
18	Partidul Lege și Dreptate	28.440	-	-
19	P. Social Democrat al Muncitorilor	29.743	29.503	27.579
20	Partidul Noua Generație	32.000	92.499	30.282
21	Partidul Socialist Român	31.292	28.187	32.596
22	Partidul Popular și al Protecției Sociale	50.000	38.836	33.185
23	Partidul Popular Creștin	27.696	R	-
24	Partidul Forța Dreptății	65.994	-	-
25	Partidul Popular [din România]	65.000	26.068	26.030
26	Partidul Național Democrat Creștin	26.138	29.031	27.647
27	Partidul Creștin Democrat	25.712	-	-
28	Partidul Renașterea României	-	26.844	-
29	Partidul Alianța Socialistă	-	36.517	38.987
30	Partidul Republican	-	63.295	-
31	Forța Democrată	-	31.724	-
32	Partidul Inițiativa Națională	-	25.941	-
33	Partidul Verde	-	26.034	32.814
34	Partidul Liberal Democrat	-	66.872	R
35	Partidul PRODEMO	-	-	25.146
36	Forța Civică	-	-	27.240
37	Uniunea Populară Social Creștină	-	-	30.257
38	Partidul României Europene	-	-	27.595

	Numele partidului	01.07.2003	31.12.2007	31.12.2012
39	Partidul Civic Maghiar	-	-	30.453
40	P. Uniunea Ecologistă din România	-	-	34.271
41	P. Uniunea Națională pt. Progresul României	-	-	49.051
42	Partidul Poporului	-	-	27.648
43	Partidul Poporului – Dan Diaconescu	-	-	31.929
TOTAL		1.735.430	1.302.417	1.340.194

În 2008 e înregistrată o diminuare cu circa 25% a numărului de membri fondatori, pentru ca până în 2012 să avem o ușoară creștere. Remarcăm că partidele parlamentare continuă să aibă un număr important de membri: sunt 701.968 la finele lui 2011, adică peste jumătate din total.

Există, desigur, explicații pentru evoluțiile semnalate. Dincolo de fenomenele deja indicate (diversele tipuri de dispariții și radieri), scăderea numărului de membri de la 1.735.430 (câți erau în 2003) la 1.302.417 (în decembrie 2007) are drept cauză diminuarea efectivelor tuturor partidelor. Doar două constituiau atunci excepții: Partidul Noua Generație, care creștea de 3 ori, și Partidul Național Democrat Creștin, cu un spor modest de 3000 de membri. În unele cazuri, fenomenul este greu de explicat: așa de pildă, deși PSD a absorbit în respectiva perioadă două partide – Partidul Socialist al Muncii și Partidul Socialist al Renașterii Naționale – care aveau împreună aproape 100 de mii de membri, social-democrații scad, totuși, de la 300 la 290 de mii de simpatizanți. Aflat la cote de încredere importante și pe primul loc la europenele din 2007, Partidul Democrat are o scădere de la 148 de mii la 86 de mii de membri: avem de-a face cu o diminuare de peste 40%. Recordul îl deține PRM, cu o diminuare de aproape 50% între 2003 și 2007.

În perioada 2008-2012, sporesc efectivele PNL (cu peste 10%), ale PSD (creșterea cea mai consistentă: de la cca 290 la aproape 410 mii de membri), ale Partidului Verde (de la 26 la 32 de mii), ca și – cu o rată mai mică – ale altor două partide socialiste. Scade, în schimb, foarte mult PNG. Cercetând informațiile, vom descoperi că, dacă multe partide sunt la limita celor 25 de mii de semnături cerute de lege, fără a putea obține la alegeri nici un sfert din acest număr, alte partide, care au demonstrat că au capacitatea de a depune candidaturi la scară națională și de a trece pragul electoral, au adus la Tribunal liste cu semnături dintr-un număr mic de județe: ilustrarea cea mai bună e oferită de PD/PDL, care a depus în decembrie 2007 semnături din doar 21 de județe, pentru ca patru ani mai târziu să vină, mai întâi, pe 5 decembrie 2011, cu 86.817 semnături din 28 de județe, pentru ca la mijlocul lunii următoare să depună liste noi, pe care figurau 77.501 membri din 24 de județe¹.

Distribuția membrilor pe județe rezervă și ea surprize. În Tabelul 3, am indicat cu „NJ” numărul de circumscripții/județe din care provin simpatizanții în listele depuse de partide la Tribunal, indicând apoi în coloanele „Minim” cele 3 județe cu cel mai mic număr de simpatizanți și în coloanele „Maxim” – cele 3 județe cu cel mai mare număr de simpatizanți. Datele privesc anii preelectorali 2007 și 2011.

¹ Ceva asemănător găsim și la Partidul Popular și al Protecției Sociale, care a depus mai întâi o listă pe 20.12.2011 cu 30.484 membri, apoi o completare pe 30.12.2011 cu alți 2.701 membri.

Tabelul 3
Distribuția simpatizanților pe județe

Nume		NJ	Minim			Maxim		
PNL	2007	41	CV 311	IF 724	SV 860	DJ 5.141	BV 5.176	CT 6.519
	2011	38	IF 951	SV 978	BT 1007	VL 7.012	BZ 7.020	TR 9.420
PER	2007	37	TM 1	HD 1	GJ 6	BR 1.721	BC 2.211	B 2.862
	2011	26	IL 117	MS 152	IF 488	AR 2.206	BC 2.481	DB 4.501
PNȚCD	2007	40	VN 16	BR 80	MH 210	CL 2.555	TN 2.995	B 4.035
	2011	35	VL 12	VS 23	PH 44	CJ 1.394	BV 1.547	TM 5.734
PD/PDL	2007	21	CL 761	CV 927	BH 992	HD 6.673	B 10.967	BV 11.932
	2011	24	IL 822	VS 1.174	PH 1.261	AG 6.083	NT 9.080	DJ 10.749
PSD	2007	42	CV 772	HR 798	TR 1653	NT 16.074	DB 18.459	B 31.641
	2011	41	HR 933	CV 1.160	TL 49.22	NT 17.036	DB 24.974	B 31.179
PC	2007	40	TL 80	HR 157	CJ 257	VL 8.030	BC 8.900	GL 11.091
	2011	34	DB 225	BN 319	GR 467	VL 3.703	AG 4.370	BC 4.520
PRM	2007	42	HR 194	SM 420	GR 710	NT 6.083	CT 6.455	SV 9.269
	2011	35	BV 1.013	TM 1.014	CV 1.050	GJ 3.975	MM 4.275	SV 7.025
PSDCTP/ PSDM	2007	38	CS 1	GJ 1	SJ 2	AR 2.068	CT 2.240	B 4.648
	2011	33	CV 15	MM 15	BV 32	AB 2.241	HD 2.708	GJ 5.667
PNG-CD	2007	41	CV 392	SJ 854	TM 879	OT 4.703	VN 4.867	B 5.166
	2011	19	CV 701	HR 702	AB 702	CS 2.511	AG 3.170	GJ 5.011
PSR	2007	33	GR 6	IS 9	SV 23	VL 1.704	GL 1.793	B 2.506
	2011	33	TL 10	BV 87	GL 230	IL 1.926	DB 2.818	B 3.393
PPPS	2007	30	SJ 294	BH 364	VS 455	TR 2.536	AG 2.658	B 4.455
	2011	25	TM 700	TL 700	MH 700	AG 1.700	B 6.110	GL 6.600
PPR	2007	36	AR 40	AG 40	BR 40	VL 1.520	BN 1.700	B 2.180
	2011	18	VS 980	CL 1.000	GR 1.000	BZ 1.500	MS 1.500	B 6.000
PNDC	2007	34	BH 12	CJ 13	HR 24	DB 2.030	PH 2.459	DJ 4.497
	2011	36	BN 6	IS 13	SM 15	GJ 1.723	BR 2.292	GL 2.364
PAS	2007	37	CV 20	SM 60	BV 75	GJ 1.828	CJ 2.175	HD 2.763
	2011	41	SJ 10	TL 10	BV 40	VL 2.488	HD 3.121	AG 4.154
PV	2007	25	TL 53	BC 283	BR 501	BV 1.635	B 2.056	GL 2.495
	2011	30	AB 60	VL 75	BT 150	CL 1.977	DJ 3.990	B 9.060
PAE	2007	23	SB 724	MH 731	BZ 741	BV 1.755	TL 1.830	GL 5.249
PRR	2007	23	TM 703	BR 720	TL 822	IS 1.492	B 2.457	VS 3.277
PR	2007	25	TM 95	MH 318	BH 320	GR 3.653	VL 16.840	BT 17.340
FD	2007	20	IF 337	BR 707	GJ 825	VN 2.010	B 2.241	TM 3.811
PIN	2007	20	VL 797	BV 861	GL 904	IS 1.640	TM 1.640	MS 1.890
PLD	2007	39	TL 119	SJ 146	IF 153	DB 3.674	VL 4.180	SV 4.505
FC	2011	21	SJ 760	AB 768	CL 780	BV 1.913	MM 2.100	PH 2.236

UPSC	2011	23	DB 235	BV 330	B 368	SV 1.215	OT 1.820	CT 11.737
PRE	2011	26	AG 750	AR 750	BT 750	CJ 1.500	SV 2.075	VS 4.725
PCM	2011	19	NT 722	HD 741	TM 792	MS 3.599	HR 4.356	CV 8.022
UER	2011	28	IL 85	HD 95	CL 100	PH 2.100	MS 2.597	TL 6.000
UNPR	2011	32	CV 133	SM 181	SJ 250	NT 4.214	CS 4.832	IF 5.153
PP-LC	2011	24	SM 5	PH 29	MM 77	MH 2.113	CT 2.114	BR 2.308
PP-DD	2011	27	BR 180	CJ 369	IS 405	MS 1.563	DJ 2.202	B 4.485
P.PRO	2011	19	CT 723	SV 766	MS 804	VN 1.750	BH 2.905	B 3.086

Câteva observații generale se impun: deși legea cere minimum 700 de membri pe județ, partidele au depus liste și cu un număr mai mic, depășind însă „cota” de județe. Astfel, Partidul Social Democrat Const. Titel Petrescu apare cu una și două semnături, Partidul Socialist Român are filiale cu 6 și 9 membri, iar PNDC – cu 6 și 13. Cea mai mare filială e cea a PSD din București, cu 31.641 de membri în 2007. Tot atunci, PNL nu declara în Capitală decât 1.769 de membri, mai puțin decât Partidul Alianța Socialistă, care avea 1.872, sau decât PRM – 3.583! PNL, PNȚCD sau PNG CD nu au membri în Harghita. Și-n 2011, găsim asemenea cifre și situații paradoxale: dacă un partid vechi precum PNȚCD are mai multe filiale cu doar câteva zeci de semnături, PSD continuă să declare la București mai mulți membri decât numărul minim cerut pentru un partid la nivel național. Tot la București, surprinde numărul de membri ai Partidului Verde, cu mult mai mult decât formațiuni parlamentare redutabile. PNL are cea mai mare filială nu în București, ci în Teleorman, acolo unde a decis să candideze în 2012 liderul formațiunii. În unele cazuri, diferența dintre numărul de membri declarați și voturile obținute e foarte mare: astfel, dacă PNDC are liste cu membri la Tribunal și în 2007 și în 2011, la alegerile pentru Camera ia 316 voturi în 2008 și 32 patru ani mai târziu. Nu e un caz unic: așa se petrec lucrurile și cu Partidul Social Democrat al Muncitorilor (fostul PSDCTP), care va lua mai puține voturi decât numărul de membri din cea mai mare dintre filialele sale. În partea a doua a tabelului, apar șase partide care aveau liste cu membri în 2007, dar nu și 4 ani mai târziu, respectiv 9 formațiuni care fac declarația numărului de fondatori pentru prima dată la finele lui 2011. Și aici atrag atenția câteva cazuri: Partidul Republican (PR) avea mai mult de jumătate dintre membri în două filiale, în vreme ce Partidul României Europene (PRE) avea 8 filiale cu câte 750 de membri: nici unul mai mult, nici unul mai puțin! Nu apare în listă, deși a participat la alegeri, EMN-PPMT, formațiune maghiară; o alta, Partidul Civic Maghiar apare cu semnături, dar nu a participat la scrutin! Datele cu privire la afiliere sunt, de fapt, puțin fiabile.

Liste în competiție

Dacă sunt mai puține partide recunoscute legal, scade și numărul de competitori electorali: într-adevăr, dacă în 1990, la mandatele din Camera inferioară aspirau 71 de formațiuni politice, în 2004, acestea nu mai sunt decât 52, incluzând aici și formațiunile minorităților. La Senat, diminuarea este și mai semnificativă: de la 59 în primul an al postcomunismului se ajunge la 25, cu ocazia scrutinului din 2004. La primele alegeri europene, ținute pe 25 noiembrie 2007, au fost înscrise în competiție 13 liste de partide și un candidat independent, pentru ca în 2008 și 2012 să avem

10-12 partide în competiția pentru Senat și 11-12 în cea pentru Camera Deputaților. Numărul minim de competitori s-a înregistrat la europenele din 7 iunie 2009: șapte partide și doi independenți.

Tablelul 4
Liste depuse în alegeri

Data	Liste depuse	
	Cameră	Senat
20 mai 1990	71	59
27 septembrie 1992	79	65
3 noiembrie 1996	64	37
26 noiembrie 2000	68	37
28 noiembrie 2004	52	25
30 noiembrie 2008	29	10
9 decembrie 2012	30	12

Așa cum se poate observa comparând Tabelul 4 cu Tabelul 3, numărul de partide e mai mic decât al listelor depuse. Explicația e simplă: coloana pentru Cameră include și formațiunile minorităților. Mai trebuie adăugat că în 2012, la Cameră au candidat și 11 independenți, în vreme ce la Senat a fost numai unul.

Numărul de partide care au depus candidaturi a scăzut, deci, pe măsura trecerii timpului. Dacă vom compara listele depuse la cele șapte consultări electorale postcomuniste, vom vedea că, într-un prim moment, scăderea privește doar alegerile pentru Senat. De fapt, diminuarea nu era efectul constrângerilor juridice (introducerea unui prag electoral sau a unui număr mare de membri pentru înscrierea unui partid), ci un rezultat al strategiei formațiunilor minorităților naționale: după alegerile din 1992, acestea și-au dat seama că Senatul le este inaccesibil și nu au mai depus liste pentru Camera superioară.

Din 1990 în 2012, numărul total de formațiuni care au depus candidaturi la alegerile generale, singure sau în alianțe, a fost de 204, așa cum o indică Tabelul 5¹.

¹ Calculul a fost făcut ținând seama de următoarele reguli: am numărat partidele și Uniunile minorităților, indiferent dacă au participat cu liste proprii sau pe listele unor alianțe; simpla schimbare de nume a unui partid nu înseamnă apariția unui nou actor; în schimb, am considerat că un partid dispăre dacă e absorbit de o altă formațiune, sub numele acestuia sau sub unul nou. Am considerat că Partidul Democrat Liberal (fost PD[FSN], fost PD) și, respectiv Partidul Social Democrat (fost FDSN, fost PD SR) au avut șase participări electorale (1992-2012); am ținut în acest fel seama de faptul că, dincolo de originea lor comună – Frontul Salvării Naționale –, fiecare dintre cele două partide a urmat un parcurs de refondare începând din martie 1992.

Tabelul 5
Volatilitatea electorală (1990-2012)

Nr. participări	Ani electorali	NP
O participare	1990	30
	1992	27
	1996	22
	2000	23
	2004	12
	2008	2
	2012	4
Două participări	1990 & 1992	21
	1992 & 1996	3
	1996 & 2000	5
	2000 & 2004	2
	2004 & 2012	2
Trei participări	1990 - 1996	4
	1990, 1996, 2000	1
	1992-2000	6
	1996 - 2004	3
	2000-2008	1
	2004-2012	1
Patru participări	1990-2000	3
	1992-2004	2
	1996-2008	1
	1992,2000,2004,2012	1
	1996, 2004-2012	1
	2000-2012	2
Cinci participări	1990-2004	1
	1996-2012	2
Șase participări	1990-2004, 2012	1
	1992-2012	8
Șapte participări	1990-2012	13
TOTAL		204

Aproape șaiszeci la sută dintre competitori au depus liste o singură dată și doar 13 au fost prezenți la toate cele șapte alegeri ținute în perioada 1990-2012, dintre care 11 sunt, de fapt, formațiuni ale minorităților (lipoveni, germani, bulgari, armeni, maghiari, turci, greci, cehi și slovaci, polonezi, sârbi și ucraineană). Cele două partide prezente de fiecare dată în fața alegătorilor sunt Partidul Ecologist Român și Partidul Național Liberal, care au depus candidaturi și în cadrul unor alianțe, PER – de 3 ori, iar PNL – tot de trei¹.

¹ Pentru problema volatilității, v. Maurizio COTTA, „Structuring the New Party Systems after the Dictatorship. Coalitions, Alliances, Fusions and Splits During the Transition and Post-transition Stages”, in Geoffrey PRIDHAM, Paul G. LEWIS (eds.), *Stabilising Fragile Democracies*, Routledge, London and New York, 1996, pp. 70-71.

Soluția alianțelor a fost îmbrățișată, de altfel, la fiecare test electoral, dar a devenit tot mai puțin frecventă pe măsura trecerii timpului: într-adevăr, dacă în 1992, cele 79 de liste angajau 92 de formațiuni politice, la alegerile din 2008 și 2012, erau alianțe doar doi dintre competitorii înscriși în cursa pentru Camera inferioară¹. Paradoxul face că, dintre cele șapte alegeri organizate în România după 1989, doar primele două au fost câștigate de către un partid: Frontul Salvării Naționale în 1990 și Frontul Democrat al Salvării Naționale în 1992. Celelalte scrutine au avut drept învingător o alianță politică sau electorală: în 1996 câștiga Convenția Democrată Română, în 2000 se impunea Polul Democrat-Social din România, patru ani mai târziu – Uniunea Națională PSD+PUR, pentru ca în 2008 cele mai multe voturi să fie obținute de Alianța politică PSD-PC, iar în 2012 – de Uniunea Social Liberală.

Dacă luăm în seamă alegerile din 2012, înnoirea e relativ limitată: patru noi formațiuni au depus liste (EMN-PPMT, Forța Civică, UNPR și PP-DD), în vreme ce două partide care depuseseră prima dată candidaturi în 2008 – Partidul României Europene și Partidul Verde Ecologist – nu au repetat experiența patru ani mai târziu. Cifrele ascund unele parcursuri accidentate: așa e, de pildă, cel al PNȚCD, partid parlamentar din 1990 în 2000, care nu mai trece apoi pragul electoral la alegerile din 2000 și 2004, nefiind apoi nici măcar prezent în competiție în 2008, pentru a redeveni partid parlamentar (cu 2 aleși în cadrul unei alianțe) în 2012. Un alt caz de reținut este cel al PSDM (fostul Partid Social Democrat Constantin Titel Petrescu), care intră în competiție în salturi, adică în 1992, 2000, 2004 și 2012.

Votanții

Dacă numărul partidelor a scăzut, ce s-a întâmplat cu alegătorii? Corpul electoral a scăzut din 1990 în 1992, pentru a crește apoi constant până în 2008, când a ajuns la aproape 18,5 milioane de alegători, așa cum o arată Tabelul 6²:

¹ Este vorba în 2008 despre Alianța Politică PSD+PC și despre Partidul Verde Ecologist, o alianță a Partidului Verde și a PER, iar în 2012 – despre USL și ARD. Numerele indicate includ formațiunile minorităților naționale.

² Prima coloană conține tipul (AG = alegeri generale; REF = referendum; AP1 = turul întâi al alegerilor prezidențiale; AP2 = turul doi al alegerilor prezidențiale; EUR = alegeri europene) și data scrutinului. A doua coloană indică numărul de alegători potrivit listelor electorale permanente (ALEP), a treia numărul de alegători prezenți la urne (APU), iar a patra participarea la vot, în procente (%). La alegerile din 1990, Biroul Electoral Central a menționat un număr diferit de alegători prezenți la urne la cele trei alegeri pentru Camera Deputaților (CD), Senat (S) și Președinție (P), drept pentru care am calculat și participarea pentru fiecare caz în parte: în tabel figurează cifra de la CD; pentru Senat, APU era 14.825.764 (86,19%), iar la Președinție, 14.826.616 (86,19%). În 2007, cifre diferite pentru REF și EUR ținute în aceeași zi. Pentru 2008, 2009 și 2012, date preluate de la www.becparlamentare2008.ro, www.bec2009pe.ro, www.bec2009p.ro și www.becparlamentare2012.ro (accesate la 1 februarie 2013).

Tabelul 6
Corpul electoral și participarea

Scrutinul	ALEP	APU	%
AG – 20.05.1990	17.200.722	14.825.017	86,18
REF - 08.12.1991	15.824.373	10.948.468	69,19
AG – 27.09.1992	16.380.663	12.496.430	76,28
AP2 – 11.10.1992		12.153.810	74,19
AG – 03.11.1996	17.218.654	13.088.388	76,01
AP2 – 17.11.1996	17.230.654	13.078.883	75,90
AG – 26.11.2000	17.699.727	11.559.458	65,31
AP2 – 10.12.2000	17.711.757	10.184.715	57,50
REF 18-19.10.2003	17.842.105	9.938.441	55,70
AG – 28.10.2004	18.449.676	10.794.653	58,51
AP2 – 12.12.2004	18.316.104	10.112.262	55,21
REF 19.05.2007	18.301.309	8.135.272	44,45
EUR - 25.11.2007	18.224.597	5.370.171	29,47
REF - 25.11.2007	18.296.459	4.851.470	26,51
AG – 30.11.2008	18.464.274	7.238.871	39,20
EUR - 07.06.2009	18.197.316	5.035.299	27,67
AP1 - 22.11.2009	18.293.277	9.946.748	54,37
REF 22.11.2009		9.320.240	50,94
AP2 - 06.12.2009	18.303.224	10.620.116	58,02
REF 29.07.2012	18.292.464	8.459.053	46,24
AG - 09.12.2012	18.423.066	7.694.180	41,76

La consultările electorale din 2009-2012, a existat o oscilație între un minimum de 18,19 milioane și un maximum de 18,42 milioane de cetățeni înscrși pe liste. Această evoluție nu a fost totuși lipsită de surprize: de pildă, la alegerile generale din 2000, corpul electoral a numărat 17.699.727 alegători, o cifră cu 2 milioane mai mare față de cea de la alegerile locale ținute cu 6 luni mai devreme, când listele permanente cuprindeau doar 15.641.534 alegători. O scădere considerabilă se mai consemnase în decembrie 1991, la referendumul prin care s-a validat noua Constituție, dar episodul nu a trezit reacții puternice. În schimb, o contestare radicală a calității listei a intervenit în vara lui 2012, în contextul disputei despre rezultatele referendumului de suspendare a președintelui.

Controversa, care s-a iscat după ce consultarea prin referendum se încheiase, a vizat alcătuirea listelor, în special actualizarea lor, ținând seama de evoluția demografică și de migrație. În plan practic, nu au existat efecte semnificative, dacă nu luăm în seamă amânarea cu câteva săptămâni a deciziei de a invalida rezultatele referendumului de către Curtea Constituțională. De altfel, la câteva luni după aceea, la scrutinul legislativ, cifrele au fost relativ identice și nu s-a mai iscat vreo discuție.

Așa cum indică Tabelul 6, participarea electoratului a urmat o curbă descendentă la parlamentare: mai mult de 6/7 în 1990, 3/4 în 1992 și 1996, pentru a oscila în jur de 2/3 în 2000 și 2004, coborând dramatic la mai puțin de 40% în 2008. În 2012, rata participării a fost de 41,76%. La prezidențiale, din 1992 în 2004, la turul întâi rata participării a fost cvasi-identică cu cea de la legislative, în vreme ce la turul al doilea, decisiv, au venit mai puțini alegători (diferența cea mai mare înregistrându-se în 2000, când a fost vorba de

peste 1,37 milioane de alegători). În 2009, la turul întâi au fost semnificativ mai mulți alegători decât la legislativele ținute cu un an mai devreme (a fost prima dată când au fost „decuplate”), iar la turul al doilea cetățenii veniți la urne au fost cu peste 600 de mii mai mulți decât cu două săptămâni înainte. La europene, s-au atins recordurile negative din istoria electorală a României: 29,47% la primul scrutin din noiembrie 2007 și 27,67% la alegerile din iunie 2009¹. Participarea la referendumuri a cunoscut și ea o evoluție interesantă. La cele două consultări – din 1991 și 2003 – care au avut ca obiect validarea Constituției și, respectiv, a revizuirii acesteia, s-au înregistrat mai întâi aproape 70 de procente, apoi doar puțin peste jumătate (în primul referendum organizat în două zile). La referendumurile privind suspendarea președintelui – din 2007 și 2012 – au fost rate ale participării aproape similare (44,45% și 46,24%), deși al doilea a fost obiectul unui boicot. În fine, referendumurile consultative, inițiate de președintele Băsescu – în 2007, despre modul de scrutin, și în 2009, despre reducerea numărului de aleși și renunțarea la bicameralism – au generat un interes foarte diferit: prima consultare a fost invalidată, fiindcă rata participării a fost de 26,52%, în vreme ce a doua a fost validată la limită, cu 50,94% din alegători la urne².

Proporția de buletine valide, care atestă gradul de competență civică, a fost în mod constant de 93-96 la sută, cu o singură excepție, alegerile din 1992, când 12% din voturile depuse în urne au fost anulate. Tabelul 7 cuprinde datele complete³:

Tabelul 7
Voturile valabil exprimate la alegerile din 1990-2012

Scrutinul	VVE	%VVE – APU	%VVE – ALEP
AG – 20.05.1990	13.707.159 (CD)	92,45 (CD)	79,68 (CD)
	13.956.180 (S)	94,13 (S)	81,13 (S)
	14.378.693 (P)	96,97 (P)	83,59 (P)
AG – 27.09.1992	10.880.252 (CD)	87,06 (CD)	66,42 (CD)
	10.964.818 (S)	87,74 (S)	66,93 (S)
	11.898.856 (P)	95,21 (P)	72,63 (P)
AP2 – 11.10.1992	12.034.636	99,01	73,46
AG – 03.11.1996	12.238.746 (CD)	93,50 (CD)	71,07 (CD)
	12.287.671 (S)	93,88 (S)	71,36 (S)
	12.652.900 (P)	96,67 (P)	73,48 (P)
AP2 – 17. 11.1996	12.972.485	99,18	75,28

¹ V. Cristian PREDA, *Românii fericiți. Tot și putere de la 1831 până în prezent*, Polirom, Iași, 2011.

² Datele complete în Anexa 1: „Referendumuri și plebiscite în România (1864-2012)“.

³ Prima coloană conține tipul scrutinului (AG = alegeri generale; AP1 = turul întâi al alegerilor prezidențiale; AP2 = turul doi al alegerilor prezidențiale; EUR = alegeri europene) și data la care s-a ținut. A doua indică numărul total de voturi valabil exprimate (VVE), a treia procentul voturilor valabil exprimate, calculat față de numărul de alegători prezenți la urne (%VVE – APU), iar a patra coloană procentul de voturi valabil exprimate, calculat față de numărul de alegători din listele electorale permanente (%VVE – ALEP). Datele au fost indicate – acolo unde e cazul – separat pentru Camera Deputaților (CD), Senat (S), respectiv pentru alegerile prezidențiale (P) și cele europene (EUR).

Scrutinul	VVE	%VVE – APU	%VVE – ALEP
AG – 26.11.2000	10.839.424 (CD)	93,77 (CD)	61,24 (CD)
	10.891.910 (S)	94,22 (S)	61,53 (S)
	11.212.974 (P)	97,00 (P)	63,35 (P)
AP2 – 10.12.2000	10.020.870	98,39	56,57
AG – 28.11.2004	10.188.106 (CD)	94,38 (CD)	55,22 (CD)
	10.231.476 (S)	94,78 (S)	55,46 (S)
	10.452.205 (P)	96,83 (P)	56,65
AP2 – 12.12.2004	10.008.314	98,97	54,64
EUR – 25.11.2007	5.122.226	95,38	28,10
AG – 30.11.2008	6.886.794 (CD)	95,14 (CD)	37,29 (CD)
	6.888.055 (S)	95,15 (S)	37,30 (S)
EUR - 07.06.2009	4.840.033	96,12	26,59
AP1 - 22.11.2009	9.718.840	97,70	53,12
AP2 - 06.12.2009	10.481.568	98,69	57,26
AG - 09.12.2012	7.409.626 (CD)	96,30 (CD)	40,21 (CD)
	7.416.628 (S)	96,39 (S)	40,25 (S)

Procentele de voturi nule – deduse din coloana a treia a tabelului anterior, ca diferențe până la 100% – au fost întotdeauna mai mari la Cameră decât la Senat și, respectiv, decât la prezidențiale. La europene, deși scrutinul a angajat un număr mic de competitori, rata de buletine nule a fost mare: 4,62% la primul, 3,88 – la al doilea. Din păcate, până la alegerile generale din 2008, nu se putea ști câte din voturile anulate erau expresia contestării sau a refuzului „clasei politice”. Legea din 2008 a introdus distincția dintre *voturi anulate* și *voturi albe*, deosebind deci între buletinele pe care nu s-a aplicat corect ștampila și, respectiv buletinele introduse în urnă fără ca electorul să opteze pentru un candidat. La alegerile din acel an, au fost albe 139.139 de voturi la Cameră (1,92%) și 176.217 pentru Senat (2,43%). În 2012, procentele au fost mai mici: la Cameră au fost 71.364 de voturi albe (sub 1%), iar la Senat 90.968 (circa 1,2%). În ambele cazuri, voturile albe au fost mai puțin numeroase decât buletinele nule. Calculul de acest fel nu s-a făcut, în schimb, și la alegerile prezidențiale sau la cele europene din 2009.

Circumscripțiile

Circumscripțiile folosite în alegerile legislative au fost, ca în cvasi-totalitatea consultărilor electorale din România, județele. Variația magnitudinii a fost mare. Din 1990 până azi, numeroase județe au pierdut la Cameră 2 mandate, Prahova a pierdut 3, Brașov – 4, iar Bucureștiul – 11! Doar două circumscripții și-au păstrat magnitudinea la Camera inferioară: e vorba despre Covasna și Gorj, la Senat, stabilitatea e mai mare.

Tabelul 8
Magnitudinea circumscripțiilor (1990-2012)

		Camera Deputaților				Senat			
		1990	1992-2000	2004	2008-2012	1990	1992-2000	2004	2008-2012
1	Alba	7	6		5	2	3	2	
2	Arad	8	7			3			
3	Argeș	11	10	9		3	4		
4	Bacău	12	11	10		3	5		4
5	Bihor	11	9			3	4		
6	Bistrița-Năsăud	6	5		4	2			
7	Botoșani	8	7		6	2	3		
8	Brașov	12	9	9	8	3	4		
9	Brăila	7	6	5		2			
10	Buzău	9	7			3			
11	Caras-Severin	7	5			2			
12	Călărași	6	5			2			
13	Cluj	12	11	10		3	5	4	
14	Constanța	12	11	10		3	5	4	
15	Covasna	4				2			
16	Dâmbovița	10	8			3			
17	Dolj	13	11	10		4	5		
18	Galați	11	9			3	4		
19	Giurgiu	5	4			2			
20	Gorj	6				2	3	2	
21	Harghita	6	5			2			
22	Hunedoara	9	8	7		3			
23	Ialomița	5	4			2			
24	Iași	14	12			4	5		
25	Maramureș	9	8	7		3			
26	Mehedinți	5		4		2			
27	Mureș	10	9	8		3	4		
28	Neamț	10	8			3	4		3
29	Olt	9	7			3			
30	Prahova	15	12			4	5		
31	Satu-Mare	7	6	5		2	3	2	
32	Sălaj	5	4			2			
33	Sibiu	8	6			3			
34	Suceava	12	10			3	4		
35	Teleorman	8	7	6		3			
36	Timiș	12	10	9	10	3	4		
37	Tulcea	5	4			2			
38	Vaslui	8	7			2	3		
39	Vâlcea	7	6			2	3		
40	Vrancea	7	6			2			
41	Mun. București	39	29	28		14	13	12	
42	Sect. Agr. Ilfov	-	4			-	2		
43	Străinătate	-	-	-	4	-	-	-	2
Total		387	328	314	315	119	143	137	137

În 1990, dispozițiile electorale¹ tolerau o abatere de 15% a numărului de aleși, în funcție de populația circumscripțiilor, astfel încât numărul deputaților a fost nu de 387, cât prevedea Decretul-Lege, ci de 397. Legea electorală nr. 68 din 1992 a introdus o nouă circumscripție, Sectorul Agricol Ilfov, și a diminuat numărul general de mandate la 328.. Dacă la alegerile următoare, din 1996, circumscripțiile au rămas neschimbate, în schimb, în 2000, prin ordonanță de urgență², s-a introdus o nouă numerotare a circumscripțiilor electorale³ și s-a modificat magnitudinea câtorva dintre ele. Apoi, Legea electorală din 2004 a micșorat magnitudinea atât la Cameră, cât și la Senat, limitând de altfel și numărul de organizații ale minorităților care pot fi reprezentate în Camera inferioară la 18 (cf. art. 4, alin. 2). Legea electorală din 2008 a făcut câteva schimbări minimale: s-a diminuat magnitudinea din câteva județe, pentru a putea include în aproximativ aceleași limite locuri pentru noua circumscripție creată, cea a românilor din străinătate. În rest, numărul deputaților din Arad a fost sporit cu un loc după vot, întrucât s-a aplicat și formula majoritară, și cea proporțională de distribuire a mandatelor, astfel că au fost în total 316 mandate, și nu 315, câte se prevăzuseră în lege.

În 2012, sporul de mandate – în raport cu ceea ce prevăzuse legea – a fost mult mai însemnat. S-a ajuns la dimensiuni record ale legislativului: 588 de deputați și senatori, deși un referendum ținut în 2009 recomandase diminuarea numărului total de aleși la 300. Magnitudinea fixată prin lege a fost, deci, depășită prin aplicarea prevederilor legii electorale, care – așa cum vom vedea mai jos – își propune două scopuri contradictorii. Astfel, în Cameră au intrat 394 de deputați (adică a existat un plus de 79 de mandate⁴), la care trebuie adăugați, ca și în 2008, cei 18 de la minoritățile naționale, altele decât cea maghiară. În Senat, au intrat 176 de aleși (un plus de 39 de senatori)⁵.

¹ În 1990, numerotarea circumscripțiilor și numărul deputaților și senatorilor s-au făcut în baza Decretului-Lege nr. 92/martie 1990, prin Hotărârea de guvern nr. 283 din 19 martie 1990 (*Monitorul Oficial*, nr. 39/21 martie 1990).

² O.U.G. nr. 129/30 iunie 2000.

³ Dacă numerotarea din 1992 reproducea ordinea alfabetică a județelor, cu excepția „Sectorului agricol Ilfov”, care era așezat, sub numărul 42, la sfârșitul listei, după „Municipiul București”, ordonanța din iunie 2000 a introdus circumscripția Ilfov între Iași și Maramureș și a renumerotat secțiile următoare.

⁴ Mai precis, plusurile au provenit la Cameră din 33 de circumscripții, și anume din județele AG (colegiile 3, 6 și 9), BC (colegiile 5, 6 și 7), BH (colegiile 3 și 4), BT (colegiile 3 și 5), BV (colegiile 3, 5 și 8), BR (colegiile 2 și 3), BZ (colegiile 5 și 7), CS (colegiile 1 și 5), CL (colegiile 1 și 2), CT (colegiile 1, 3, 9 și 10), DB (2 deputați suplimentari în colegiul 4 și unul în colegiul 8), DJ (colegiile 1, 2 și 8), GL (colegiile 2 și 3), GR (colegiul 3), GJ (colegiile 1 și 5), HD (colegiul 6), IL (colegiile 1 și 4), IS (colegiile 3, 8, 9 și 12), IF (colegiul 3), MM (colegiile 1 și 5), MH (colegiul 1), NT (colegiile 2 și 3), OT (colegiile 5 și 7), PH (colegiile 6, 10 și 11), SB (colegiul 4), SV (colegiile 1 și 9), TR (colegiile 3 și 4), TM (colegiile 1, 2 și 8), TL (colegiile 1 și 2), VS (colegiile 4 și 7), VL (colegiile 1 și 4), VN (colegiile 5 și 6), ca și din București (câte un deputat suplimentar în colegiile 4, 8, 9, 19, 20, 24, 25 și doi în colegiul 6).

⁵ La Senat, plusurile au provenit din 30 de circumscripții, și anume din județele AG (un senator suplimentar în colegiul 2), BC (colegiul 4), BH (colegiul 3), BN (colegiul 2), BT (colegiul 2), BV (colegiile 1 și 3), BR (colegiul 2), BZ (colegiul 3), CS (colegiul 2), CT (colegiile 2 și 4), CV (colegiul 2), DB (colegiul 3), DJ (doi senatori suplimentari în colegiul 1), GL (colegiul 1), GJ (colegiul 1), HD (colegiul 1), IL (colegiul 1), IS (colegiile 1 și 5), MM (colegiul 1), MH (colegiul 1), NT (colegiul 2), OT (colegiul 2), PH (colegiile 3 și 5), SB (colegiul 1), SV (colegiul 1), TR (colegiul 1), TM (colegiile 3 și 4), VS (colegiul 3), VL (colegiul 1), ca și din București (câte unul în colegiile 4 și 5, respectiv doi în colegiul 12). Datele despre 2008, 2009 și 2012 sunt preluate de la

Să nu uităm, pe de altă parte, că magnitudinea medie poate fi privită ca un „prag implicit” și că raportul rezonabil între cele două variabile este $S=75\%/(M+1)$, unde S este pragul și M magnitudinea medie¹. În cazul românesc, magnitudinea medie constituie un obstacol serios pentru reprezentativitate. La alegerile din 2004, avem un nivel al magnitudinii de 3,26 pentru Senat și de 7,9 pentru Cameră și, astfel, un prag implicit de peste 17% pentru Senat (de trei ori mai mare decât pragul explicit pentru partide) și, respectiv de peste 8% pentru Cameră (adică mai mult decât pragul explicit fixat în 2000 pentru coalițiile de două partide). La scrutinul din 2008, lucrurile rămân în aceleași limite. O nuanță trebuie introdusă pentru 2012, când avem, la Cameră, o magnitudine medie legală de 7,32, dar și una pe care o putem numi magnitudine medie efectivă, cu valoarea de 9,16 (impusă de amintita sporire a numărului de aleși peste nivelul prevăzut de lege); variația pragului implicit e foarte amplă, ea coborând de la 9 procente (legal) la 7,38 (efectiv). Trebuie menționat că, dacă în 1990, nu era prevăzut în mod formal vreun prag electoral, în 1992 a fost introdus unul de 3%. Pragul a urcat apoi, începând din 2000, la 5% pentru partide și, respectiv, 8-10%, în funcție de numărul de partide asociate, pentru coaliții.

Mandate și majorități

Ce efecte au produs legile electorale?

Am menționat în treacăt baza legală pentru alegeri: cea de astăzi e Legea 35/2008. E a patra lege în două decenii². Trebuie spus că toate reglementările electorale postdecembriste au fost inspirate de o filosofie proporționalistă. Până la scrutinul din 2008, cele două Camere au fost alese pe baza unui sistem RP cu liste închise, în circumscripții plurinomiale și cu un mecanism de alocare a mandatelor bazat pe metoda coeficientului electoral și a redistribuirii celor mai mari resturi, aplicat mai întâi la nivelul județului, apoi la nivel național.

Un aspect interesant al sistemului de reprezentare, care pune în evidență un efect al magnitudinii medii, poate fi constatat în perioada 1992-2004: este vorba despre proporția de mandate distribuite la nivel de circumscripție, respectiv la nivel național (după eliminarea, desigur, a voturilor acordate formațiunilor care nu treceau pragul electoral). Astfel, la Senat, între jumătate și două treimi din mandate au fost alocate la scara națională, în vreme ce la Cameră, unde magnitudinea circumscripțiilor e mai mare, proporția de mandate „naționale” e mai mică, așa cum o vedește Tabelul 9³:

www.becparlamentare2008.ro, www.bec2009pe.ro, www.bec2009p.ro și www.becparlamentare2012.ro (accesate la 1 februarie 2013)

¹ Cf. Arend LIJPHART, *Patterns of Democracy. Government Forms and Performance in Thirty-Six Countries*, Yale University Press, New Haven and London, 1999 – citat după *Modele ale democrației*, trad. de Cătălin Constantinescu, Polirom, Iași, 2000, pp. 149-150.

² Primele alegeri postcomuniste au fost reglementate de Decretul-Lege nr. 92 din martie 1990. Cele din perioada 1992-2000 s-au ținut în baza Legilor nr. 68 și 69 din iulie 1992, modificate de mai multe ori. Alegerile din 2004 s-au organizat în baza Legilor nr. 370 și 373 din septembrie 2004, iar cele din 2008 și din 2012, în baza Legii 35 din martie 2008.

³ Prima coloană indică anul alegerilor. Următoarele trei precizează numărul total de mandate de senator (MS), numărul de mandate de senator repartizate la nivel național (MSR) și procentul acestora (%MSR). Ultimele trei coloane conțin aceleași date pentru Camera inferioară.

Tabelul 9
Numărul de mandate și alocarea lor (1992-2004)

	Senat			Camera Deputaților		
	MS	MSR	%MSR	MD	MDR	%MDR
1992	143	94	65,74	341	125	36,66
1996	143	85	59,45	343	118	34,41
2000	140	72	51,43	345	110	31,89
2004	137	71	51,82	314	71	22,61

Vreme de un deceniu, multe voci ale societății românești, nemulțumite de votul pe liste blocate, au reclamat o revoluție a sistemului electoral, mai precis „introducerea votului uninominal”¹. O modificare în acest sens avea să fie propusă abia în 2007 de Asociația Pro Democrația și preluată de liberalii din guvernul Tăriceanu. Acest guvern și-a asumat răspunderea, pe 29 octombrie 2007, pentru un proiect de lege care prevedea un sistem electoral mixt, în care jumătate dintre parlamentari urmau să fie desemnați în colegii uninominale, în cadrul unui scrutin majoritar într-un tur, în timp ce restul de mandate ar fi fost dobândite, după o regulă proporțională, de candidații care au pierdut competiția. Proiectul a trecut de Camere, dar a fost reclamat ca neconstituțional de către Președinte pe 21 noiembrie 2007, Curtea declarând că mai multe prevederi ale sale nu sunt în acord cu Constituția². În schimb, Traian Băsescu a convocat un referendum pentru adoptarea unui sistem de vot majoritar în două tururi de scrutin, în circumscripții cu un loc. Inspirat de scrutinul francez pentru Adunarea Națională, proiectul, asumat și de Partidul Democrat Liberal, prevedea ca fiecare deputat sau senator să fie ales dacă a obținut jumătate plus unu din voturile alegătorilor înscriși pe liste sau, atunci când niciunul dintre candidați nu adună o asemenea majoritate, dacă ocupă primul loc într-un al doilea tur organizat între primii doi clasați. Deși 81,36% dintre alegători s-au declarat favorabili propunerii făcute de Președinte, referendumul a fost invalidat, întrucât doar 26,51% din corpul electoral a fost prezent la urne, legea cerând minimum jumătate.

Până la urmă, Parlamentul a adoptat o lege electorală în martie 2008 care nu relua nici proiectul PNL, nici proiectul Președintelui. Legea a introdus, la propunerea unui senator social-democrat³, o formulă electorală eclectică, potrivit căreia „deputații și senatorii se aleg în colegii uninominale... prin scrutin uninominal, potrivit principiului reprezentării proporționale” (art. 5, alin. 1). Colegiile, subunități ale circumscripțiilor, se organizează plecând de la o normă de reprezentare de un deputat la 70.000 de cetățeni și de un senator la 160.000 de cetățeni. Colegiul este uninominal fiindcă fiecare „competitor politic” depune o candidatură. Dar distribuirea mandatelor se face potrivit unor metode contradictorii, o combinație între o formulă majoritară și una proporțională: astfel,

¹ V. Alexandru RADU, *Politica între proporționalism și majoritarism...* cit., p. 174.

² V. Decizia Curții Constituționale din România nr. 1177/2007, care răspundea Sesizării de neconstituționalitate a Legii pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali.

³ Paternitatea acestei formule a fost reclamată de către deputatul PSD Anghel Stanciu, într-un interviu la secția română a BBC, difuzat pe 9 martie 2008.

dobândesc mandate toți acei candidați care reușesc să obțină minimum 50% plus un vot în colegiile în care au concurat; în caz contrar, se recurge la o distribuție proporțională, bazată pe aceeași metodă a coeficienților electorali, calculați la două niveluri – în fiecare circumscripție (județ) și, respectiv pe țară, pe baza agregării celor mai mari resturi (art. 48), reunind pentru fiecare partid în parte voturile acordate candidaților pe care i-au susținut. Legea a creat, pentru prima dată, și o circumscripție în afara țării și a introdus un prag electoral alternativ: dacă o formațiune politică nu obține procentele deja menționate, trebuie să ocupe măcar șase locuri întâi în colegiile de deputat și trei în cele de senator pentru a intra în Parlament. În schimb, legea din martie 2008 prevede că, în caz de alegeri parțiale, se folosește un scrutin *à l'anglaise*, adică majoritar într-un singur tur (art. 48, lit. 17). În vara lui 2012, majoritatea creată cu câteva săptămâni mai devreme a extins această regulă la întregul scrutin: astfel, noul paragraf 11 al articolului 48 spunea că „la nivelul colegiilor uninominale se atribuie un mandat candidaților care au obținut cel mai mare număr de voturi valabil exprimate în colegiul uninominal în care au candidat”¹. Ca și în 2007, legea a fost contestată la Curte – invocându-se, însă, nu formula electorală, ci alte prevederi –, și declarată neconstituțională².

În 2008 și 2012, când circumscripțiile sunt „divizate” în colegii, iar mandatele se alocă la un nivel suplimentar, efectul cel mai interesant al sistemului electoral asupra formațiunilor politice e vădit de comparația dintre locurile întâi obținute în colegii, majoritățile câștigate și totalul mandatelor dobândite de fiecare concurent care a trecut pragul. Caracterul conflictual al celor două filosofii electorale conținute de lege – majoritarism pentru colegiu și proporționalism la nivel de județ și la nivel național – creează situații imprevizibile. La prima aplicare a legii, publicul descoperea că poți fi deputat, deși te-ai clasat în colegiu pe locul 2, 3 sau 4. La fel de contra-intuitiv era și faptul că un partid care avea în numai patru colegii peste 50% și se situa în 37 de colegii pe locul 1, obținea 65 de mandate, în vreme ce un alt partid care se plasa pe locul întâi în 138 de colegii primea cu 33 de mandate mai puțin. Tabelul 10³ prezintă situația completă:

Tabelul 10
Mandate, locuri întâi și majorități în 2008

Partid	Camera Deputaților			Senat		
	M	L1	MAJ	M	L1	MAJ
PSD	114	117	40	51	55	12
PDL	115	138	27	49	58	11
PNL	65	37	4	28	15	1
UDMR	22	23	14	9	9	7
Total	316	315	85	137	137	31

¹ *Proiect de Lege pentru modificarea și completarea art. 48 din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind statutul așezilor locali.*

² V. decizia Curții Constituționale din România nr. 682 din 27 iunie 2012, publicată în *Monitorul Oficial* nr. 473 din 11 iulie 2012.

³ M e numărul de mandate, L1 e numărul de locuri întâi câștigate în colegii, MAJ e numărul de colegii câștigate cu mai mult de jumătate din voturi în colegii. În tabel, PSD apare împreună cu aliatul său PC. Diferența dintre L1 și M în cazul Camerei Deputaților este explicată de sporirea magnitudinii circumscripției Arad cu un loc.

În fine, scrutinul din 2008 a adus pentru prima dată un învingător din punctul de vedere al voturilor (PSD) și altul din punctul de vedere al mandatelor (PDL).

Dacă sistemul de vot introdus în 2008 a avut efecte inechitabile majore, neexistând o corespondență între numărul de mandate câștigate, numărul de locuri întâi obținute în colegii și numărul de colegii câștigate cu majorități absolute, în 2012, surpriza a fost alta. Diferența dintre primii doi clasați – USL și ARD – a fost atât de mare încât sistemul politic s-a apropiat de situația pe care o cunoscuse în 1990. Mai mult, avansul câștigătorului s-a manifestat în cvasi-totalitatea colegiilor¹.

Tabelul 11

Mandate, locuri întâi și majorități în 2012

	Cam. Dep.			Senat		
	M	L1	MAJ	M	L1	MAJ
USL	273	294	270	122	127	117
ARD	56	4	2	24	1	-
PPDD	47	1	-	21	-	-
UDMR	18	16	11	9	9	6
Total	394	315	283	176	137	123

De data aceasta, efectul surprinzător indus de filosofia proporționalistă a fost sporirea numărului total de mandate. Deși a câștigat un singur loc întâi în colegiile de la Cameră, un partid a obținut 47 de mandate, în vreme ce o altă formațiune – care a ocupat 4 locuri întâi și doar două cu majoritate absolută – a trimis în Camera inferioară 56 de aleși.

Dacă vom analiza mandatele câștigate direct în colegii, cu scoruri de peste 50%, vom constata că în 2008, 85 din cele 315 mandate din Cameră au fost câștigate cu asemenea majorități (în 36 din cele 43 de circumscripții); la Senat, 31 de mandate din 137 au fost obținute cu minimum 50%+1 (în 24 din cele 43 de circumscripții). În 2012, majorități absolute s-au înregistrat în toate județele la Cameră, nu mai puțin de 283 de mandate fiind dobândite în acest fel; la Senat, doar două circumscripții – Satu Mare și cea a românilor din străinătate – au rămas în afara acestei evoluții, 123 de mandate din total fiind alocate pentru candidați care au depășit majoritatea absolută.

Tabelul 12

Mandate câștigate cu majorități în colegii în 2008 și 2012

	Camera Deputaților			Senat		
	M	2008	2012	M	2008	2012
AB	5	3 PDL	3 USL	2	0	1 USL
AR	7	5 PDL	3 USL	3	2 PDL	1 USL
AG	9	3 PSD	9 USL	4	2 PSD	4 USL

¹ Diferența dintre L1 și M e explicată de sporirea magnitudinii a 33 de circumscripții de la CD și a 30 de la Senat. ARD a avut L1 la Senat în colegiul 1 străinătate, iar la Cameră – în colegiile 2 și 3 din străinătate (unde a obținut și 50%+1), în colegiul 7 Arad, ca și în colegiul 2 Suceava. PPDD a avut L1 în colegiul 1 străinătate de la Cameră.

BC	10	2 PSD	10 USL	4	1 PSD	4 USL
BH	9	2 UDMR	7 USL + 1 UDMR	4	1 UDMR	3 USL + 1 UDMR
BN	4	1 PDL	3 USL	2	0	2 USL
BT	6	0	6 USL	3	0	3 USL
BV	8	1 PDL	8 USL	4	0	4 USL
BR	5	1 PSD	5 USL	2	1 PSD	2 USL
BZ	7	1 PSD + 1 PNL	7 USL	3	0	3 USL
CS	5	0	5 USL	2	0	2 USL
CL	5	1 PNL	5 USL	2	0	2 USL
CJ	10	2 PDL	3 USL	4	1 PDL	1 USL
CT	10	4 PSD	10 USL	4	1 PSD	4 USL
CV	4	3 UDMR	3 UDMR	2	2 UDMR	2 UDMR
DB	8	4 PDL + 1 PSD	8 USL	3	2 PDL	3 USL
DJ	10	4 PSD	10 USL	5	2 PSD	5 USL
GL	9	3 PSD	9 USL	4	1 PSD	4 USL
GR	4	1 PNL	4 USL	2	1 PNL	2 USL
GJ	6	3 PSD	5 USL	2	0	2 USL
HR	5	4 UDMR	4 UDMR	2	2 UDMR	2 UDMR
HD	7	1 PDL	6 USL	3	0	3 USL
IL	4	1 PSD	4 USL	2	0	2 USL
IS	12	0	12 USL	5	0	5 USL
IF	4	0	4 USL	2	0	2 USL
MM	7	0	6 USL	3	0	3 USL
MH	4	1 PDL	4 USL	2	1 PDL	2 USL
MS	8	3 UDMR	2 UDMR + 2 USL	4	1 UDMR	1 UDMR + 1 USL
NT	8	2 PSD + 2 PDL	7 USL	3	1 PDL	3 USL
OT	7	3 PSD + 1 PDL	7 USL	3	1 PSD	3 USL
PH	12	1 PSD + 1 PDL	10 USL	5	0	5 USL
SM	5	1 UDMR	5 USL	2	1 UDMR	0
SJ	4	1 UDMR	1 UDMR + 2 USL	2	0	1 USL
SB	6	1 PDL + 1 PSD	5 USL	3	0	3 USL
SV	10	2 PDL	9 USL	4	2 PDL	3 USL
TR	6	2 PSD + 1 PNL	6 USL	3	1 PSD	3 USL
TM	10	1 PDL	9 USL	4	1 PDL	4 USL
TL	4	0	4 USL	2	1 PDL	2 USL
VS	7	1 PSD	7 USL	3	0	3 USL
VL	6	2 PSD	6 USL	3	1 PSD	3 USL
VN	6	3 PSD	6 USL	2	1 PSD	2 USL
B	28	2 PSD + 1 PDL	28 USL	12	0	12 USL
43	4	0	2 ARD + 1 USL	2	0	0
Total	315	85	283	137	31	123

În prima coloană, e indicat, folosind abrevierile uzuale, județul. În coloana M e menționat numărul de mandate total din fiecare circumscripție. Coloanele referitoare la Camera și la Senat indică, pentru 2008 și 2012, numărul de mandate câștigate cu majoritate, ca și partidele care le-au dobândit.

În 2008¹, cele 85 de mandate câștigate „direct” la Camera aparțineau PSD (40), PDL (27), UDMR (14) și PNL (4), în vreme ce cele 31 de la Senat au fost câștigate de PSD (12), PDL (11), UDMR (7) și PNL, unul. În 2012, din cele 283 de majorități de la Camera, 270 au fost câștigate de USL, 11 de UDMR și 2 de ARD. La Senat, 117 au fost câștigate de USL și 6 de UDMR.

Cazul cel mai surprinzător e cel al circumscripției din București, cea mai mare din țară. În 2012, toate cele 28 de mandate pentru Camera și toate cele 12 mandate de senator au fost obținute cu majoritate absolută (de către aceeași formațiune politică). În 2008, nu erau decât 3 asemenea câștigători la Camera (din două partide) și nici unul la Senat. În 2012, cu excepția colegiului 20 (unde ordinea e USL, PPDD, ARD), în colegiile din București ordinea e USL, ARD, PPDD. Au fost distribuite 8 mandate suplimentare în București: 5 pentru ARD și 3 pentru PPDD. Tabelul 13 descrie situația voturilor pentru Camera, indicând numărul de voturi exprimate pentru primele trei formațiuni în fiecare colegiu în parte, ca și partidele cărora le-au revenit mandatele, inclusiv cele suplimentare alocate în 2012:

Tabelul 13

Partide și mandate în circumscripția București (2008-2012)

Colegiu	An	I	II	III	M
1	2008	PDL 4.828	PSD 4.182	PNL 3.793	PNL
	2012	USL 11.898	ARD 4.287	PPDD 1.950	USL
2	2008	PDL 4.778	PSD 3.931	PNL 3.653	PNL
	2012	USL 11.776	ARD 4.134	PPDD 849	USL
3	2008	PDL 5.431	PNL 4.749	PSD 4.711	PNL
	2012	USL 12.032	ARD 4.432	PPDD 868	USL
4	2008	PDL 10.845	PSD 8.093	PNL 5.195	PDL
	2012	USL 21.704	ARD 6.973	PPDD 3,584	USL ARD
5	2008	PDL 6.577	PSD 6.013	PNL 3.249	PSD
	2012	USL 15.199	ARD 5.070	PPDD 1.700	USL
6	2008	PSD 8.790	PDL 7.070	PNL 2.393	PSD
	2012	USL 20.765	ARD 5.764	PPDD 4.117	USL PPDD
7	2008	PDL 6.930	PSD 6.711	PNL 2.690	PSD
	2012	USL 17.327	ARD 5.132	PPDD 2.814	USL
8	2008	PDL 7.936	PSD 5.809	PNG 4.101	PDL
	2012	USL 15.720	ARD 6.802	PPDD 1.753	USL ARD

¹ În 2008, la Arad, magnitudinea pentru CD fixată de lege a fost 7, ea fiind sporită cu un mandat după alegeri. În ceea ce privește cifrele din coloana JUD, ele diferă de datele de la BEC în cazul CV pentru Camera și în cazurile AR, CV, HR, MH, SM și TL pentru Senat, în sensul în care la BEC figurează în fiecare caz în parte cu o unitate mai puțin. Explicația e simplă: în cazurile respective, BEC a ignorat câte un mandat câștigat direct, întrucât partidul câștigătorilor nu întrunea la nivelul județului coeficientul electoral corespunzător. Mandatele câștigate cu minimum 50%+1 sunt totuși câștigate la nivelul circumscripției, așa că figurează în tabel.

9	2008	PDL 8.531	PSD 6.069	PNL 3.781	PDL
	2012	USL 14.448	ARD 6.888	PPDD 1.800	USL ARD
10	2008	PDL 7.004	PSD 4.659	PNL 2.837	PDL
	2012	USL 15.047	ARD 5.021	PPDD 1.432	USL
11	2008	PDL 8.127	PSD 4.379	PNL 2.394	PDL
	2012	USL 15.014	ARD 5.290	PPDD 1.824	USL
12	2008	PDL 8.362	PSD 5.445	PNL 2.246	PDL
	2012	USL 17.200	ARD 5.196	PPDD 2.029	USL
13	2008	PDL 8.160	PSD 5.429	PNL 1.700	PDL
	2012	USL 18.260	ARD 4.852	PPDD 2.547	USL
14	2008	PDL 8.019	PSD 5.656	PNL 2.333	PDL
	2012	USL 17.928	ARD 4.718	PPDD 2.271	USL
15	2008	PDL 8.723	PSD 3.616	PNL 1.188	PDL
	2012	USL 15.361	ARD 3.146	PPDD 2.588	USL
16	2008	PDL 5.730	PSD 5.128	PNL 2.639	PSD
	2012	USL 12.688	ARD 3.984	PPDD 1.103	USL
17	2008	PSD 4.773	PDL 4.607	PNL 2.011	PSD
	2012	USL 13.946	ARD 2.885	PPDD 1.781	USL
18	2008	PSD 9.038	PDL 7.066	PNL 3.441	PSD
	2012	USL 21.344	ARD 5.343	PPDD 2.222	USL
19	2008	PSD 11.530	PDL 9.774	PNL 2.599	PSD
	2012	USL 24.783	ARD 5.687	PPDD 4.185	USL PPDD
20	2008	PSD 12.214	PDL 5.301	PNG 3.600	PSD
	2012	USL 17.990	PPDD 5.464	ARD 3.578	USL PPDD
21	2008	PSD 5.557	PDL 4.853	PNL 2.593	PSD
	2012	USL 12.776	ARD 3.734	PPDD 2.107	USL
22	2008	PSD 3.938	PDL 3.323	PNL 3.315	PNL
	2012	USL 12.418	ARD 3.474	PPDD 905	USL
23	2008	PSD 10.415	PDL 4.907	PNL 2.144	PSD
	2012	USL 16.622	ARD 3.588	PPDD 3.008	USL
24	2008	PDL 8.729	PSD 7.023	PNL 3.819	PDL
	2012	USL 17.968	ARD 6.250	PPDD 2.101	USL ARD
25	2008	PDL 11.385	PSD 7.471	PNL 4.313	PDL
	2012	USL 19.908	ARD 7.546	PPDD 2.645	USL ARD
26	2008	PDL 6.234	PSD 4.919	PNL 3.642	PSD
	2012	USL 16.604	ARD 4.364	PPDD 2.898	USL
27	2008	PDL 6.291	PSD 4.706	PNL 3.069	PNL
	2012	USL 14.954	ARD 4.448	PPDD 2.592	USL
28	2008	PDL 7.546	PSD 5.213	PNL 2.452	PDL
	2012	USL 15.608	ARD 4.874	PPD 2.721	USL

Partide în Parlament

Numărul de formațiuni parlamentare rezultate din alegerile postcomuniste variază între 5 și 12 la Senat și, respectiv, între 24 și 27 la Camera Deputaților, aceasta din urmă cuprinzând și formațiunile minorităților care nu depășesc pragul electoral, dar capătă reprezentare cu câte un mandat, formațiuni al căror număr a crescut de la 11 în 1990, la 13 doi ani mai târziu, la 15 în 1996 și la 18 după alegerile din 2000. Alegerile din 2000 au reprezentat un moment-cheie în stabilizarea scenei politice românești. La scrutinul din 2004, avem practic aceleași partide ca patru ani mai devreme, cu precizarea că două dintre partide (PDSR și PSDR) fuzionaseră (sub numele PSD). În schimb, alegerile din 2008 elimină un partid parlamentar (PRM). În 2012, numărul formațiunilor crește din nou. Sistemul de vot a încurajat regruparea în blocuri politice. În USL sunt patru formațiuni (PSD, PNL, UNPR și PC), iar în Alianța România Dreaptă sunt 3 (PDL, PNȚCD și Forța Civică), iar acestor alianțe le adăugăm UDMR, dar și un nou venit: Partidul Poporului Dan Diaconescu. Datele sunt sintetizate în Tabelul 14¹:

Tabelul 14
Forțele parlamentare (1990-2012)

Anul scrutinului	Senat		Camera Deputaților		
	A	B	A	B	C
1990	7	7	16	16	11
1992	8	12	7	12	13
1996	6	12	6	12	15
2000	5	7	5	7	18
2004	4	6	4	6	18
2008	4	5	4	5	18
2012	4	9	4	9	18

Tendența de regrupare a avut un efect paradoxal. Astfel, între candidații celor două blocuri – USL și ARD – au fost unii care veneau din... alte partide decât cele care au alcătuit formal alianțele respective. Așa, de pildă, fostul premier țărănist Victor Ciorbea, ca și liderul Partidului Noua Generație au candidat cu sprijinul PNL; doi candidați ecologiști – Remus Cernea și Ovidiu Iane – au câpătat locuri cu ajutorul PSD, în vreme ce Mihai Neamțu, fondator al Partidului Noua Republică, a devenit, ca și alți colegi de-ai săi, membru al PNȚCD, pentru a putea intra în cursa pentru mandate. În realitate, numărul partidelor care au trimis reprezentanți în cele două Camere a fost, deci, mai mare decât cifra din tabel.

¹ Tabelul indică pentru cele două Camere ale Parlamentului numărul total de forțe politice care au depășit pragul electoral, coalițiile și alianțele luate ca întreg (A), numărul de partide intrate în Senat sau Cameră, fiecare membru al coalițiilor luat distinct (B) și numărul de organizații minoritare altele decât UDMR care au intrat în Cameră, chiar dacă nu au reușit să depășească pragul (C). Pentru 1990, pragul a fost 0, dar UDMR a fost numărată tot separat de celelalte formațiuni ale minorităților.

Indice important pentru a caracteriza sistemul politic, numărul efectiv de partide, calculat după formula lui Marku Laakso și Rein Taagepera¹, ne înfățișează o instabilitate dramatică a scenei politice românești. În 23 de ani, sistemul politic din România a experimentat trei formule diferite, care s-au succedat fără a urma o ordine anume. După primele alegeri din 1990, sistemul a fost caracterizat de dominația cvasi-absolută a unui partid. El a trecut la modelul multipartidist fără partid dominant între 1992 și 1996, pentru a dobândi în 2000 trăsăturile unui sistem multipartidist cu partid dominant. După alegerile din 2004, România are din nou un sistem multipartidist fără partid dominant, confirmat după scrutinul din 2008. În 2012, dominația blocului USL a făcut ca numărul efectiv de partide să coboare sub 2, creând impresia că sistemul se întoarce la starea cunoscută în 1990.

Tabelul 15
Numărul efectiv de partide (1990-2012)

SCRUTINUL	N_A	N_B	N
1990	1,6297	1,6297	1,6297
1992	4,7502	5,6116	5,1809
1996	3,8936	5,9900	4,8293
2000	3,2273	3,6791	3,4532
2004	3,0321	4,6882	3,8602
2008	3,1986	3,1986	3,1986
2012	1,9383	4,3782	3,1582
MEDIE			3,6157

Valoarea medie a numărului efectiv de partide ($N = 3,61$) situează sistemul românesc, în tabelul alcătuit de Lijphart după studiul a 36 de democrații, foarte aproape de cel din Islanda (3,72), cu precizarea că numărul alegerilor care au avut loc în România este mai mic, iar diferența dintre indicele minim și cel maxim e mai mare decât în cazul islandez. Dacă exceptăm alegerile din 1990, atunci numărul mediu efectiv de partide are valoarea 3,94 (cu un minim de 3,19 și un maxim de 5,18), sistemul românesc apropiindu-se astfel de cel belgian².

Analiza poate fi rafinată. Dacă în 2008, nu e vreo diferență între N_A și N_B , în 2012, aceasta atinge valoarea maximă. E normal să fie așa, de vreme ce, așa cum am indicat deja, USL e alcătuită din patru formațiuni, iar ARD din 3, cu un rol minor pentru

¹ Formula lui Markku Laakso și Rein Taagepera este: $N = 1/\sum s_i^2$, unde s_i este proporția locurilor partidului i (cf. Arend LIJPHART, *Patterns of Democracy...cit.*, p. 79). Ținând seama de faptul că prezența minorităților în Camera inferioară complică sistemul reprezentării, am făcut calculul pornind de la Senat: v. Cristian PREDA, *România postcomunistă și România interbelică*, cit., pp. 51-52. Tabelul din text conține valorile numărului efectiv de partide (N), cu ajutorul indicilor: N_A și N_B , luând în seamă mai întâi coalitițiile/alianțele ca un întreg (N_A) și apoi luând în seamă partidele parlamentare în chip distinct (N_B), mai precis acele partide care au obținut cel puțin 1% din locurile parlamentare (cf. Arend LIJPHART, *Patterns of Democracy...cit.*, pp. 76-80); am determinat apoi indicele numărului efectiv de partide (N) ca medie aritmetică a lui N_A și N_B . Pentru 2008, am ignorat mandatele PC din alianța Alianța PSD+PC, întrucât numărul a fost neglijabil – un singur mandat la Senat (cele 4 de la Camera reprezentând puțin peste 1%). La fel, în 2012, în cazul ARD, am neglijat mandatele PNȚCD și FC.

² V. Arend LIJPHART, *Patterns of Democracy...cit.*, p. 85.

două dintre ele. Fragmentarea e ceva mai mare decât în 2008 și ceva mai mică decât în 2004.

Dimensiunile legislativului au fost, în întreaga perioadă postcomunistă, favorabile exprimării unei proporționalități foarte înalte, căci Parlamentul este, așa cum arată Tabelul 16¹, supradimensionat. De fapt, departe de a respecta „regula rădăcinii cubice” – potrivit căreia cifra totală a mandatelor din Camera inferioară tinde să fie egală cu rădăcina cubică a numărului populației² – legislativul român ar corespunde unei populații de 36 de milioane de locuitori în anii 2000-2008, și chiar de aproape 70 de milioane, dacă luăm în seamă cifrele din 2012. În orice caz, e cu mult mai mare decât populația actuală a țării.

Tabelul 16
Supradimensionarea legislativului

Anul	Mandate
1990	397
1992	341
1996	343
2000	345
2004	332
2008	334
2012	412
Optim	282

Efectul creat în 2012 e cu atât mai surprinzător, cu cât în urmă cu trei ani cetățenii aprobaseră prin referendum micșorarea numărului de aleși din Camera inferioară la 300, o cifră foarte apropiată de optimul calculat aici.

Disproporționalitatea

Potențialul de reprezentativitate nu a fost valorificat. Între 1992 și 2000, sistemul electoral a produs ceea ce Daniel Barbu numea o „non-reprezentativitate proporțională”³, în sensul că foarte multe voturi au fost acordate unor partide care nu au intrat în Parlament, fiind „redistribuite” formațiunilor politice care au depășit pragul electoral legal: așa de pildă, în 2000, 20% din opțiunile alegătorilor, sau în termeni absoluți, circa 2,3 milioane de voturi pentru Cameră și 2,2 milioane pentru Senat nu și-au regăsit expresia politică în Parlament. În 2004, ponderea acestor voturi „irosite” a scăzut în mod semnificativ la ambele Camere, ajungând la circa 11-13%. La alegerile pentru Parlamentul European din noiembrie 2007, cele cinci partide care au obținut mandate (PD, PSD, PNL, PLD, UDMR) și candidatul independent care a reușit să câștige un loc în PE au obținut împreună 4.197.345 de voturi din cele

¹ Tabelul indică mandatele din Camera inferioară, incluzând locurile acordate formațiunilor minoritare și, pe ultimul rând, dimensiunile optime ale legislativului, plecând de la regula „rădăcinii cubice”.

² Arend LIJPHART, *Patterns of Democracy...cit.*, p. 151.

³ Daniel BARBU, *Republica absentă*, Nemira, București, 1999, pp. 163-180.

5.122.226 valabil exprimate, astfel încât voturile irosite au reprezentat 924.881 voturi (18,05%). Alegerile din noiembrie 2008 au constituit în acest sens o surpriză, întrucât au coborât procentajul la 6-7%. În 2012, doar 5,73% din opțiunile de la Senat și 3,29% din cele pentru Cameră au fost „irosite”, ducând proporționalitatea la cote maxime, așa cum se vede în Tabelul 17¹:

Tabelul 17
Voturile „irosite” (1992-2012)

	Senat				Camera Deputaților			
	VVEPP	VVE	VI	VI%	VVEPP	VVE	VI	VI%
1992	9.360.739	10.964.818	1.604.079	14,63	8.765.014	10.880.252	2.115.238	19,45
1996	10.239.125	12.287.671	2.048.546	16,67	10.049.643	12.238.746	2.189.103	17,89
2000	8.723.251	10.891.910	2.168.659	19,92	8.464.543	10.839.424	2.374.881	21,91
2004	9.081.077	10.231.476	1.150.399	11,24	8.866.774	10.188.106	1.321.332	12,96
2008	6.396.804	6.888.055	491.251	7,13	6.466.288	6.886.794	420.506	6,10
2012	6.984.863	7.409.626	424.673	5,73	7.172.194	7.416.628	244.434	3,29

Deși proporțional, sistemul electoral a acordat „prime” pentru învingători. Uneori, ca în 1990 sau 2000, „prima” a fost de 10%, alteori diferența dintre procentul de voturi și cel de mandate a fost minimă. În 2008, așa cum se vede în Tabelul 18, această diferență abia a depășit 1%. În schimb, în 2012, situația pare a fi copiată după cea din 2000, „prima” acordată USL fiind consistentă. Datele sunt cuprinse în Tabelul 18²:

Tabelul 18
Primele electorale pentru câștigătorii alegerilor

Anul	Cameră	Senat
1990	- 0,07	+10,29
1992	+6,60	+5,97
1996	+5,40	+6,37
2000	+8,31	+9,33
2004	+4,48	+3,13
2008	+1,04	+1,61
2012	+7,63	+9,21

Efectele produse la ultimele două alegeri merită toată atenția. Sistemul politic nu a devenit mai previzibil după introducerea colegiilor electorale cu un loc.

¹ În prima coloană este indicat anul scrutinului. VVEPP indică numărul total de voturi valabil exprimate pentru partidele care au trecut pragul electoral. VVE este numărul total de voturi valabil exprimate. VI înseamnă voturile irosite, adică acordate partidelor care nu au reușit să treacă pragul, în cifre absolute (VI). VI% e procentul de voturi irosite din totalul de voturi valabil exprimate.

² Indicăm aici primele acordate formațiunii care s-a situat în fruntea clasamentului – Frontul Salvării Naționale (1990), Frontul Democrat al Salvării Naționale (1992), Convenția Democrată Română (1996), Polul Democrat-Social din România (2000), Uniunea națională PSD+PUR (2004), Alianța Politică PSD+PC (2008), Uniunea Social Liberală (2012) – calculate ca diferență între procentul de locuri și procentul de voturi obținute.

Disproporționalitatea electorală, măsurată cu ajutorul formulei lui Michael Gallagher¹, este, în cazul sistemului politic românesc, de 16,15, o valoare care îl plasează foarte aproape de Jamaica (17,75) în tabelul lui Lijphart. Această poziționare este surprinzătoare, dacă ținem seama de faptul că sistemul jamaican este unul pluralitar, în timp ce sistemul românesc este – cel puțin prin intențiile sale – un sistem proporțional.

Tabelul 19
Disproporționalitatea electorală (1990-2012)

	G_l	G_p
1990	7,86	18,82
1992	5,88	38,66
1996	7,03	45,59
2000	9,38	33,17
2004	4,98	48,77
2008	4,36	-
2009	-	49,67
2012	7,19	-
Medii	6,67	39,11

În lista întocmită de Lijphart, sistemele RP cele mai apropiate, prin caracteristicile lor, de sistemul românesc sunt cele din Venezuela ($G=14,41$), Costa Rica ($G=13,65$) și Columbia ($G=10,62$), considerate toate trei ca veritabile exemple ale modului în care poate fi pervertită logica proporțională. Depășind dezechilibrele produse în aceste trei țări, *sistemul românesc este cel mai disproporțional sistem RP cunoscut*. Mai mult decât atât: Venezuela, Columbia și Costa Rica sunt, ca și România, democrații prezidențiale, dar disproporționalitatea de care sunt afectate se datorează înainte de toate disproporționalității prezidențiale și nu celei legislative; în România, se întâmplă exact contrariul, câtă vreme la noi disproporționalitatea legislativă variază, așa cum se vede în Tabelul 20, între 4,36 și 9,38, iar în Venezuela, Columbia și Costa Rica, conform lui Lijphart², același indice variază între 2,96 și 4,28. Chiar dacă diminuate întrucâtva, efectele majoritare ale sistemului politico-electoral românesc sunt încă foarte semnificative și după ultimele alegeri.

¹ Tabelul conține indicii disproporționalității legislative (G_l) și disproporționalității prezidențiale (G_p) pentru perioada 1990-2008, ca și, pe ultimul rând, valorile medii ale acestora; valoarea generală a lui G , calculat ca medie geometrică a celor doi indici este $G = 16,15$. Indicele disproporționalității legislative a fost calculat după formula lui Michael Gallagher $G_l = \sqrt{1/2 \sum (v_i - l_i)^2}$, unde v_i = procentul de voturi obținute de un partid și l_i = procentul locurilor obținute de acel partid, luând în seamă toate partidele care au obținut minimum 1%; pentru întreaga perioadă, tabelul conține datele calculate plecând de la rezultatul alegerilor de la Senat. De altfel, pentru 2004, indicele disproporționalității legislative are valori foarte apropiate dacă este calculat pentru Senat (4,98), respectiv pentru Cameră (4,31). În 2008, diferența e ceva mai mare: 3,27 pentru Cameră și 4,36 pentru Senat. În 2012, diferența e din nou mai mare de un procent: 7,19 la Senat și 6,14 la Cameră. Disproporționalitatea prezidențială este egală cu scorul candidatului învins în turul al doilea al alegerilor. Pentru 1990-2000, calculele pot fi găsite în volumul Cristian PREDA, *România postcomunistă...cit.*, pp. 59-60; am recalculat totuși disproporționalitatea prezidențială, fiindcă inițial am comis o eroare.

² Arend LIJPHART, *Patterns of Democracy...cit.*, pp. 156 și 159.

Zece partide de succes

Scrutinele din 2008 și 2012 nu au modificat radical peisajul partidelor politice. De altfel, doar zece dintre cele 204 de partide care au participat la alegeri din 1990 în 2008 au reușit să treacă cel puțin trei teste electorale, obținând de altfel, de fiecare dată, între 85% și 98% din mandatele parlamentare. Aceste zece partide sunt, deci, cele care au jucat un rol decisiv în viața politică românească.

Tabelul 20 indică numărul de mandate parlamentare obținute fie individual, fie în cadrul unor coaliții de către partidele care au avut succes, în cazul anului 1990 menționându-se, atât la Camera (CD), cât și la Senat (S), mandatele obținute de FSN, din care s-au desprins PSD și PD:

Tabelul 20
Partidele care au trecut minimum 3 teste electorale

	1990		1992		1996		2000		2004		2008		2012	
	CD	S	CD	S	CD	S	CD	S	CD	S	CD	S	CD	S
PSD	263	92	117	49	91	41	139	59	113	46	110	48	150	59
PD/PDL			43	18	43	22	31	13	48	21	115	51	52	22
PRM	-	-	16	6	19	8	84	37	48	21	-	-	-	-
PNL	29	9	-	-	25	16	30	13	64	28	65	28	100	50
PSDR	2	-	10	1	10	1	10	3	-	-	-	-	-	-
UDMR	29	12	27	12	25	11	27	12	22	10	22	9	18	9
PNȚCD	12	1	41	21	83	27	-	-	-	-	-	-	1	1
PUNR	9	2	30	14	18	7	-	-	-	-	-	-	-	-
PER	8	1	4	-	5	1	-	-	-	-	-	-	-	-
PC	-	-	-	-	-	-	6	3	19	11	4	1	13	8

Situația actuală a celor 10 partide nu e identică: unele – precum PRM au PER nu mai sunt în Parlament de două, respectiv de patru legislaturi; altele, precum PSDR sau PUNR – nu mai există, întrucât au fuzionat cu formațiuni mai rezistente la testul electoral. Pe de altă parte, nu există o strategie unică urmată de „partidele de succes” pentru a accede în legislativ, iar participarea la guvernare nu a fost nici ea condiționată de îmbrățișarea vreuneia dintre aceste strategii.

Derivate dintr-un „trunchi comun” – intitulat în 1990 Frontul Salvării Naționale – PSDR și PD au ales căi diferite pentru a se impune în fața alegătorilor. Sub numele de FDSN în 1992, de PSDR în 1996 și 2000, de PSD după 2001, partidul grupat în jurul lui Ion Iliescu a participat singur la testele electorale din 1992 și 1996 (câștigându-l pe primul și pierzându-l pe al doilea) și în coaliție la următoarele patru (câștigând alegerile în toate aceste cazuri și participând la guvernare în trei dintre ele). Partidul Democrat, devenit după decembrie 2007, Democrat Liberal, s-a prezentat singur în 1992 (sub numele FSN), ca și în 2000 și 2008, respectiv, în coaliție cu PSDR în 1996, cu PNL în 2004 și cu PNȚCD și Forța Civică în 2012: a reușit să intre la guvernare și atunci când a mers în coaliție (1996 și 2004), dar și când a mers singur, în 2008. Partidul Social Democrat Român, singur în 1990, a devenit membru al Convenției Democratice din România în 1992, al Uniunii Social-Democrate în 1996 și al Polului Democrației Sociale din România (PDSR) în 2000, aceste două ultime alianțe permițându-i să participe și la guvernare. Cel de-al patrulea partid de succes, Partidul Ecologist Român a fost singur în 1990, apoi membru CDR în 1992 și 1996, alegeri în urma cărora a dobândit câteva

mandate, participând apoi din nou singur în 2000 și 2004, fără a mai putea trimite reprezentanți în Parlament; în 2008, PER s-a aliat cu Partidul Verde în cadrul Alianței Partidul Verde Ecologist, dar a ratat din nou accesarea în Parlament; eșecul s-a repetat în 2012, când PER nu a avut aliați electorali. La rândul lor, Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat și Partidul Național Liberal au ales strategii diferite: PNL a avut liste proprii în 1990, 1992, 2000 și 2008 (a doua oară, ratând intrarea în Parlament) și a făcut parte din două coaliții câștigătoare (CDR în 1996 și USL în 2012); în 2004, PNL a depus candidaturi comune împreună cu democrații, sub numele Alianța Dreptate și Adevăr PNL-PD, reușind să formeze guvernul, deși s-au clasat pe locul al doilea la legislative. După ce a depus o listă proprie în 1990, PNȚCD a optat pentru varianta coaliției la testele electorale din 1992-2000, această formulă aducându-i locul al doilea în 1992, primul loc în 1996 și eșecul total la alegerile din 2000 (sub numele CDR 2000). În 2004, așa cum am arătat deja, a ratat din nou intrarea în Parlament de data aceasta pe liste proprii, pentru ca în 2008 să nici nu mai depună candidaturi. Țărăniștii au revenit în Parlament în 2012, în cadrul listei Alianței România Dreaptă, trimițând în legislativ un deputat și un senator. Uniunea Democrată a Maghiarilor din România a trecut singură toate cele șapte teste electorale, cu o medie de 24 de deputați și 10 senatori. Partidul Unității Naționale a Românilor a depășit pragul electoral atât în coaliție (în 1990, împreună cu Partidul Republican), cât și atunci când a avut liste proprii (1992 și 1996); în 2000, asociat cu Partidul Național Român, a ratat intrarea în Parlament; la fel s-a întâmplat și patru ani mai târziu, când nu a mai avut aliați electorali; partidul a fost radiat din Registrul Partidelor Politice în 2006. Partidul România Mare a participat cu liste proprii atât la cele patru teste electorale reușite (1992-2004), cât și la cele eșuate din 2008 și 2012. În fine, Partidul Conservator a intrat în Parlament de fiecare dată în cadrul unei alianțe cu social-democrații, ultima dintre ele incluzând și PNL: PC a intrat la guvernare după scrutinele din 2004 și 2012, prima dată părăsindu-și aliatul electoral¹.

Scena parlamentară postcomunistă a fost dominată de social-democrați: PSD a avut în medie 120 de mandate, adică mai mult decât au obținut împreună PD/PDL și PNL, primul având în medie 55 de mandate (cu un „vârf” de 115 în 2008), iar al doilea – o medie de 52 de mandate (cu maximum 100, în 2012). Practic, singurul moment în care PSD nu a avut grupul de deputați cel mai numeros a fost scrutinul din 2008. Pe de altă parte, PNȚCD și PRM au cunoscut – atâta vreme cât au fost în Parlament – variații mari, din punct de vedere al mandatelor, influența lor fiind limitată de aceea la anii 1996-2000 și, respectiv, 2000-2004. UDMR a folosit foarte bine potențialul de coaliție de care a dispus. PER, PSDR, PUNR și PC sunt actori minori, chiar dacă – așa cum a fost cazul PC în 2004 – pot înclina în chip decisiv balanța puterii.

Definirea lentă și de multe ori confuză a identităților partizane, ca și profunda polarizare a scenei politice au făcut ca articularea majorităților să fie așezată de multe ori sub semnul imprevizibilului și al fragilității. Acest fapt este cu atât mai clar cu cât, exceptând alegerile din 1990 și 2012, care au avut ca rezultat câte „o majoritate câștigată”, sistemul electoral a avut ca principală consecință politică apariția „minorităților

¹ Pentru alte detalii, v. Cristian PREDA, Sorina SOARE, *Regimul, partidele și sistemul politic... cit.*, pp. 108-117. Fragmentele următoare reiau, într-o formă actualizată cu rezultatele scrutinului din 2008, pasaje din volumul indicat, în special pp. 123-126.

naturale¹ și, în acest fel, negocierea formării unor majorități parlamentare plurale și, în mai multe cazuri, instabile. Trebuie adăugat că în mai multe cazuri – în 1992-1996 (N. Văcăroiu), 2001-2004 (A. Năstase), 2005-2008 (Tăriceanu), 2009-2012 (Boc) – aceste majorități parlamentare nu s-au regăsit integral la nivelul formulei guvernamentale, cabinetele fiind minoritare. Se vede asta foarte bine din Tabelul 21, în care sunt indicate voturile și mandatele obținute în Camera Deputaților, ca și componența guvernelor și a majorităților la început de mandat, fără a ține, altfel spus, seama de mobilitatea intra-parlamentară, care a condus uneori la apariția unor noi partide (ApR, UNPR) și nici de re poziționările unor formațiuni în timpul unei legislaturi²:

Tabelul 21

Formule guvernamentale și majorități parlamentare (1990-2012)

	Formula guvernamentală			Majoritatea parlamentară		
	Componență	Voturi	Mandate	Componență	Voturi	Mandate
1990-1991	FSN	66,31	66,24	FSN	66,31	66,24
1991-1992	FSN+PNL	72,72	73,54	FSN+PNL	72,72	73,54
1992-1996	FDSN	27,71	34,31	FDSN+PRM+ PUNR+PSM	42,34	51,60
1996-2000	CDR+USD+ UDMR	49,71	58,29	CDR+USD+UDMR	49,71	58,29
2000-2004	PSD+PUR	36,61	44,92	PSD+PUR+UDMR	43,40	52,74
2004-2007	DA+UDMR+ PUR	44,70	46,18	DA+UDMR+ PUR+ minorități	46,87	51,60
2007-2008	PNL+UDMR	24,18	22,50	PNL+UDMR+PSD+ PC+minorități	63,66	79,00
2008-2009	PDL+PSD	65,65	66,96	PDL+PSD	65,65	66,96
2009-2012	PDL+UDMR+ UNPR	43,23	46,91	PDL+UDMR+UNPR+ minorități	46,78	50,74
04-12.2012	PSD+PC+PNL	51,66	52,49	PSD+PNL+PC+UNPR+ minorități	54,21	57,96
2013-	USL	58,63	66,26	USL+minorități	61,40	70,59

Să remarcăm, în sfârșit, ponderea decisivă a formulei electorale care, din 1992 în 2004, a permis coalițiilor minoritare în voturi să aibă o majoritate de mandate parlamentare. Scrutinul din 2008 s-a înscris într-o logică diferită, „marea coaliție” post-electorală realizată de PSD și PDL având la urne două treimi din voturile exprimate. După alegerile prezidențiale din 2009, s-a format un nou guvern minoritar, condus de Emil Boc, apoi în 2012, pentru două luni și jumătate, de Mihai Răzvan Ungureanu. Victor Ponta a condus guverne majoritare.

¹ Reluăm aici termenii lui Douglas RAE, *The Political Consequences of Electoral Laws*, Yale University Press, New Haven, 1967, pp. 74-77.

² Nu am distins aici între cele trei guverne din 1996-2000 (conduse de Victor Ciorbea, Radu Vasile și Mugur Isărescu), deoarece susținerea lor parlamentară a fost identică. Am distins, în schimb, între cele două guverne Tăriceanu, foarte diferite unul de celălalt. Prezentă în guvernul format după alegerile prezidențiale din 2009, UNPR e o fracțiune desprinsă din PSD, reunind, în momentul învestirii guvernului Boc în decembrie 2009, 23 din cei 158 de parlamentari aleși pe listele PSD cu un an înainte (circa 4,8% din voturi).

Variația mandatelor în cursul ultimelor două legislaturi a fost foarte importantă. Tabelul 22 prezintă situația în 2004-2008, luând în seamă momentul investirii guvernului PNL-PD-UDMR condus de Călin Popescu-Tăriceanu (28 decembrie 2004), apoi momentul investirii cabinetului Tăriceanu II, după eliminarea PD de la guvernare (3 aprilie 2007) și, în sfârșit, cu puțin timp înainte de organizarea alegerilor din 2008¹.

Tabelul 22
Evoluția mandatelor partidelor în perioada 2004-2008

PARTID	28.12.2004			03.04.2007			01.12.2008		
	CD	S	CD+S	CD	S	CD+S	CD	S	CD+S
PSD	113	46	159	107	43	150	105	43	146
PNL	64	28	92	51	22	73	60	24	78
PD/PDL	48	21	69	50	21	71	67	23	76
PRM	48	21	69	30	17	47	21	16	45
UDMR	22	10	32	22	10	32	22	10	32
PUR (PC)	19	11	30	19	12	31	19	10	26
Minorități	18	0	18	18	0	18	18	0	18
Indep.	0	0	0	32	12	44	13	11	42
Total	332	137	469	329	137	466	323	137	460

În perioada 2008-2012, instabilitatea politică a fost și mai mare. S-au succedat trei premieri în patru ani. Așa ceva nu s-a mai întâmplat decât în perioada 1996-2000. În Tabelul 23 sunt luate în seamă următoarele repere cronologice: 22 decembrie 2008 – investirea primului cabinet Boc; 13 octombrie 2009 – căderea cabinetului Boc 1, ca urmare a unei moțiuni de cenzură, prima care reușește în perioada post-comunistă; 23 decembrie 2009 – investirea celui de-al doilea cabinet Boc; 9 februarie 2012 – investirea cabinetului Ungureanu; 27 aprilie 2012 – căderea cabinetului Ungureanu (tot prin moțiune de cenzură); 7 mai 2012 – investirea cabinetului Ponta și, respectiv decembrie 2012 – finalul legislaturii.

Tabelul 23
Evoluția mandatelor partidelor în perioada 2008-2012

PARTID	22.12.2008			13.10.2009			23.12.2009			9.02.2012			27.04.2012			7.05.2012			12.2012		
	CD	S	CD+S	CD	S	CD+S	CD	S	CD+S	CD	S	CD+S	CD	S	CD+S	CD	S	CD+S	CD	S	CD+S
PSD	110	48	158	109	47	156	103	45	148	91	41	132	94	41	135	97	43	140	90	38	128
PNL	65	28	93	60	24	84	54	24	78	53	22	75	55	24	79	55	25	80	52	19	71
PDL	115	51	166	115	51	166	115	51	166	118	45	163	112	41	153	108	38	146	93	35	128
UDMR	22	9	31	22	9	31	22	9	31	20	8	28	20	8	28	20	8	28	20	7	27

¹ De precizat că, dintre independenți, la 3 aprilie 2007, 26 aparțineau fracțiunii dizidente din PNL care-și luase numele PLD (18 la Cameră și 8 la Senat) și care vor alcătui prin fuziune cu PD un nou partid – PDL. Trebuie spus, de asemenea, că cele 3 mandate lipsă la 03.04.2007, respectiv cele 9 mandate lipsă la 01.12.2008 sunt o consecință a vacantării unor posturi de deputat care nu au fost ocupate.

PC	4	1	5	4	1	5	4	1	5	3	3	6	3	3	6	3	3	6	3	3	6
Mino- rități	18	-	18	18	-	18	18	-	18	17	-	17	17	-	17	17	-	17	16	-	16
Indep.*	0	0	0	6	5	11	17	7	24	26	16	42	25	17	42	26	17	43	28	17	45
Total**	334	137	471	334	137	471	333	137	470	328	135	463	326	134	460	326	134	460	302	119	421

La finalul legislaturii, în Cameră erau 12 independenți care făceau parte din grupul parlamentar progresist (UNPR), 13 erau deputați fără apartenență parlamentară, doi se afliaseră grupului PNL, iar unul – grupului PDL. La Senat, 11 făceau parte din grupul progresist, doi erau fără apartenență, trei fiind afiliați grupului PNL, iar unul grupului PDL¹.

Partidele parlamentare influente au colaborat în mai multe combinații: PNL și PD au fost împreună la guvern în 1996-2000, dar și în 2005-2007; PSD a guvernat și alături de PDL (2008-2009), dar și alături de PNL (2012-2013); UDMR a fost parte a guvernelor alcătuite în jurul CDR, dar și al Alianței D.A., făcând parte, pe de altă parte, și din echipe bicolore (cu PNL în 2007-2008, dar și cu PDL, în 2009-2012). PC a fost parte în primul guvern Tăriceanu, ca și în cele conduse de Ponta, începând din 2012. PNȚCD a avut o prezență la guvernare limitată la perioada 1996-2000, ca și PER; PUNR a avut responsabilități în eșalonul al doilea în 1992-1996 și a susținut tot atunci câțiva miniștri independenți, în vreme ce PRM nu a fost asociat în vreun guvern.

Faptul cel mai semnificativ este acela că, din 1996 încoace, România are o cultură democratică bazată pe discontinuitate sau ruptură, nu pe consens și echilibru. Acest lucru este important pentru o țară care a cunoscut partidul unic sub comunism, iar în perioada interbelică ceea ce Mattei Dogan numea „Parlamente guvernamentale, iar nu guverne parlamentare”², în măsura în care organizatorul scrutinului desemnat de Rege câștiga negreșit alegerile. Din 1996 până în 2008, partidele care au organizat alegerile s-au aflat după scrutin în opoziție. În 2012, schimbarea de majoritate a precedat alegerile: după căderea guvernului MRU, Victor Ponta a alcătuit o majoritate USL, câștigând apoi atât alegerile locale, cât și cele generale. Scorul a semănat cu cele din interbelic.

¹ La finalul legislaturii, erau vacante 32 de mandate la Cameră și 18 la Senat, în timpul legislaturii fiind organizate cinci alegeri parțiale, toate pentru ocuparea unor locuri vacante la Cameră. Îi mulțumesc Dominicăi Gorovei pentru ajutorul acordat în reunirea datelor referitoare la 2008-2012.

² Mattei DOGAN, „Romania, 1919-1938”, în Myron WEINER, Ergun OZBUDUN (eds.), *Competitive Elections in Developing Countries*, Duke University Press, 1987, pp. 369-389.

Anexa 1
Referendumuri și plebiscite în România (1864–2012)

DATA	OBIECT	ÎNSCRIȘI	VOTANȚI	VOTURI	
				PENTRU	CONTRA
1	Statutul Desvoltător al Convenției de la Paris și Așezământul electoral	683.928	682.621	1.307	
2	Alegerea Principelui Carol ca principe suveran al Principatelor Unite	686.193	685.969	224	
3	Constituția din 20 februarie 1938	4.303.064	4.297.581	5.483	
4	„Aprobarea chipului cum Generalul Ion Antonescu a condus Tara de la 6 sept. 1940”	2.963.294	2.960.298	2.996	
5	„Aprobarea chipului cum Generalul Ion Antonescu a condus Tara de la 6 sept. 1940”	3.446.957	3.446.889	68	
6	Reducerea cu 5% a armamentelor, efectivelor și cheltuielilor militare ale României	16.073.845	16.073.621		
		1.577.357	1.577.353	0	
7	Constituția votată de Parlament pe 23 noiembrie 1991	15.824.373	10.948.468	2.235.085	248.759
8	Revizuirea Constituției de la 1991	17.842.105	8.915.022	875.172	148.247
9	Sunteți de acord cu demiterea Președintelui României, domnul Traian Bănescu?	18.301.309	8.135.272	2.013.099	6.059.315
10	Sunteți de acord ca, începând cu primele alegeri care vor fi organizate pentru Parlamentul României, toți deputații și senatorii să fie aleși în circumscriptii uninominale, pe baza unui scrutin majoritar în două tururi?	18.296.459	4.851.470	3.947.212	784.640
11	Sunteți de acord cu trecerea la un Parlament unicameral în România?	18.293.277	9.320.240	6.740.213	1.925.209
				7.765.573	975.252
12	Sunteți de acord cu reducerea numărului de parlamentari la maximum 300 de persoane?	18.292.464	8.459.053	7.403.836	943.375
13	Sunteți de acord cu demiterea Președintelui României, domnul Traian Bănescu?	18.292.464	8.459.053	7.403.836	111.842

Bibliografia folosită pentru alcătuirea tabelului: Eleodor FOCȘENEANU, *Istoria constituțională a României*, Humanitas, București, 1992, pp. 23, 74-75, 84-90, 148-151; Cristian IONESCU, *Dezvoltarea constituțională a României. Acte și documente 1741-1991*, Lumina Lex, București, 1998, pp. 351-352, 588-589, 666-670; Keith FITCHINS, *România 1866-1947*, Humanitas, București, 1996, pp. 506-507; Cristina PĂIUȘAN, Narcis Dorin ION, Mihai RETEGAN, *Regimul comunist în România. O cronologie politică (1945-1989)*, Tritonic, București, 2002, p. 320; Anneli Ute GABANYI, *Cultura lui Ceaușescu*, Polirom, Iași, 2003, pp. 178-180; Pascal PERRINEAU, Dominique REYNIÉ (sous la direction de), *Dictionnaire du vote*, PUF, Paris, 2001, p. 791; *Geneza Constituției României 1991. Lucrările Adunării constituante*, Regia autonomă „Monitorul Oficial”, București, 1998, p. 1089; Domnița ȘTEFĂNESCU, *Cinci ani din istoria României*, Mașina de scris, București, 1995, pp. 190-193; www.mediafax.ro (21 octombrie 2003). www.ccr.ro

Anexa 2

Partidele și coalițiile participante la competițiile electorale din România postcomunistă

Alianța Civică Democrată a Romilor a obținut 28 de mandate de consilieri locali (0,06% din total) la scrutinul din 10 iunie 2012.

Alianța Civică pentru Comunitate, alcătuită din **Partidul Democrat Liberal (PDL)** și **Asociația Partida Romilor Pro-Europa**, a obținut 22 de mandate de consilieri locali (0,05%) la alegerile locale din 10 iunie 2012.

Alianța de Centru Dreapta Partidul Național Liberal – Partidul Conservator, alcătuită, așa cum numele o indică, din două formațiuni politice – PNL și PC, a obținut, la alegerile locale din vara lui 2012, 27 de mandate de primari (0,84 din total) și 248 de consilieri locali (0,61). Alianța dintre PNL și PC a fost, de asemenea, parte a **Uniunii Social Liberale** atât la alegerile locale, cât și la cele generale din 2012.

Alianța Dreptate și Adevăr PNL-PD a fost formată din **Partidul Național Liberal** și **Partidul Democrat** și înregistrată la Tribunal pe 8 aprilie 2004. Alianța a participat mai întâi la alegerile locale din acel an, în circumscripțiile București și Cluj, obținând 145 de posturi de consilieri locali, 43 de consilieri județeni și 10 primari. La legislative, Alianța a obținut 3.191.546 voturi (31,33%) la Camera Deputaților și 3.250.663 (31,77%) la Senat. Din cele 112 mandate de deputat câștigate în 28 noiembrie 2004, 64 revin PNL, iar din cele 49 de mandate de senator, 21 revin PD. Candidatul Alianței la prezidențiale, **Traian Băsescu**, a obținut în turul întâi 3.545.236 de voturi (33,92%), câștigând apoi turul al doilea cu 5.126.794 de voturi (51,23%).

Alianța Electorală Ecologiștii a obținut 6 mandate de consilieri locali la scrutinul din iunie 2000.

Alianța Electorală Leopardul a avut patru consilieri locali aleși în cadrul scrutinului din iunie 1996.

Alianța Electorală Partidul Social Democrat – Partidul Național Liberal, alcătuită, așa cum numele o indică, din două formațiuni – PSD și PNL, a obținut 2 mandate de primar (0,06%) și 13 de consilieri locali (0,03%) la alegerile locale din iunie 2012.

Alianța Electorală PDSR-PUNR Covasna a câștigat 4 mandate de consilieri locali la scrutinul din vara lui 2008.

Alianța Electorală PDSR-PUNR-PNR Sfântu Gheorghe a obținut 3 mandate de consilieri locali la scrutinul din vara lui 2008.

Alianța Electorală Partidul Social Democrat-Partidul România Mare a obținut 4 mandate de consilieri locali la scrutinul din vara lui 2008.

Alianța Electorală Populară Progresistă Europeană Liberală, alcătuită din **PDL**, **Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat (PNȚCD)** și **Uniunea Națională pentru Progresul României (UNPR)** a obținut la alegerile locale din vara lui 2012 un mandat de președinte de consiliu județean, 36 de mandate de primari (1,12 la sută din total), 405 de consilieri locali (1%) și 14 de consilieri județeni (1,04%).

Alianța Electorală PSD+PC, alcătuită din partidele al căror nume figurează în denumire, în vederea alegerilor pentru Parlamentul European din 7 iunie 2009, a obținut 1.504.218 voturi (31,07%), câștigând astfel 11 mandate.

Alianța Electorală PSD+PNL Mehedinți, alcătuită din organizațiile celor două formațiuni din județul inclus în nume, a obținut 2 mandate de primari și 11 de consilieri locali la scrutinul din 10 iunie 2012.

Alianța Electorală PSD-PC Vâlcea, alcătuită din organizațiile celor două formațiuni din județul menționat în denumire, a obținut 16 mandate de consilieri locali la scrutinul din iunie 2012.

Alianța Electorală PSD-PNL Fundeni, constituită de pesediști și peneliști în localitatea indicată, a obținut 2 mandate de consilieri locali în 10 iunie 2012.

Alianța Electorală PSD-PNL Grădiștea, alcătuită în localitatea indicată de pesediști și peneliști, a câștigat 4 mandate de consilieri locali în vara lui 2012.

Alianța Electorală PSD-PNL Vâlcea a câștigat 22 de primării și 144 mandate de consilieri locali, în urma votului din iunie 2012.

Alianța Muncitorească „Libertatea” Anticomunistă și Antifascistă a fost fondată pe 27 februarie 1990 și a depus liste în 1990 la Senat, obținând 672 voturi. Alianța și-a schimbat numele pe 26 mai 1992, pentru a deveni **Mișcarea Social-Politică „Alianța Creștin Ortodoxă Libertatea”**.

Alianța Național-Liberală Ecologistă este o coaliție electorală a **Partidului Național Liberal-Câmpeanu**, a **Uniunii Liberale Brătianu** și a **Partidului Ecologistii**, care a depus liste doar la alegerile din 1996, obținând 96.412 voturi la Camera Deputaților (0,79%) și 86.359 la Senat (0,7%). ANLE a avut și un candidat la alegerile prezidențiale din acel an, **Radu Câmpeanu**, care a strâns 43.780 de voturi (0,35%), ceva mai mult decât cei trei candidați independenți din acea cursă electorală (**Nuțu Anghelina** – 43.319 voturi, **Constantin Mudava** – 38.477 de voturi și **Nicolae Militaru** – 28.311 voturi).

Alianța Națională Liberală a fost o coaliție a **Partidului Alianței Civice** și a **Partidului Liberal 93**, creată pe 10 iulie 1996 și care a obținut la alegerile din acel an 192.495 de voturi la Camera Deputaților (1,57%) și 236.132 la Senat (1,92%); candidatul ANL la prezidențialele din acel an, **Nicolae Manolescu**, a obținut 90.122 de voturi (0,71%). Alianța a fost dizolvată prin intrarea PAC în **Partidul Național Liberal** și a PL 93 în **Partidul Național Liberal Convenția Democratică**.

Alianța Națională Creștin Democrată a fost înființată în aprilie 1999 și înregistrată la Tribunal câteva luni mai târziu, pe 23 noiembrie. ANCD a fost o dizidență a **Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat**, formată după excluderea din acest partid a lui Victor Ciorbea. Formațiunea a depus candidaturi la alegerile locale din 2000, câștigând 372 de mandate de consilieri locali, 10 de consilieri județeni și 18 primari. Imediat după aceea, ANCD a devenit membră a **Convenției Democratice 2000**, ratând însă intrarea în Parlament. În iunie 2001, ANCD a fuzionat cu PNȚCD.

Alianța pentru Argeș și Muscel, alcătuită de PDL și PNȚCD, a câștigat 24 de primării, 321 de mandate de consilieri locali și 7 de consilieri județeni în județul Argeș, în cadrul alegerilor locale din 10 iunie 2012.

Alianța pentru Bacău, formată din **PDL** și **UNPR**, a obținut 18 mandate de primar (0,56%) și 204 de consilieri locali (0,5%) la scrutinul din iunie 2012.

Alianța pentru Comuna Noastră, alcătuită din **Partidul România Mare** și **UNPR** în județul Covasna, a câștigat 3 mandate de consilieri locali în iunie 2012.

Alianța pentru Constanța, alcătuită din **PDL** și **PNȚCD**, a câștigat 4 mandate de consilieri locali în județul care figurează în numele formațiunii, în iunie 2012.

Alianța pentru Demnitate Națională, fondată pe 31 iulie 1992, ca „o grupare politică de centru”, cuprindea **Partidul Democrat Progresist**, **Partidul Național Progresist** și **Partidul Revoluției Române** și și-a ales ca semn electoral *Dorobanțul* lui Grigorescu pentru „a chema poporul român la lupta pentru independență și demnitate națională”. A participat la alegerile din septembrie 1992, obținând 6.106 voturi la Camera Deputaților (0,06%) și 5.707 la Senat (0,05%).

Alianța pentru Ialomița, formată din **PDL**, **PNȚCD**, **UNPR** și **Partidul Noua Generație-Creștin Democrat**, a câștigat, în iunie 2012, 15 mandate de primar, 204 de consilieri locali (0,5%) și 7 de consilieri județeni (0,52).

Alianța pentru Mogoșoaia, alcătuită din **PDL** și **UNPR**, a câștigat la localele din 2012, 3 mandate de consilieri locali.

Alianța pentru Municipiul Oltenița PNL+PNȚCD a câștigat un mandat de primar la scrutinul din vara lui 2008.

Alianța pentru Mureș, formată din **PDL**, **UNPR** și **Partidul Ecologist Român (PER)**, a obținut 10 mandate de primari (0,31%), 122 de consilieri locali (0,3%) și 6 de consilieri județeni (0,44%) la scrutinul din vara lui 2012.

Alianța pentru Negrileşti, alcătuită din **PDL** și **PNȚCD**, a obținut 3 consilieri locali la scrutinul din iunie 2012.

Alianța pentru Progres, formată din **PDL** și **UNPR**, a câștigat 10 mandate de primar (0,31% din total), 192 de consilieri locali (0,47%) și 8 consilieri județeni (0,59%).

Alianța pentru România, dizidență din **Partidul Democrației Sociale din România**, a fost creată pe 4 septembrie 1997 și a depus liste la alegerile din 2000: la locale a avut 4.448 de consilieri locali, 173 de consilieri județeni și 283 de primari; la generale, ApR a adunat 441.228 voturi la Camera Deputaților (4,07%) și 465.535 la Senat (4,27%), nereușind să treacă pragul electoral. Candidatul formațiunii la prezidențiale, **Teodor Meleșcanu**, a obținut 214.642 de voturi (1,91%), situându-se înaintea celor doi independenți prezenți la acel scrutin (**Eduard Gh. Manole** – 133.991 de voturi și **Graziela Bârlă** – 61.455 de voturi). Alianța pentru România a fuzionat cu **Partidul Național Liberal** pe 17 ianuarie 2002.

Alianța pentru Socialism a avut doi consilieri locali și un primar aleși în iunie 1996.

Alianța pentru Teleorman, formată din **PDL** și **PNȚCD**, a obținut, la scrutinul din vara lui 2012, 23 de mandate de primar (0,72%), 301 de consilieri locali (0,74%) și 8 de consilieri județeni (0,59%).

Alianța pentru Timiș PNL-PNȚCD-FDGR a obținut 21 de primării, 198 de mandate de consilieri locali și 10 de consilieri județeni la scrutinul din vara lui 2008.

Alianța pentru Unitatea Românilor a fost o coaliție formată în 1990, din **Partidul Unității Naționale a Românilor** și **Partidul Republican**. AUR a obținut la primele alegeri după căderea comunismului 290.875 voturi la Camera Deputaților (2,12%) și 300.473 la Senat (2,15%), voturi care au reprezentat 9 mandate de deputați și 2 de senatori, toate obținute de PUNR.

Alianța Pentru Unitatea Românilor din orașul Covasna a obținut 4 mandate de consilieri locali la scrutinul din vara lui 2008.

Alianța pentru Unitatea Romilor a participat la alegerile locale din 2000, reușind să câștige 22 de poziții în consiliile locale, ca și la cele generale din 2004, când a obținut 15.041 voturi la Camera Deputaților (0,15%) și 19.109 la Senat (0,19%). La localele din 2008, AUR a obținut 4 mandate de consilieri locali.

Alianța pentru Viitor în Comuna Petru Rareș, formată din PDL și PNȚCD, a câștigat două mandate de consilieri locali la scrutinul din vara lui 2012.

Alianța pentru Viitorul Brăilei, alcătuită din PDL, UNPR, PER și PNȚCD, a obținut 13 mandate de primar (0,40%), 172 de consilieri locali (0,42%) și 8 de consilieri județeni (0,59%) la alegerile din iunie 2012.

Alianța pentru Vrancea, alcătuită din PDL, UNPR, PER și PNȚCD, a câștigat 9 primării (0,28%), 230 de mandate de consilieri locali (0,57%) și 7 de consilieri județeni (0,52%) la alegerile locale din 10 iunie 2012.

Alianța PNL-PNȚCD a obținut alte 11 mandate de consilieri locali și 6 de consilieri județeni la scrutinul local din vara lui 2008.

Alianța Popular Creștină, formată din PDL, UNPR și PNȚCD, a obținut, la scrutinul din iunie 2012, 14 mandate de primar (0,43%), 206 de consilieri locali (0,51%) și 9 de consilieri județeni (0,67%).

Alianța Politică Partidul Social Democrat + Partidul Conservator a fost constituită din PSD și PC pe 5 septembrie 2008, obținând 2.352.968 voturi la Senat (34,16%) și 2.279.449 voturi la Camera Deputaților (33,09%), respectiv 49 de mandate de senator (48 pentru PSD și unul singur pentru PC) și 114 mandate de deputat (110 pentru PSD și 4 pentru PC). Redenumită **Alianța Electorală PSD+PC**, această formațiune a obținut la alegerile europene din 7 iunie 2009 1.504.218 voturi (31,07%), adică 11 mandate.

Alianța Popular Creștin Democrată a fost formată în vederea alegerilor generale din 2004, din **Partidul Național Antitotalitar Renașterea României** și **Partidul Pensionarilor și Protecției Sociale** și a obținut 18.594 voturi la Camera Deputaților (0,18%) și 24.133 la Senat (0,24%). APCD a avut și un candidat înscris în cursa prezidențială din acel an, **Aurel Rădulescu**, care a obținut 35.455 de voturi (0,34%).

Alianța Românească din Brețcu a obținut în această localitate din Covasna un mandat de consilier local în 2008.

Alianța Românească din Sfântu Gheorghe a obținut la alegerile locale din 2008 trei consilieri locali.

Alianța Românească pentru județul Covasna a fost constituită din PDL, PSD, PNL, PRM, PNGCD și PAS pentru alegerile locale din 2008, reușind să câștige 5 mandate de consilieri județeni.

Alianța Românească din Zăbala – localitate din Covasna – a obținut două mandate de consilieri locali la scrutinul din vara lui 2008.

Alianța România Dreaptă, alcătuită din **Partidul Democrat Liberal**, **Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat** și **Forța Civică**, în vederea alegerilor legislative din 9 decembrie 2012, a obținut 1.223.189 voturi la Camera Deputaților (16,50%) și 1.239.318 la Senat (16,70%), astfel încât i-au revenit 56 de mandate în Camera inferioară (52 pentru PDL, 3 pentru Forța Civică și 1 pentru PNȚCD) și 24 în cea superioară (22 pentru PDL, câte unul pentru Forța Civică și PNȚCD).

Alianța Romilor a participat la alegerile locale din 1992, obținând 43 de mandate de consilieri locali.

Alianța Social Democrat Liberală – Covasna a participat la scrutinul local din 1996, când a avut 22 de consilieri locali aleși, un consilier județean și 3 primari.

Alternativa Civică Arădeană a reunit, la scrutinul pentru autoritățile locale din iunie 2012, **Uniunea Bulgară din Banat** și **Asociația Italienilor din România RO.AS.IT**, obținând 2 mandate de consilieri locali.

Alternativa României, v. Uniunea Forțelor de Dreapta.

Asociația Civică Pro Odorhei – Udvarhelyert Polgari Egyesulet a depus candidaturi la alegerile locale din 2000, reușind să câștige 8 mandate de consilieri locali și 4 de consilieri județeni.

Asociația Culturală a Macedonenilor Slavi din România a participat la alegerile din 2000 sub numele de **Asociația Macedonenilor Slavi din România**, obținând atunci 8.809 voturi (0,08%) și mandatul alocat minorității macedonene, iar patru ani mai târziu, 9.595 (0,09%), pierzând însă reprezentarea în Camera Deputaților în favoarea **Asociației Macedonenilor din România**.

Asociația Culturală Bulgară din România a participat, fără a obține mandate în Camera Deputaților, la alegerile din 2000 (8.092 voturi – 0,07%) și 2004 (6.240 voturi – 0,06%).

Asociația Democratică a Macedonenilor Slavi din România a participat la alegerile pentru Camera Deputaților din 2004, obținând 6.344 voturi (0,06%), dar nu și reprezentare parlamentară.

Asociația Foștilor Deținuți Politici și Victime ale Dictaturii din România a participat la alegerile din 1990, câștigând 1.404 voturi la Camera Deputaților (0,01%) și 1.613 la Senat (0,01%), pentru ca în 1992 și 1996, membrii săi să se afle pe listele **Convenției Democratice din România** și, respectiv, ale **Convenției Democratice Române**. În 1992, la alegerile locale, Asociația are un consilier local ales.

Asociația Etnicilor Turci a participat la alegerile din 2004 pentru Camera Deputaților, obținând 7.396 voturi (0,07%).

Asociația Italienilor din România a participat la alegerile pentru Camera Deputaților în 1996, apoi începând din 2004 (cu adaosul **RO.AS.IT**). A obținut prima dată 9.833 voturi (0,08%), iar a doua oară, deși cu voturi mai puține (6.168 – 0,06%), a câștigat și mandatul alocat minorității pe care o reprezintă. În 2008, Asociația a obținut din nou un mandat în Camera inferioară, cu 9.567 de voturi (0,13%). La scrutinul local din 2012, Asociația a făcut parte din **Alternativa Civică Arădeană**, alături de **Uniunea Bulgară din Banat**, sub nume propriu neobținând vreun mandat. La legislativele din 9 decembrie 2012, RO.AS.IT a câștigat a treia oară mandatul „rezervat” minorității italiene, cu 7.943 de voturi (0,1%).

Asociația Liga Albanezilor din România a participat la alegerile pentru Camera inferioară în 2000 (sub numele **Liga Albanezilor din România**), ca și în 2004, obținând 10.543 voturi (0,1%) la prima confruntare cu electoratul, respectiv 5.011 voturi (0,05%) la a doua confruntare, și reușind să trimită în Camera Deputaților câte un reprezentant de fiecare dată. În 2008, Asociația a obținut din nou mandatul în Camera inferioară, cu 8.792 de voturi (0,12%). Așa s-a întâmplat și în 2012, când ALAR a adunat 10.010 voturi (0,13%).

Asociația Macedonenilor din România reprezintă minoritatea macedoneană în 2004, când a participat pentru întâia dată la alegerile pentru Camera Deputaților, câștigând 9.750 voturi (0,1%). În 2008, Asociația a strâns 11.814 voturi (0,17%). La localele din 10 iunie 2012, Asociația a strâns 356 de voturi la scrutinul pentru consilieri locali și 362 la cel pentru consilieri județeni. În 2012, mandatul „rezervat” macedonenilor a fost câștigat cu 12.212 voturi (0,16%).

Asociația Partida Romilor Pro-Europa, constituită pe 20 iulie 1992, sub numele de **Partida Romilor** a participat la șase scrutine postcomuniste (în 2004, sub numele **Partida Romilor Social Democrată din România**, în 2007 ca **Partida Romilor Pro-Europa**, iar din 2012 adăugându-și prefixul **Asociația**). La cele din 1992 și 1996 a depus candidaturi la ambele Camere, obținând 52.704 voturi la Camera Deputaților (0,48%) și 41.338 voturi la Senat (0,38%) în 1992, respectiv 82.195 voturi la Camera Deputaților (0,67%) și 80.622 la Senat (0,66%) în 1996. În 2000 a strâns 71.786 voturi (0,63%), iar în 2004 – 56.076 voturi (0,55%) la Camera Deputaților. Formațiunea a avut câte un deputat în fiecare din legislativele alese din 1992 încoace. La alegerile locale, PR a avut următoarele rezultate: în 1996, 137 de consilieri locali, 22 de consilieri județeni și un mandat de primar; în 2000, 160 de consilieri locali și 4 consilieri județeni; în 2004, 189 de consilieri locali. Sub numele **Partida Romilor Pro-Europa**, formațiunea a obținut 58.903 voturi (1,15%) la primele alegeri europene din 2007, pentru ca la alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, să obțină 2 mandate de primar și 202 poziții de consilieri locali. La alegerile parlamentare din 30 noiembrie 2008, Partida Romilor Pro-Europa a reușit să adune 44.037 voturi la Camera inferioară, reușind astfel reînnoirea mandatului de deputat. La scrutinul local din 2012, **Asociația Partida Romilor Pro-Europa**, a obținut 1 mandat de primar și 125 de consilieri (0,31%), aceeași formațiune fiind, de asemenea, aliată cu **PDL**, sub numele **Alianța Civică pentru Comunitate**. La legislativele din același an, Asociația Partida Romilor Pro-Europa a strâns 22.124 de voturi la Camera Deputaților (0,29%), adjuccându-și din nou mandatul rezervat etniei romilor.

Asociația Social-Culturală din România a participat doar la alegerile pentru Camera Deputaților din 1996, obținând 439 voturi.

Asociația Uniunea Culturală a Polonezilor din România a participat la alegerile generale pentru Camera Deputaților din 2000 (sub numele **Uniunea Polonezilor din România**), când a obținut 5.055 de voturi (0,04%), reușind să câștige mandatul pentru această minoritate, pentru ca la alegerile din 2004 să rateze intrarea în Camera inferioară cu 5.159 de voturi (0,05%).

Centrul Creștin al Romilor din România a participat fără succes la alegerile din 2000, atât la Camera Deputaților (12.171 voturi – 0,11%), cât și la Senat (2.045 voturi – 0,02%), după ce la alegerile locale din vara aceluși an reușise să ocupe 33 de poziții în consiliile locale.

Coaliția Forțelor Democratice a obținut la primele alegeri locale un mandat de consilier local.

Comunitatea Brastvo a Bulgarilor din România a fost creată pe 24 mai 1992 și a depus liste la trei alegeri generale: în 1996, când a obținut un mandat în Camera Deputaților (cu 5.359 voturi – 0,04%), dar și, fără a repeta performanța, în 2000 (5.923 voturi – 0,05%) și în 2004 (4.065 voturi – 0,04%). Formațiunea a participat și la alegerile locale, obținând în 1996 un mandat de consilier local, iar în 2000 – 5 mandate de consilieri locali.

Comunitatea Elenă din Iași s-a prezentat la alegerile din 2000, când cele 2.072 de voturi (0,02%) s-au dovedit insuficiente pentru a intra în Camera Deputaților.

Comunitatea Elenă din Prahova a participat la alegerile pentru Camera Deputaților în 1996 (sub numele: **Uniunea Elenă din România – Comunitatea Elenă din județul Prahova**), obținând 1.509 voturi (0,01%), ca și în 2000, când a strâns 1.992 (0,01%).

Comunitatea Etniei Romilor din România a depus liste la scrutinul din 1996, atât la Camera Deputaților, cât și la Senat, obținând 5.227 voturi (0,04%), respectiv 6.073 voturi (0,05%). Patru ani mai târziu, CERR obține un mandat de consilier local.

Comunitatea Italiană din Prahova a strâns 437 voturi la alegerile din 1996 de la Camera Deputaților.

Comunitatea Italiană din România a participat la patru scrutine, obținând următoarele voturi: 4.188 (0,04%) în 1992, 11.454 (0,09%) în 1996, 21.263 (0,19%) în 2000 și, respectiv, 5.181 (0,05%) în 2004. Primele trei participări i-au adus câte un mandat în Camera Deputaților.

Comunitatea Italienilor din Galați s-a prezentat în fața alegătorilor doar în 1996, când a reunit 791 de voturi la Camera Deputaților (0,01%).

Comunitatea Italienilor din Pitești a depus liste la Camera Deputaților în 1996, adunând 695 voturi (0,01%).

Comunitatea Rușilor Lipoveni din România, creată pe 12 februarie 1990, a participat la toate alegerile post-decembriste, câștigând câte un mandat în Camera Deputaților, cu 17.974 voturi (0,13%) în 1990, cu 14.975 voturi (0,14%) în 1992, cu 11.902 voturi (0,1%) în 1996, cu 11.558 voturi (0,1%) în 2000, cu 10.562 voturi în 2004 (0,1%), cu 9.203 voturi în 2008 (0,13%) și cu 8.328 de voturi în 2012 (0,11%). În 1990, numele formațiunii era **Comunitatea Lipovenilor din România**. La alegerile locale, CRLR a obținut următoarele rezultate: în

1992, 45 de mandate de consilieri locali, 3 de consilieri județeni și 2 mandate de primar; în 1996, 34 de mandate de consilieri locali, 4 de consilieri județeni și unul de primar; în 2000, CRLR a ocupat 18 poziții în consiliile locale și a câștigat și un mandat de primar, iar în 2004, a avut 21 de consilieri locali și un primar, pentru ca la alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008 să aibă 14 consilieri locali și un primar. La scrutinul local din 10 iunie 2012, CRLR a câștigat un mandat de primar și 22 de consilieri locali (0,05% din total).

Comunitatea Turcă din România s-a prezentat la alegerile din 2000 pentru Camera Deputaților și a adunat 3.953 de voturi (0,3%).

Convenția Creștină a Etniei Romilor din România a avut 3 consilieri locali aleși în iunie 1996.

Convenția Democrată din România a fost formată în noiembrie 1991. La alegerile locale din anul următor, CDR a obținut 8.182 de mandate de consilieri locali, 405 de consilieri județeni și 246 de mandate de primar. Convenția a prezentat liste la alegerile legislative din 1992, obținând 2.177.144 voturi (20,01%) la Camera Deputaților și 2.210.722 (adică 20,16%) la Senat, voturi pe baza cărora i-au fost alocate 82 de mandate în Camera inferioară și 34 în cea superioară, distribuite după cum urmează: **Partidul Național Țărănesc Creștin și Democrat** – 41 de mandate în Camera Deputaților și 21 în Senat; **Partidul Alianței Civice** – 13 mandate de deputați și 7 de senatori; **Partidul Național Liberal-Convenția Democrată** (înființat pe 29 aprilie 1992, ca dizidență a PNL) – 3 mandate la Camera Deputaților și 4 la Senat; **Partidul Ecologist Român** – 4 mandate de deputați; **Partidul Social Democrat Român** – 10 mandate de deputați și unul de senator; **Partidul Național Liberal – Aripa Tânără** (începând din 1993, **Partidul Liberal '93**) a câștigat 11 mandate la Camera Deputaților și unul de senator. Din coaliție, care avea drept semn electoral cheia, au mai făcut parte **Partidul Unității Democratice**, **Uniunea Democrat Creștină**, **Uniunea Democrată Maghiară din România** (care a prezentat candidaturi separat de CDR), **Federația Ecologistă din România**, ca și mai multe asociații și organizații civice – **Alianța Civică**, **Asociația Foștilor Deținuți Politici și a Victimelor Dictaturii din România**, **Asociația 21 Decembrie**, **Mișcarea România Viitoare**, **Sindicatul Politic Fraternitatea al Muncitorilor și Țăranilor din România** (creat la Timișoara pe 5 februarie 1990), **Solidaritatea Universitară**, **Uniunea Mondială a Românilor Liberi și Uniunea Națională a Șomerilor din România**, fără ca vreuna să câștige mandate. Candidatul CDR la prezidențiale, **Emil Constantinescu**, obține în primul tur 3.717.006 voturi (31,24%) și reușește să intre în turul al doilea, unde obține 4.641.207 de voturi, insuficient pentru a fi ales șef al statului.

Convenția Democrată Română, coaliție succesoare, deși cu o altă alcătuire, a celei precedente la alegerile din 1996, a obținut 3.692.321 voturi (30,17%) la Camera Deputaților și 3.777.084 voturi (30,7%) la Senat, pe baza cărora i-au fost alocate 122 de mandate de deputați și 53 de senatori, distribuite astfel: **Partidul Național Liberal** – 25 deputați și 16 senatori; **Partidul Național Țărănesc Creștin și Democrat** – 83 deputați și 27 de senatori; **Partidul Național Liberal-Convenția Democrată** – 5 deputați și 5 senatori; **Partidul Alternativa României** (începând din 1999, **Uniunea Forțelor de Dreapta**) – 3 deputați și 3 senatori; **Partidul Ecologist Român** – 5 deputați și un senator; **Federația Ecologistă din România** – un deputat și un senator. Printre semnatarii protocolului de înființare a Convenției Democratice Române (8 august 1996), figurează, pe lângă partidele care au obținut mandate, **Asociația Foștilor Deținuți Politici și a Victimelor Dictaturii din România**, **Uniunea Democrat Creștină** (care a depus și candidaturi separate în acel an), **Partidul Muncii Birocratice**, **Alianța Civică**, **Asociația 21 Decembrie 1989**, **Mișcarea**

România Viitoare, Solidaritatea Universitară, Uniunea Mondială a Românilor Liberi și Liga pentru Integrarea Socială a șomerilor din România. Candidatul CDR, **Emil Constantinescu**, câștigă și prezidențialele, după ce obține în primul tur 3.569.941 de voturi (28,22%), iar în al doilea – 7.057.906 (54,41%). La alegerile locale din iunie 1996, CDR obținuse 6.525 de mandate de consilieri locali, 307 de consilieri județeni și 355 de primari. Părăsită de liberali, CDR a depus candidaturi la alegerile locale din iunie 2000, câștigând 2.767 de mandate de consilieri locali, 156 de consilieri județeni și 147 de primari.

Convenția Democrată Română 2000, alcătuită în august 2000, de către **Partidul Național Țărănesc Creștin și Democrat, Partidul Moldovenilor din România, Alianța Națională Creștin Democrată, Uniunea Forțelor de Dreapta și Federația Ecologistă din România**, a ratat intrarea în Parlament, atât la Camera Deputaților (546.135 voturi – 5,04%), cât și la Senat (575.706 voturi – 5,29%). Candidatul susținut de CDR 2000 la prezidențiale, **Mugur Isărescu**, a obținut 1.069.463 de voturi (9,54%), clasându-se al patrulea.

Convenția Democrată Unită (din care făcea parte, între alte formațiuni, **Partidul Creștin și al Dreptății**, înființat în aprilie 1990 și care a fost observator în CPUN) a participat la scrutinul legislativ din 1992, când a reușit să adune 8.972 voturi (0,08%) la Camera Deputaților și 5.078 voturi (0,05%) la Senat. CDU s-a desființat după alegerile din 1992.

Convenția Democratică Păulești apare ca un competitor la primele alegeri locale, când a obținut 5 mandate de consilieri locali.

Convenția Ecologistă a câștigat 4 posturi de consilieri locali la alegerile din februarie 1992.

Convenția Ecologiștii a reușit, la scrutinul din februarie 1992 să câștige 64 de mandate de consilieri locali, 6 de consilieri județeni și 2 primării.

Convenția pentru Democrație a participat la alegerile locale din 1992, câștigând 59 de mandate de consilieri locali și 20 de primari.

Convenția Solidarității Sociale a fost înscrisă la Tribunal pe 9 aprilie 1992, ca „un partid asociat marilor confederații sindicale Frăția, CNSRL”, care asuma „o doctrină specifică social-democrației contemporane” și avea drept scop „eliminarea suferinței, insecurității și nedreptății”. CSS a prezentat candidați la scrutinul din 1992, obținând 35.641 voturi (0,32%) la Camera Deputaților și 34.771 voturi (0,32%) la Senat, pentru a fuziona în 1994 cu **Partidul Democrației Sociale din România**.

Convenția Unirea are un primar ales în februarie 1992.

Ecologiștii reprezintă o formațiune care a câștigat la primul scrutin local 87 de mandate de consilieri locali, 4 de consilieri județeni și 4 primari. La următoarele alegeri locale, din iunie 1996, formațiunea apare sub numele **Ecologiștii (Ecologiștii + Agrarienii)** cu 125 de mandate de consilieri locali, 18 de consilieri județeni și 4 de primari. La alegerile locale din 2000, Ecologiștii au ocupat 20 de poziții de consilieri locali, 2 de consilieri județeni și 2 de primari.

EMNP-MPP, alianță alcătuită din **Erdelyi Magyar Neppart – Partidul Popular Maghiar din Transilvania și Partidul Civic Maghiar**, a obținut 14 mandate de consilieri locali la scrutinul din 10 iunie 2012.

Erdelyi Magyar Neppart – Partidul Popular Maghiar din Transilvania, înregistrat pe 15 septembrie 2011, a câștigat la alegerile locale din iunie 2012, 2 mandate de primar, 214 de consilieri locali (0,53% din total) și 7 de consilieri județeni (0,52%). Formațiunea a fost tot atunci și parte a **EMNP-MPP**. La alegerile legislative din același an, formațiunea maghiară a depus candidaturi în 37 de colegii la Camera inferioară și 40 la cea superioară și a strâns 47.955 de voturi la Camera Deputaților (0,64%) și 58.765 la Senat (0,79%), fără a intra în Parlament.

Federația Comunităților Evreiești din România a participat la cinci scrutine, obținând de fiecare dată câte un mandat în Camera Deputaților, pe baza celor 12.746 voturi (0,1%) în 1996, a celor 12.629 voturi (0,11%) în 2000, a celor 8.449 voturi (0,08%) în 2004, a celor 22.393 de voturi (0,32%) în 2008 și a celor 10.019 voturi în 2012 (0,13%). La alegerile locale din 1996, FCER a obținut un mandat de consilier local. La alegerile locale din 2012, nu a obținut niciun mandat, cu cele 5.406 voturi la scrutinul pentru consilieri locali și 934 la cel pentru consilieri județeni.

Federația Ecologistă din România a fost fondată pe 19 iulie 1990, ca urmare a unei sciziuni produse în sânul **Mișcării Ecologice din România**. În 1992, FER nu a avut aleși în Parlament, deși făcea parte din **Convenția Democrată din România**. În 1996, ca membră a CDR, FER a reușit să intre în cele două Camere, cu câte un ales. Pe 26 septembrie 1998, FER va fi absorbită de MER, pentru ca ulterior procedura să fie contestată. Astfel, în 2000, FER participă la locale, unde obține 393 de mandate de consilieri locali, 14 de consilieri județeni și 15 de primar, pentru ca la generale să se regăsească între membrii **Convenției Democrată Române 2000**. Pe 26 februarie 2004, FER va fi absorbită de **Partidul Acțiunea Populară**, după ce se înregistrase la Tribunal în 2003, sub conducerea lui Alexandru Ionescu și cu susținerea a 44.348 de simpatizanți.

Federația Etnică a Romilor a participat la alegerile locale din 1992, câștigând 4 mandate de consilieri locali.

Federația Italienilor din România a fost creată în 11 august 1993 și a câștigat 1.711 voturi (0,01%) la alegerile pentru Camera Deputaților din 1996.

Federația Italienilor din România – Comunitatea Italiană Ovidius din județul Constanța a câștigat 311 voturi la alegerile pentru Camera Deputaților din 1996.

Forța Civică e o formațiune politică înființată în 6 mai 2004 sub numele de **Partidul Creștin**, prezidat de fostul primar al Bucureștilor, Viorel Lis, și care și-a luat acest nume în decembrie 2007. La scrutinul legislativ din 2008, FC nu a depus candidaturi, reușind să facă acest lucru doar la alegerile europene din anul următor, după o decizie a Curții de Apel. Numărul de voturi obținute – 19.436, adică 0,4% – nu a fost suficient pentru a căpăta vreun mandat. La sfârșitul lui 2011, FC avea 27.240 de membri în Registrul partidelor de la Tribunal. La alegerile locale din vara lui 2012, Forța Civică a câștigat 6 mandate de consilieri locali. FC s-a aliat, de asemenea, la același scrutin, cu **PNG-CD** și **Partidul Popular și al Protecției Sociale** în cadrul **Alianței Uniți pentru Timișoara**, care nu a câștigat vreun mandat, obținând doar câteva sute de voturi. În august 2012, formațiunea îl alege ca președinte pe fostul premier Mihai Răzvan Ungureanu. La alegerile parlamentare din 2012, FC e parte componentă a **Alianței România Dreaptă**, câștigând trei mandate de deputat și unul de senator.

Forumul Democrat al Germanilor din România (în 1990 – **Forumul Democrat German**) a participat, având drept siglă „o inimă încadrată într-un pătrat”, la toate cele

șapte scrutine generale, obținând de fiecare dată mandatul atribuit acestei minorități la Camera Deputaților. Performanțele la urne au fost următoarele: în 1990, 38.768 voturi (0,28%) la Camera Deputaților și 19.105 voturi (0,14%) la Senat; în 1992, FDGR a depus liste din nou și la Camera Deputaților (34.685 voturi – 0,32%), și la Senat (578 voturi – 0,01%), pentru ca din 1996 să nu mai trimită candidați decât la alegerile pentru Camera inferioară: 23.888 voturi (0,2%) în 1996; 40.844 voturi (0,31%) în 2000; 36.166 voturi (0,35%) în 2004; 23.190 de voturi (0,33%) în 2008 și 39.175 (0,52%) în 2012. La alegerile locale, FDGR a obținut rezultatele următoare: în 1992, statisticile electorale consemnează 69 de mandate de consilieri locali și 5 de primari pentru **Forumul Democrat German**, 3 mandate de consilieri locali pentru **Forumul Democrat German din România**, un mandat de consilier local pentru **Forumul Democrat al Germanilor**, 20 de mandate de consilieri locali și 2 de consilieri județeni pentru **Forumul Democrat al Germanilor din România**, 19 mandate de consilieri locali, unul de consilier județean și unul de primar pentru **Forumul Democrat al Germanilor din Banat**, 9 mandate de consilieri locali pentru **Forumul Democratic al Germanilor din România**, ca și 19 mandate de consilieri locali, 16 de consilieri județeni și 1 mandat de primar pentru candidați comuni ai **Alianței Forumului Democrat German și Uniunii Democratice a Maghiarilor din România**; în 1996, Forumul Democrat al Germanilor din România a obținut 89 de mandate de consilieri locali, 4 de consilieri județeni și 5 de primari, la care mai trebuie adăugat un mandat de consilier local pe o listă comună cu **Partidul Național al Automobilistilor**; în 2000, a ocupat 78 de poziții în consiliile locale, 4 în cele județene și s-a impus de asemenea în cinci alegeri pentru primării; în 2004, Forumul a avut 96 de aleși în consiliile locale, 11 în cele județene și 9 primari. La alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, FDGR a câștigat un mandat de președinte de consiliu județean, 10 mandate de primari, 9 de consilieri județeni și 79 de consilieri locali, fiind, de asemenea, parte a **Alianței pentru Timiș PNL-PNȚCD-FDGR**. La scrutinul local din iunie 2012, FDGR a câștigat 9 mandate de primar (0,28% din total), 72 de consilieri locali (0,17%) și 11 de consilieri județeni (0,82%), fiind angajat, de asemenea, alături de PNȚCD, în **Uniunea pentru Timiș**.

Forumul Democrației și al Unității Naționale din România și-a revendicat o existență ilegală înainte de 1989 (sub forma unor societăți literare sau artistice – „Societatea profesorilor de discipline artistice”, „Cenaclul artelor”, „Noua ordine democratică și progresistă”) și s-a definit ca „o mișcare politică de centru-sinteză, fără nici o abatere de dreapta sau de stânga”, care-și propunea „instaurarea unei noi orânduiri sociale democratice și progresiste”. FDUNR a candidat fără succes la Camera Deputaților în 1990 (2.176 voturi – 0,02%), ca și în 1992 (3.180 voturi – 0,03%), când a avut candidați și la Senat (1.452 voturi – 0,01%).

Forumul Tineretului Secuiesc a avut liste în 1996 la alegerile locale (2 mandate de consilieri locali), ca și la Camera Deputaților, unde a adunat 2.142 voturi (0,02%). În 2000, la locale, Forumul a câștigat 6 mandate de consilieri locali.

Frontul Democrat al Salvării Naționale are un consilier județean ales în februarie 1992.

Frontul Democrat al Salvării Naționale, v. Partidul Social Democrat.

Frontul Democrat Român 16 decembrie 1989 Timișoara a fost format pe 9 februarie 1990: la alegerile din acel an a fost membru al **Grupului Democrat de Centru**, pentru ca în 1992, când a depus liste singur, să obțină 15.003 voturi (0,14%) la Camera Deputaților și 16.909 voturi (0,15%) la Senat. Formațiunea a participat și la primele alegeri locale, reușind

să câștige 12 mandate de consilieri locali, unul de consilier județean și unul de primar. Patru ani mai târziu, în iunie 1996, a avut 4 consilieri locali și un consilier județean.

Frontul Popular Român al Salvării Naționale a avut liste în 1990: 5.208 voturi (0,04%) la Camera Deputaților și 1.660 (0,01%) la Senat.

Frontul Renașterii Naționale din România a fost creat la Petroșani pe 9 iulie 1991 și a participat la alegerile locale din anul următor, când a câștigat un mandat de consilier local.

Frontul Salvării Naționale, înscris la Tribunal pe 6 februarie 1990, a câștigat detașat alegerile din 1990, când a obținut 9.089.659 voturi (66,31%) la Camera Deputaților și 9.353.006 (67,02%) la Senat, voturi pe baza cărora i-au fost alocate 263 de mandate de deputat și 91 de senator. La alegerile prezidențiale din 1990, FSN a susținut candidatura lui **Ion Iliescu**, care a obținut 12.232.498 de voturi (85,07%), câștigând din primul tur cursa pentru funcția de șef al statului. La alegerile locale din 1992, FSN a obținut 16.047 mandate de consilieri locali, 576 de consilieri județeni și 1.405 de mandate de primar. Aceeași formațiune apărea în statisticile care consemnau rezultatele primului scrutin local din istoria postdecembristă în șapte alianțe și coaliții locale: **FSN-Partidul Unității Naționale Române** (18 mandate de consilieri locali și două de primari), **FSN-Partidul Democrat Agrar din România** (14 mandate de consilieri locali, 58 de consilieri județeni și 2 primari), **FSN-Uniunea Democrată Maghiară din România** (11 mandate de consilieri locali și unul de primar), **FSN-PUNR-PDAR** (7 mandate de consilieri locali), **FSN-Mișcarea Ecologistă din România** (4 mandate de consilieri locali), **FSN-PDAR-Partidul Ecologist Român** (2 mandate de consilieri locali și 14 de consilieri județeni) și **FSN-PUNR-PDAR-MER-Partidul Național Ecologist-Partidul Liber Schimbist** (5 mandate de consilieri județeni și 1 de primar). În martie 1992, FSN s-a divizat în **Frontul Salvării Naționale** (începând din mai 1993: **Partidul Democrat**) și **Frontul Democrat al Salvării Naționale** (începând din iulie 1993: **Partidul Democrației Sociale din România**).

Frontul Salvării Naționale – Social Democrat, v. Partidul Unității Social-Democrate.

Gruparea de Centru Noua Românie a participat la alegerile din 1990, obținând 9.073 de voturi la Camera Deputaților (0,07%) și 9.405 la Senat (0,07%).

Grupul Democrat de Centru a fost constituit din patru partide cu ocazia primelor alegeri: **Frontul Democrat Român 16 decembrie 1989 Timișoara**, **Partidul Democrat Român**, **Partidul Liber Democrat** și **Partidul Național Democrat** (înființat pe 18 ianuarie 1990). A depus liste doar la alegerile din 1990, obținând 65.914 voturi (0,48%) la Camera Deputaților și 65.440 voturi (0,47%) la Senat, respectiv câte două mandate în fiecare Cameră.

Grupul Ecologist Dâmbovița a obținut la alegerile locale din 1992 cinci mandate de consilieri locali.

Liga Albanezilor din România, v. Asociația Liga Albanezilor din România.

Liga Comunităților Italiene din România a obținut la scrutinul din 2000 16.266 voturi (0,14%), ratând intrarea în Parlament.

Liga Democrată a Croaților din România a participat la alegerile din 2000, când a adunat 1.329 de voturi la Camera Deputaților, insuficient pentru a avea vreun mandat.

Liga Internațională a Românilor – București a strâns la alegerile din 2000 pentru Camera Deputaților 516 voturi, iar la cele pentru Senat – 343 de voturi.

Liga Națională a Demolațiilor și Expropriațiilor din România s-a prezentat la primele alegeri locale (un mandat de consilier local), ca și la testul electoral parlamentar din toamna aceluiași an, când a adunat 6.956 de voturi la Camera Deputaților (0,06%) și 6.275 la Senat (0,06%).

Mișcarea Creștin-Liberală, alcătuită din PDL și PER, a obținut la scrutinul local din iunie 2012, un mandat de președinte de Consiliu Judeșean, 39 de primării (1,22%), 341 de consilieri locali (0,84) și 13 de consilieri județeni (0,97%).

Mișcarea Democrația Modernă, fondată la Craiova, pe 13 februarie 1990, s-a confruntat cu electoratul la primul scrutin postdecembrișt de la Camera Deputaților, obținând 2.488 de voturi (0,02%).

Mișcarea Ecologistă din România a prezentat candidaturi la alegerile din 1990 – obținând 358.864 de voturi (2,62%) la Camera Deputaților și 348.637 voturi la Senat (2,50%), având astfel 12 deputați și un senator în primul Parlament postcomunist. La alegerile locale din 1992, MER a câștigat 697 de mandate de consilieri locali, 34 de consilieri județeni și 19 mandate de primar, formațiunea apărând atunci și într-o coaliție organizată în jurul FSN (v. **Frontul Salvării Naționale**). La scrutinul legislativ din 1992, MER a ratat intrarea în ambele Camere, reușind să strângă doar 245.194 voturi la Camera Deputaților (2,25%) și 232.758 voturi la Senat (2,22%). În vara lui 1996, MER a câștigat 633 de mandate de consilieri locali, 38 de consilieri județeni și 37 de posturi de primar, pentru ca în toamna aceluiași an, formațiunea să devină membră a **Uniunii Naționale de Centru**, alături de **Partidul Umanist Român** și **Partidul Democrat Agrar din România**, ratând din nou accesul în Parlament. Pe 26 septembrie 1998, MER va fuziona cu **Federația Ecologistă din România** (care va fi ulterior membră a **Convenției Democratice Române 2000**).

Mișcarea pentru Botoșani, alcătuită din PDL, PER și PNȚCD în vederea alegerilor locale din vara lui 2012, a obținut 28 de mandate de primari (0,87%), 320 de consilieri locali (0,79%) și 11 consilieri județeni (0,82%).

Mișcarea pentru Integrare Europeană a fost înscrisă la Tribunal pe 8 mai 1990, ca o „mișcare democrat-creștină”, care își propunea „integrarea în Casa Comună Europeană”, alegându-și drept siglă un cerc cu 12 stele. MIE a obținut 1.371 de voturi (0,01%) la alegerile pentru Camera Deputaților din 1992, când formațiunea a avut câțiva candidați și pe listele **Convenției Democratice din România**. În același an, la alegerile locale, Mișcarea obținuse 4 mandate de consilieri locali. Peste 4 ani, avea să obțină 6 consilieri locali și unul județean.

Mișcarea pentru noul Giurgiu, alcătuită din PDL și PER, a obținut, la scrutinul local din iunie 2012, 6 primării (0,18%), 89 de mandate de consilieri locali (0,22%) și 4 de consilieri județeni (0,29%).

Mișcarea pentru noul Mehedinți, formată din PDL, PER, UNPR și PNȚCD, a reușit să adune 34 de mandate de primar (1,06%), 298 de consilieri locali (0,74%) și 13 de consilieri județeni (0,97%) la alegerile locale din vara lui 2012.

Mișcarea pentru România a fost creată pe 23 decembrie 1991 și avea drept doctrină „național-democrația” care avea ca element specific „recunoașterea ca unic temei ontologic

și gnoseologic a Adevărului creștin ortodox”. MPR, care avea drept siglă „un cerc în care sunt înscrise trei bare încrucișate”, a prezentat candidați la alegerile din 1992, când a strâns 12.936 voturi la Camera Deputaților (0,12%) și 14.102 voturi la Senat (0,13%).

Mișcarea Producătorilor Agricoli pentru Drepturile Omului, fondată la Făgăraș în 28 august 1990, a participat la primul scrutin local, obținând 2 mandate de consilieri locali, ca și la cel din iunie 1996, când a câștigat un mandat de consilier județean.

Mișcarea „Tânăra Democrație” a fost înființată pe 17 aprilie 1990, situându-se „pe eșichierul politic al țării în stânga democrată” și a participat la primele alegeri de după căderea comunismului, strângând 328 de voturi la Camera Deputaților și 462 la Senat. La alegerile din septembrie 1992, MTD a sprijinit campania **Frontului Democrat al Salvării Naționale**, „ca singura alternativă a succesului stângii democratice”.

Noul Partid Liberal a fost o dizidență din **Partidul Național Liberal – Aripa Tânără**, care a obținut la alegerile din 1992 de la Camera Deputaților 63.633 voturi (0,58%) și de la Senat – 57.636 voturi (0,53%), pentru a fuziona cu **Partidul Național Liberal** la congresul din 26-28 februarie 1993.

Partida Romilor, v. Asociația Partida Romilor Pro-Europa.

Partidul Acțiunea Populară, fondat de fostul Președinte al României Emil Constantinescu și înregistrat la Tribunal pe 17 septembrie 2002, cu susținerea a 33.365 de simpatizanți. După ce a absorbit în februarie 2004 două formațiuni (**Partidul Popular Creștin și Federația Ecologistă din România**), PAP a participat la scrutinele din acel an, obținând la locale 329 de poziții în consiliile locale, 5 posturi de consilieri județeni și 8 mandate de primar, pentru ca la alegerile legislative să culeagă voturile a 48.152 de alegători (0,47%) la Camera Deputaților și a 52.487 de votanți la Senat (0,51%). Partidul a avut în 2004 și un candidat la prezidențiale, **Marian Petre Miluț**, care a obținut în turul întâi 43.378 de voturi (0,42%). După ce la primele alegeri europene nu a depus candidaturi, PAP s-a apropiat de **Partidul Național Liberal**, cu care a fuzionat în 18 aprilie 2008.

Partidul Adevărul Român a câștigat două mandate de consilieri locali și unul de consilier județean în iunie 1996.

Partidul Alianța Democrată a Romilor din România a fost creat pe 2 martie 1990 sub numele **Partidul Unit Democrat al Romilor, Rudarilor și Lăutarilor din România**, „ca urmare a necesităților impuse de o serie de fenomene și fapte izvorâte din discriminări rasiale”. Formațiunea și-a schimbat numele pe 5 februarie 1992. La primele alegeri postcomuniste a candidat la Camera Deputaților (21.847 voturi – 0,16%), iar în 1992, la cele pentru Senat, unde a strâns doar 258 de opțiuni. În același an, partidul obținuse un singur mandat de consilier local la scrutinul din februarie.

Partidul Alianța Națională este un rezultat al fuziunii din 9 septembrie 2000 între **Partidul Unității Naționale a Românilor** și **Partidul Național Român** (format pe 14 martie 1998, pe urmele partidului omonim care a participat la alegerile din 1990 și 1992, și pe structura **Partidului Noua Românie** și a grupului Mihai Berca din **Partidul Democrat Agrar din România**). PAN a participat la alegerile din 2000, când a obținut 149.525 de voturi (1,38%) la Camera Deputaților și 133.018 voturi la Senat (1,42%). Partidul Alianța Națională s-a dizolvat pe 23 iunie 2001, atunci când PUNR s-a retras din coaliție pentru a se refonda, PNR fuzionând apoi cu **Partidul Democrat**.

Partidul Alianța pentru Democrație a participat la primul scrutin de după prăbușirea regimului comunist, reușind să obțină 6.695 voturi la Camera Deputaților (0,05%) și 4.958 de voturi la Senat (0,04%). PAPD a constituit împreună cu alte trei partide (**Frontul Popular Român, Partidul Popular din România și Partidul Social Democrat Creștin Român**), în mai 1991, **Partidul Democrat** care va fuziona, sub numele său, în mai 1993, cu **Frontul Salvării Naționale**.

Partidul Alianța Socialistă, înregistrat pe 21 aprilie 2004 a obținut la alegerile din acel an 71 de poziții în consiliile locale și 4 mandate de primar, respectiv 28.429 voturi la Camera Deputaților (0,28%) și 37.019 voturi la Senat (0,36%). La alegerile europene din noiembrie 2007, PAS a obținut 28.484 voturi (0,5%). La sfârșitul anului 2007, PAS avea 36.517 membri, conform listelor depuse la Tribunal, iar la alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, a obținut 35 de mandate de consilieri locali. În aprilie 2008, PAS absoarbe **Partidul Stânga Unită**. La legislativele din același an, nu va participa, va avea în schimb un candidat la prezidențialele din 2009: Constantin Rotaru, care a adunat 43.684 de voturi (0,44% din total). În 3 iulie 2010, un congres extraordinar a decis schimbarea denumirii organizației în **Partidul Comunist Român**, dar instanța a respins modificarea. La sfârșitul lui 2011, PAS avea 38.987 de membri, conform listei de la Tribunal. La alegerile locale din 2012, Partidul Alianța Socialistă a obținut 34 de mandate de consilieri locali (0,08%). La legislativele din 9 decembrie 2012, PAS a avut, în cele 452 de colegii, doar 20 de candidați (13 la Camera și 7 la Senat), adunând 2.331 de voturi la Camera inferioară (0,03%) și 2.171 la cea superioară (0,02%).

Partidul Alianței Civice a fost creat pe 1 august 1991 ca partid de orientare neoliberală și a fost inițial membru al **Convenției Democratice din România**. La alegerile locale din 1992 a obținut pe listele proprii 18 mandate de consilieri locali și unul de primar, iar într-o coaliție cu **Alianța Civică** încă două mandate de consilieri locali. La alegerile generale din 1992, a depus candidați pe listele CDR, iar la cele din 1996 a fost membru al **Alianței Naționale Liberale**, alături de **PL 93**, după ce la scrutinul local din vara aceluși an câștigase 972 de mandate de consilieri locali, 56 de consilieri județeni și 44 de primării. Pe 28 mai 1998, PAC a fost absorbit de **Partidul Național Liberal**.

Partidul Alianței Sociale (al Chiriașilor) a avut 2 consilieri locali aleși în iunie 1996.

Partidul Alternativa Ecologistă a fost înființat sub numele **Partidul Noua Democrație**, care a fost înregistrat la Tribunal pe 8 august 2003, sub conducerea unui fost lider FSN, Marian Enache și cu susținerea a 31.041 de simpatizanți. PND a participat la alegerile din 2004, când a obținut la locale 76 de poziții în consiliile locale și 5 mandate de primar, iar la generale 20.926 de voturi la Camera Deputaților (0,21) și 23.514 la Senat (0,23%). Numele PAE și l-a luat pe 14 ianuarie 2007, în cadrul unui congres extraordinar. La finele lui 2007, avea 26.588 de membri, iar la alegerile locale din iunie 2008 a câștigat 14 mandate de consilieri locali. A fost absorbit în 2008 de către **Partidul Ecologist Român**.

Partidul Alternativa României, v. Uniunea Forțelor de Dreapta.

Partidul Alternativa Verde-Ecologistii a participat la alegerile locale din 2000, când a câștigat 37 de poziții în consiliile locale, ca și un post de primar. Pe 1 martie 2003, PAVE a fost absorbit de **Partidul Ecologist Român**.

Partidul Antitotalitarist „Jos Nomenclatura” a depus liste la scrutinul din 1992, când a reușit să strângă 4.698 de voturi la Camera Deputaților (0,04%) și 8.524 de voturi la Senat (0,08%).

Partidul Casa Română a Europei Democratice a fost creat pe 7 februarie 1990, ca partid care „împarte puterea delegată de Popor în șase structuri relativ independente de putere (și nu numai în trei), respectiv puterea legislativă, executivă și judecătorească, dar și puterea informatică și informațională (statistica și presa), puterea militară și puterea canonică”. Formațiunea, care avea ca deviză „vox populi, vox dei”, a depus liste de candidaturi la primul test electoral de după 1989, adunând 390 de voturi la Camera Deputaților și 553 la Senat. PCRED s-a asociat după alegerile din 1990 cu **Alianța pentru Demnitate Națională**, pentru a decide mai târziu abținerea la următoarele trei scrutine. Pe 28 noiembrie 1990 participă totuși la organizarea **Uniunii Naționale pentru Victoria Revoluției (UNVR)** împreună cu **Organizația Jilava, Partidul Conservator Creștin Democrat** (înregistrat pe 15 mai 1990 ca un continuator al viziunii lui P.P. Carp și M.E. Epureanu, ca un partid „creștin-democrat și monarhist de dreapta-centru”), **Partidul Democrat Progresist, Partidul Național Democrat pentru Dreptate, Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat Independent, Partidul Republican Creștin din România, Partidul Unității Democratice, Confederația Alianțelor pentru Adevăr și Dreptate, Liga Democratică pentru Dreptate, Partidul Revoluției Creștin Democrat, Liga pentru Integrarea Profesională a șomerilor și Partidul Creștin și al Dreptății**; Uniunea își fixa drept obiectiv îndeplinirea obiectivelor Revoluției din 1989 și susținerea **Convenției Democratice din România**.

Partidul Civic Maghiar – Magyar Polgari Part a fost înființat în martie 2008. La primul scrutin la care a participat, alegerile locale din iunie 2008, PCM-MPP a câștigat 11 mandate de primari, 489 de consilieri locali și 19 de consilieri județeni. La scrutinul legislativ din 30 noiembrie 2008, PCM a susținut candidați prezentați ca independenți. La sfârșitul lui 2011, avea 30.453 de membri în Registrul partidelor. La localele din vara lui 2012, PCM a obținut 7 mandate de primar (0,21%), 266 de consilieri locali (0,66%) și 7 de consilieri județeni, făcând tot atunci parte și din EMNP-MPP. La alegerile generale din 2012, nu a participat.

Partidul Conservator a fost înființat în 1991 sub numele de **Partidul Umanist Român**. PUR a participat la alegerile din 1992, adunând 23.220 de voturi la Camera Deputaților (0,21%) și 16.689 de voturi la Senat (0,15%). În 1996, PUR obținut la locale 156 de mandate de consilieri locali, 13 de consilieri județeni și 7 posturi de primar, după care, la legislative a devenit membru al **Uniunii Naționale de Centru** (împreună cu **Partidul Democrat Agrar din România și Mișcarea Ecologistă din România**). La scrutinul local din 2000, PUR a reușit să obțină 595 de posturi de consilieri locali, 22 de consilieri județeni și 32 de primării, pentru ca la alegerile generale să facă parte din **Polul Democrat-Social din România** (împreună cu **Partidul Democrației Sociale din România și Partidul Social Democrat Român**). În mai 2001, PUR și-a schimbat titulatura în **Partidul Umanist din România – Social Liberal**, nume cu care s-a și reînregistrat la Tribunal pe 20 octombrie 2003, sub conducerea lui Dan Voiculescu și cu susținerea a 95.314 simpatizanți. În 2004, PUR-SL a participat la locale cu liste proprii (2.443 de consilieri locali, 73 de poziții în consiliile județene și 124 de primari), pentru ca la alegerile generale să-și unească forțele cu **Partidul Social Democrat** în cadrul **Uniunii Naționale PSD+PUR**. Pe 7 mai 2005, PUR își schimbă din nou numele, optând pentru **Partidul Conservator**, în cadrul unui Congres care îl alege pe Dan Voiculescu președinte (cu 1.638 de voturi pentru, 74 împotriva și 3 anulate, dintr-un total de 1.780 de delegați). Pe 12 februarie 2006, PC absoarbe filialele **Partidul Unității Națiunii Române** aflate sub influența lui Mircea Chelaru. La alegerile europene din noiembrie 2007, PC a ratat intrarea în Parlamentul de la Strasbourg, obținând doar 150.385 de voturi (2,94%). O lună mai târziu, Partidul Conservator depunea la Tribunal liste cu 90.663 de membri. Pe 27 ianuarie 2008, PC își alege echipa de conducere: Dan Voiculescu renunță la șefia partidului, fiind ales în funcția de președinte-fondator (1161 de voturi

pentru); în locul său e aleasă Daniela Popa, în favoarea ei votând 570 de delegați (642 fiind împotriva); contracandidații primei femei care reușește să conducă o formațiune politică au fost Florian Anghel (557 voturi pentru și 655 împotriva) și Sabin Cutaș (85 pentru și 1.127 împotriva); același congres a ales nu mai puțin de 31 de vicepreședinți. După ce PC a încheiat cu **Partidul Social Democrat** un acord politic în 17 aprilie 2008, el a participat la locale cu candidați proprii. La alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, PC a obținut 47 de mandate de primar, 16 de consilieri județeni și 1.398 de consilieri locali. La alegerile generale din noiembrie 2008, conservatorii au fost membri ai **Alianței Politice PSD+PC**, obținând un mandat de senator și patru de deputați. La scrutinul din 7 iunie 2009, pentru alegerea deputaților din România în Parlamentul European, PC a fost membru al **Alianței Electorale PSD+PC**, câștigând un mandat. În februarie 2010, Daniel Constantin e ales președinte al PC, cu 975 de voturi din cele 1373 exprimate. La finele lui 2011, 53.675 de membri. La alegerile locale din 2012, PC a câștigat, sub acest nume, 15 mandate de primar (0,47%), 386 de consilieri locali (0,95%). PC a mai câștigat, la același scrutin, mandate în diverse coaliții, alcătuite cu mai multe formațiuni, sub nume diverse: **Alianța de Centru Dreapta** **Partidul Național Liberal – Partidul Conservator, Uniunea Social Liberală** (cu PNL și PSD), **Alianța Electorală PSD+PC Vâlcea**. La alegerile generale din 9 decembrie 2012, PC a fost membru al **USL**, obținând în cadrul acestei alianțe 13 mandate de deputat și 8 de senator.

Partidul Convenția Ecologistă din România a prezentat liste la alegerile din 1996, obținând 27.544 voturi la Camera Deputaților (0,23%) și 33.888 la Senat (0,28%). Patru ani mai târziu, a depus candidaturi la locale, câștigând 4 mandate de consilieri locali.

Partidul Cooperatist, v. Partidul Democrat Cooperatist.

Partidul Creștin Democrat a fost înregistrat la Tribunal în baza Legii partidelor din 2003, cu susținerea a 25.712 simpatizanți și sub conducerea lui Silviu Popa. PCD a participat la alegerile locale din 2004, obținând 17 mandate în consiliile locale. În iulie 2006, PCD a participat, împreună cu alte 13 partide neparlamentare (între care **Partidul Stângii Unite** și **Partidul Republican**) la înființarea **Alianței Lege și Ordine** (AOL), iar la începutul lui 2008 apărea, împreună cu **Partidul Verde**, ca membru al unei alianțe intitulate **Uniunea Verde Ecologistă**. Nu a mai depus la sfârșitul lui 2007 liste cu susținători, așa cum cere legea.

Partidul Democrat Agrar din România a fost fondat pe 29 ianuarie 1990, ca un partid de centru cu doctrină agrariană. PDAR a obținut la alegerile din 20 mai 1990 de la Camera Deputaților 250.403 voturi (1,83% – 9 mandate) și 221.790 de voturi la Senat (1,59% – nici un mandat). În perioada 1990-1992, PDAR a absorbit mai multe formațiuni: **Partidul Democrat al Muncii Agricole, Industriale și Intelectuale, Partidul Reconstrucției Naționale din România, Partidul Unității și Demnității Naționale, Partidul Democrat al Unității Satului Românesc și Partidul Muncii și Dreptății Sociale din România**. PDAR a câștigat la alegerile locale din 1992 4.622 de mandate de consilieri locali, 211 de consilieri județeni și 232 de primării, formațiunea apărând atunci și în mai multe coaliții organizate în jurul **FSN** (v. **Frontul Salvării Naționale**). La testul electoral pentru cele două Camere din 1992 PDAR a avut o situație diametral opusă: cu 326.289 voturi la Camera Deputaților (2,99%) a ratat cu puțin intrarea în Camera inferioară, reușind să obțină în schimb 5 mandate de senator pe baza celor 362.427 voturi (3,30%). La alegerile locale din iunie 1996, PDAR a avut 2.351 de consilieri locali, 63 de consilieri județeni și 199 de primari. În toamna lui 1996, PDAR a devenit membru al **Uniunii Naționale de Centru**, după ce absorbisese **Partidul Democrat Constituțional din România** și **Partidul Ecologist-Umanist**. Pe 14 martie 1998, grupul Berca din PDAR fuzionează cu **Partidul Noua Românie** constituind

Partidul Național Român, care va fuziona la rândul său, în septembrie 2000, cu **PUNR** sub numele **Partidul Alianța Națională**.

Partidul Democrat al Muncii, înscris la Tribunal pe 26 februarie 1990, avea drept doctrină „social-democrația modernă” și drept siglă furnica. PDM a avut un singur deputat în Camera inferioară aleasă în 1990, datorită celor 52.595 de voturi (0,38%), în vreme ce cele 44.360 de voturi de la Camera superioară (0,32%) nu i-au permis să obțină vreun mandat de senator. În 1991, PDM a participat la o efemeră **Alianță de centru-stânga**, împreună cu **Partidul Social-Democrat Independent**, **Partidul Cooperatist**, **Partidul Român pentru o Nouă Societate** și **Partidul Laburist Român**. În primăvara lui 1992, PDM a reușit să obțină doar un post de consilier local și apoi a ratat intrarea în ambele Camere, obținând 3.931 de voturi (0,04%) la Camera Deputaților și 2.933 voturi la Senat (0,03%). PDM a fuzionat cu **Partidul Democrat** pe 24 octombrie 1994, după ce, pe 1 iulie 1993, încheiase cu acest partid, cu **Partidul Social Democrat Tradițional** și cu **Partidul Republican Român** o coaliție intitulată **Alianța Social-Democrată**.

Partidul Democrat al Necomuniștilor a avut un consilier local în iunie 1996.

Partidul Democrat al Pensionarilor din România și Diaspora a prezentat candidaturi la scrutinul local din 1996, când a avut 2 consilieri locali și 2 județeni aleși, ca și la scrutinul general din 2000, când a obținut 21.062 voturi la Camera Deputaților (0,19%) și 24.346 voturi la Senat (0,22%).

Partidul Democrat al Unității Satului Românesc a fost creat la București în 28 februarie 1991 și a participat doar la alegerile locale din anul următor (când a obținut 83 de mandate de consilieri locali, 5 de consilieri județeni și un primar), fiind apoi absorbit de **PDAR**.

Partidul Democrat Constituțional din România s-a angajat în cursa electorală din 1990, când a reușit să strângă 946 voturi la Camera Deputaților (0,01%) și 1.224 la Senat (0,01%). În septembrie 1996, PDCR a fuzionat cu **Partidul Democrat Agrar din România**, după ce la alegerile locale din acel an obținuse un mandat de consilier local.

Partidul Democrat Cooperatist a fost înființat în 1990, sub numele **Partidul Cooperatist**. La primul scrutin postdecembrist a obținut 24.749 de voturi la Camera Deputaților (0,18%) și 22.869 de voturi la Senat (0,16%), în timp ce la alegerile din toamna 1992, 32.789 la Camera Deputaților (0,30%) și 31.303 la Senat (0,28%), după ce la primele alegeri locale din februarie 1992, obținuse 22 de mandate de consilieri locali. PDC fuzionează cu **Partidul Democrației Sociale din România** în iulie 1993.

Partidul Democrat Creștin al Romilor din România a fost fondat la Cluj pe 18 aprilie 1990 și a prezentat candidaturi doar la primul scrutin pentru Camera inferioară din 1990, când a strâns 7.939 de voturi (0,06%), ca și la alegerile locale din februarie 1992, câștigând 3 mandate de consilieri locali.

Partidul Democrat de Centru a avut 3 consilieri locali aleși în iunie 1996.

Partidul Democrat din Cluj a participat la primele alegeri postcomuniste, obținând 425 de voturi la Camera Deputaților și 2.751 voturi la Senat (0,02%), după care a fuzionat în septembrie 1990 cu **Partidul Național Liberal – Aripa Tânără** (o dizidență a **Partidului Național Liberal**).

Partidul Democrat Ecologist, creat pe 20 februarie 1990 la Turda, a depus candidaturi la alegerile din 1990, reușind să adune 26.058 voturi la Camera Deputaților (0,19%) și 14.496 voturi la Senat (0,10%), după care, în aprilie 1991, a fuzionat cu **Mișcarea Ecologistă din România**. La alegerile locale din 1992, apare totuși cu un ales la consiliile locale.

Partidul Democrat Independent a văzut lumina zilei pe 19 decembrie 1991, ca o formațiune care se baza pe „masele sindicale de la orașe și pe țărănime” și care avea drept siglă un cap de cerb înscris în conturul României Mari, iar drept deviză formula „omul nu muncește decât dacă știe pentru ce”. PDI a fost inițial o tentativă de a reface **Partidul Alianța pentru Democrație**, dar, după eșecul coalizării cu alte patru formațiuni politice, care au alcătuit până la urmă **Partidul Democrat**, PDI s-a apropiat de **Partidul Republican**, căruia, conform propriei declarații, i-ar fi cedat „cei mai buni reprezentanți ai săi la nivel central și județean”. PDI a participat la scrutinul din 1992, când a obținut 5.257 voturi la Camera Deputaților (0,05%) și 615 la Senat (0,01%). După alegerile din 1992, PDI a devenit membru al **Alianței Naționale a Social-Democrației** (ANSD), creată pe 26 iulie 1993 în vederea unificării mișcării social-democrate. ANSD cuprindea, pe lângă PDI, **Partidul Republican Creștin**, **Partidul Social Democrat Constantin Titel Petrescu**, **Partidul Muncitoresc Român**, **Partidul Unității Social-Democrate**, **Partidul Noua Democrație** (înscris la Tribunal în 22 iunie 1990), **Partidul Laburist Român și Partidul Național Democrat** (înființat în 19 ianuarie 1990 și care făcuse parte la alegerile din acel an din **Grupul Democratice de Centru**).

Partidul Democrat Liberal este urmașul fracțiunii majoritare a **Frontului Salvării Naționale** de la congresul din 27-29 aprilie 1992. Formațiunea respectivă a participat la alegerile generale din acel an sub numele de **Frontul Salvării Naționale (Partidul Democrat)**, ca partid de „centru-stânga, social-democrat” și a obținut 1.108.500 de voturi la Camera Deputaților (10,19% – 43 de mandate de deputat) și 1.139.033 voturi la Senat (10,38% – 18 mandate de senator). Candidatul său la alegerile prezidențiale din acel an a fost **Caius Traian Dragomir**, care a obținut în primul tur 564.655 de voturi (4,74%). Din 23 mai 1993, formațiunea și-a luat numele **Partidul Democrat**, după fuziunea cu formațiunea omonimă formată în mai 1991. Pe 1 iulie 1993, PD semnează un protocol de colaborare cu **Partidul Social Democrat Tradițional** (ulterior **Partidul Forța Dreptății**), un protocol care constituia **Alianța Social Democrată**, care își propunea „unificarea mișcării social-democrate” și „separarea ei de toate influențele socializmului proletar și comunizmului”. PD va participa la alegerile din 1996 în alianță cu **Partidul Social Democrat Român**, sub numele **Uniunea Social-Democrată**, obținând pe listele acesteia 43 de mandate de deputat și 22 de mandate de senator; PD a susținut la prezidențialele candidatului USD, **Petre Roman**. La scrutinele din 2000, PD a depus liste singur, reușind la locale să aibă 5.463 de consilieri locali, 205 consilieri județeni și 482 de primari, iar la legislative să adune 762.365 voturi la Camera Deputaților (7,03% - 31 de mandate) și 825.437 voturi la Senat (7,58% – 13 mandate); candidatul PD la alegerile prezidențiale, **Petre Roman**, a reunit opțiunile a 334.852 de alegători (2,99%). Reînregistrat pe 14 iulie 2003, sub conducerea lui Traian Băsescu și cu susținerea a 148.000 de simpatizanți, PD devine în 2004 membru al **Alianței Dreptate și Adevăr PNL-PD**. La alegerile locale, cu excepția circumscripțiilor Cluj și București, PD a depus liste proprii, câștigând 5.982 de poziții în consiliile locale, 229 în consiliile județene și 380 de posturi de primar. La scrutinul legislativ, pe listele Alianței, PD a obținut 48 de mandate de deputat și 21 de senator. După ce Traian Băsescu este ales Președinte al României, PD este condus de Emil Boc, mai întâi ca interimar, apoi ca președinte ales în cadrul unui congres organizat în iunie 2005, fără concurență. La primele alegeri europene, PD a depus liste proprii, obținând cu cele 1.476.105 de voturi (28,82%) 13 mandate din totalul de 35 alocate României. Pe 16 decembrie 2007, PD a absorbit

Partidul Liberal Democrat, schimbându-și numele în **Partidul Democrat-Liberal**, după ce declarase la Tribunal un număr de 86.461 de membri. La alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, PDL a obținut 14 președinții de consilii județene, 908 posturi de primar, 458 de consilieri județeni și 11.129 de consilieri locali. La alegerile generale din 30 noiembrie 2008, PDL a obținut 2.312.358 voturi la Senat (33,57%) și 2.228.860 la Cameră (32,56%), respectiv 51 și 115 mandate. Câteva luni mai târziu, la scrutinul european din iunie 2009, PDL a obținut 1.438.000 de voturi (29,72%), care i-au adus 10 mandate. La acesta s-a mai adăugat unul, întrucât imediat după alegeri Elena Băsescu, aleasă ca independent (cu 204.280 de voturi) a revenit în cadrul formațiunii pe care o părăsise înainte de testul electoral. La scrutinul prezidențial, PDL l-a susținut pe Traian Băsescu, care a obținut în turul întâi 3.153.640 de voturi (32,45%), câștigându-l pe al doilea cu 5.275.808 (50,34%), având un plus de circa 72 de mii de voturi față de Mircea Geoană. Emil Boc a fost ales președinte al PDL în primăvara lui 2011, cu 868 de voturi, față de cele 499 obținute de Vasile Blaga și cele 24 pentru Toader Paleologu. La finele lui 2011, PDL a depus la Tribunal liste cu 77.501 membri. La alegerile locale din 2012, PDL a câștigat, sub acest nume, un mandat de președinte de consiliu județean, 498 de primării (15,63), 6.360 de mandate de consilieri locali (15,79) și 212 de consilieri județeni (15,84%). PDL a mai câștigat tot atunci mandate în diverse coalitii, alcătuite cu mai multe formațiuni, sub nume diverse: **Alianța Civică pentru Comunitate** (alcătuită împreună cu Asociația Partida Romilor Pro-Europa), **Alianța Electorală Populară Progresistă Europeană Liberală** (alcătuită împreună cu PNȚCD și Uniunea Națională pentru Progresul României), **Alianța pentru Argeș și Muscel** (alcătuită împreună cu PNȚCD), **Alianța pentru Bacău** (cu UNPR), **Alianța pentru Constanța** (cu PNȚCD), **Alianța pentru Ialomița** (cu PNȚCD, UNPR și PNG-CD), **Alianța pentru Mogoșoaia** (cu UNPR), **Alianța pentru Mureș** (cu UNPR și PER), **Alianța pentru Negriștești** (cu PNȚCD), **Alianța pentru Progres** (cu UNPR), **Alianța pentru Teleorman** (cu PNȚCD), **Alianța pentru Viitor în Comuna Petru Rareș** (cu PNȚCD), **Alianța pentru Viitorul Brăilei** (cu PER, UNPR și PNȚCD), **Alianța pentru Vrancea** (cu PER, UNPR și PNȚCD), **Alianța Popular Creștină** (cu UNPR și PNȚCD), **Mișcarea Creștin-Liberală** (cu PER), **Mișcarea pentru Botoșani** (cu PER și PNȚCD), **Mișcarea pentru noul Giurgiu** (cu PER), **Mișcarea pentru noul Mehedinți** (cu PER, PNȚC și UNPR), **Uniunea pentru Maramureș PDL UNPR** (cu UNPR), **Uniunea Social Populară** (cu UNPR și PNȚCD). PDL, împreună cu UNPR, PRM, PER și PNȚCD, a alcătuit și **Alianța Românească Harghita**, fără a câștiga vreun mandat la scrutinul local din 2012. Pe 30 iunie 2012, Vasile Blaga a fost ales președinte al PDL, într-un congres în care nu a avut contracandidat. La alegerile din 9 decembrie 2012, PDL a făcut parte din **Alianța România Dreaptă**, obținând 52 de mandate de deputat și 22 de senator.

Partidul Democrat Progresist a asumat ca dată de naștere 26 decembrie 1989, iar ca loc al formării – sediul fostului C.C. al P.C.R. și a fost înscris la Tribunal pe 14 februarie 1990. PDM, partid de centru-dreapta, a avut reprezentanți în CPUN și a participat la alegerile din 1990, reușind să strângă 1.495 de voturi la Camera Deputaților (0,01%) și 914 la Senat (0,01%). În 1992, PDP a devenit membru al **Alianței pentru Demnitate Națională** (împreună cu **Partidul Național Progresist** și **Partidul Revoluției Române**) și, după alegerile din acel an, membru al UNVR.

Partidul Democrat Român, fondat la Craiova pe 28 decembrie 1989 și înregistrat inițial la Tribunal, pe 29 ianuarie 1990, sub numele **Partidul Libertății și Democrației Române**, a fost membru al CPUN, schimbându-și apoi denumirea. Formațiunea apare în statisticile electorale ca membră a **Grupului Democrat de Centru** (la primul scrutin legislativ din 1990) și cu un singur ales – un consilier județean în februarie 1992.

Partidul Democrat din România a fost creat pe 16 ianuarie 1990 și a obținut la primele alegeri locale 3 mandate de consilieri locali. În mai 1992, a fuzionat cu **Partidul Unității Social Democrat**.

Partidul Democrației Sociale din România, v. Partidul Social Democrat.

Partidul Dreptei Naționale a fost înregistrat la Tribunal pe 20 aprilie 1992 și a depus liste la scrutinul din acel an, reușind să strângă 5.689 de voturi la Camera Deputaților (0,05%) și 648 la Senat (0,01%). PDN se aliază în 1997 cu **Partidul Reunificării – Opțiunea Daco-Latină**.

Partidul Dreptății Sociale din România a fost fondat pe 10 februarie 1990, sub numele **Partidul Dreptății Sociale Liber Democrat**, care asuma o origine pre-revoluționară – **Frontul Democrat al Redestepării Naționale**, activ, potrivit responsabililor săi, începând din august 1988. Participantă la crearea **Grupării de Centru Noua Românie** (în aprilie 1990), formațiunea, care fusese reprezentată în CPUN, se descria ca „un partid de centru de orientare creștin-democrată, bazată pe tradiția și credința ortodoxă strămoșească, pe iubirea de neam și patrie, pe economia socială de piață și pe o protecție socială reală“. A participat apoi la alegerile locale din februarie 1992 (4 mandate de consilieri locali), ca și la scrutinul legislativ din acel an, obținând 2.572 de voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 3.072 la Senat (0,03%).

Partidul Dreptății Sociale (Noua Democrație) de Nord Vest din România a luat naștere la Băile Felix pe 27 februarie 1990 și a depus liste la alegerile din mai 1990, când a adunat 2.073 voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 5.344 la Senat (0,04%), ca și la cele din 1992, când a obținut 3.114 la Camera Deputaților (0,03%) și 3.290 la Senat (0,03%). Formațiunea se prezentase și la alegerile locale din februarie 1992, reușind să câștige 4 mandate de consilieri locali. La testul local din 1996, a avut 5 consilieri locali, un consilier județean și un primar.

Partidul Dreptății și al Social-Democrației din România a fost fondat pe 8 august 1991 și a participat la scrutinul din anul următor de la Camera Deputaților, reușind să adune 2.695 voturi (0,02%). PDSDR considera că are „o doctrină proprie, bazată pe organizarea ancestrală a societății“, potrivit căreia „viața și societatea trebuie organizate și conduse numai de către oameni înțelepți, curajoși, cinstiți, dreți și cu credință în Dumnezeu“.

Partidul Ecologist Român a fost creat ca partid de centru-dreapta pe 16 ianuarie 1990 și a depus liste la primul test electoral postcomunist, obținând 232.212 voturi la Camera Deputaților (1,69% – 8 deputați) și 192.574 voturi la Senat (1,38% – 1 senator). La primele alegeri locale, PER a obținut 90 de mandate de consilieri locali, 4 de consilieri județeni și 1 mandat de primar, formațiunea apărând tot atunci și într-o coaliție organizată în jurul FSN (v. **Frontul Salvării Naționale**). La testul parlamentar din același an, PER a fost membru al **Convenției Democratice din România** (obținând în urma alegerilor 4 mandate de deputați). În alegerile locale din 1996, PER a depus candidaturi nu doar alături de CDR, ci și separat, câștigând 11 mandate de consilieri locali și 4 de consilieri județeni; la scrutinul general din 1996 a fost membru al **Convenției Democratice Române** și a avut 5 deputați și un senator aleși. La alegerile din 2000, PER a obținut la locale un singur mandat de consilier local, iar la legislative a adunat 101.256 voturi la Camera Deputaților (0,84%) și 108.370 la Senat (0,99%). Pe 1 martie 2003 PER fuzionează cu **Partidul Alternativa Verde Ecologistii** și cu **Convenția Ecologistă din România**. Reînregistrat pe 20 octombrie 2003 (sub direcția lui Cornel Protopopescu și cu susținerea a 34.810 simpatizanți), participă mai întâi la scrutinul

local din 2004, când obține 370 de poziții în consiliile locale și 9 posturi de primar, apoi la cel legislativ, strângând 73.001 voturi la Camera Deputaților (0,72%) și 83.771 la Senat (0,82%). Pe 5 iunie 2005, 350 de delegați din 36 de filiale ale PER, reuniți la Cluj, l-au demis pe fostul președinte al formațiunii, Cornel Protopopescu, și l-au ales pe Petru Lificiu, fost ministru al **Partidului Social Democrat**, președinte al partidului. Acesta a demisionat, iar în locul său a fost ales, pe 23 februarie 2008, în cadrul unui congres extraordinar, Dănuț Pop, după ce partidul depusese la Tribunal la finele lui 2007 liste cu 28.705 membri. La alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, PER a obținut 3 mandate de primar și 180 de mandate de consilieri locali. La alegerile legislative din 30 noiembrie 2008, PER s-a aliat cu **Partidul Verde** în cadrul **Alianței Partidul Verde Ecologist**. La prezidențialele din anul următor, PER a avut un candidat – Ovidiu Iane – care a obținut 22.515 voturi (0,2 %). În dreptul PER, în lista de la Tribunal apăreau, la finele lui 2011, 27.218 membri. Formațiunea a participat și la locale, și la generale în anul următor. La scrutinul din iunie 2012, a câștigat, sub numele propriu, 3 mandate de primar, 185 de consilieri locali ((0,45%) și 2 de consilieri județeni (0,14%), dar și în cuprinsul unor alianțe: **Alianța pentru Iași** (cu UNPR și PNG-CD), **Alianța pentru Mureș** (cu PDL și UNPR), **Alianța pentru Viitorul Brăilei** (cu PDL, UNPR și PNȚCD), **Alianța pentru Vrancea** (cu PDL, UNPR și PER), **Mișcarea Creștin-Liberală** (cu PDL), **Mișcarea pentru Botoșani** (cu PDL și PNȚCD), **Mișcarea pentru noul Giurgiu** (cu PDL), **Mișcarea pentru noul Mehedinți** (cu PDL, PNȚCD și UNPR). La alegerile locale din vara lui 2012, PER a fost inclus și în **Alianța Românească Harghita**, împreună cu PDL, UNPR, PRM și PNȚCD, fără a câștiga vreun mandat. La scrutinul legislativ din 9 decembrie 2012, PER a reușit să adune, în cele 177 de colegii în care a avut candidați, 58.178 de voturi la Cameră (0,78%) și 58.335 la Senat (0,78%), fără a dobândi mandate.

Partidul Ecologist-Umanist – fondat la Arad are ca origine adunarea revoluționară din 21 decembrie 1989 și a fost înscris la Tribunal pe 20 ianuarie 1990. Membru al CPUN, PE-U a depus liste la alegerile din 1990, reușind să obțină 12.739 de voturi la Camera Deputaților (0,09%) și 8.888 la Senat (0,06%). După o apropiere de **Mișcarea Ecologistă din România** (cu care a avut liste comune la alegerile locale din 1992), PEU a fuzionat cu **Partidul Democrat Agrar din România** în 1996.

Partidul Eroilor Căzuți pentru Libertatea Eroilor Rămași în Viață Afecțați de Gloanțele Barbare a fost fondat pe 15 mai 1990 în comuna Berzeasca din județul Caraș-Severin și a participat la alegerile pentru Senat din 1992, când a obținut 913 voturi (0,01%).

Partidul Forța Democrată din România a fost fondat de fostul lider PD Petre Roman, fiind înregistrat la Tribunal pe 3 mai 2004. PFDR a participat la scrutinul local din 2004, impunându-se în cursa pentru 11 primării și reușind să ocupe de asemenea 344 de poziții de consilieri locali, pentru ca la alegerile legislative să obțină 79.376 voturi la Camera Deputaților (0,78%) și 95.953 la Senat (0,94%). **Petre Roman** a câștigat la primul tur al prezidențialelor sprijinul a 140.702 cetățeni (1,35%), cu puțin mai mult decât singurul candidat independent prezent în acest scrutin, **Gheorghe Dinu** (113.321 de voturi – 1,08%). La sfârșitul lui 2007, Forța Democrată avea, conform listelor depuse la Tribunal, un număr de 31.724 de membri. La alegerile locale din iunie 2008, Forța Democrată a participat într-o alianță cu asociațiile de pensionari sub numele **Uniunea Pensionarilor și a Solidarității Sociale – Uniunea**, obținând 23 mandate de consilieri locali. La scrutinul din iunie 2012, Forța Democrată a câștigat un mandat de consilier local.

Partidul Forța Dreptății a luat ființă sub numele **Partidul Social Democrat Tradițional**, fiind înscris la Tribunal pe 8 mai 1991. La alegerile locale din anul următor, PSDT a obținut 69 de mandate de consilieri locali, 1 de consilier județean și 6 mandate de primari. La

alegerile legislative din 1992, PSDT a obținut 22.101 voturi la Camera Deputaților (0,20%) și 23.340 la Senat (0,21%). După alegeri, frământat de numeroase dispute interne, a devenit membru al **Alianței Naționale a Social-Democrației** și, în baza unui protocol (încheiat pe 1 iulie 1993) cu **Partidul Democrat**, al **Alianței Social Democrate**. La următoarele două teste electorale a participat sub numele **Partidul Particularilor – Partid Social Democrat Tradițional**, obținând în 1996, la locale, 17 mandate de consilieri locali, 2 de consilieri județeni și unul de primar, iar la legislative – 11.990 de voturi la Camera Deputaților (0,10%) și 11.627 de voturi la Senat (0,09%). În 2000, PP-PSDT a câștigat 3 mandate de consilieri locali, pentru ca la legislative să adune 401 voturi la Camera Deputaților și 1.575 la Senat (0,01%). Reînscriș sub numele **Partidul Forța Dreptății** pe 3 noiembrie 2003, sub conducerea lui Lucian Cornescu-Ring și cu susținerea a 65.994 de simpatizanți, a depus liste la alegerile din 2004, când a reușit să adune 1.123 de voturi la Camera Deputaților (0,01%) și 1.186 la Senat (0,01%).

Partidul Foștilor Necomuniști și Deținuți Politici a depus liste în 1996, mai întâi la alegerile locale (un mandat de consilier local și două de consilieri județeni), iar apoi la cele generale, unde a obținut 21.060 de voturi la Camera Deputaților (0,17%) și 20.989 la Senat (0,17%). Pe 26 iulie 1997, a format **Convenția Social Creștină Necomunistă**, împreună cu **Uniunea Națională a Celor Care nu au Fost Membri PCR**, **Asociația Foștilor Persecuțați Politici din România**, **Asociația Revoluționarilor 21 Decembrie-Piața Universității** și **Fundația Română de Ajutorare a Tinerelor Fete**.

Partidul Generația 2000 – 2K a depus liste la scrutinul din 2000, când a obținut 13.455 de voturi la Camera Deputaților (0,12%) și 18.998 la Senat (0,17%). Reînscriș în 10 octombrie 2003 sub numele **Partidul Tinerilor din România**, cu sediul în comuna Voinești din Dâmbovița, nu a participat la alegerile din 2004 și nici la cele europene din 2007. Fără liste cu membri depus la Tribunal de atunci încolo.

Partidul Gospodarilor Maghiari din România a fost fondat la Miercurea Ciuc în 22 februarie 1990, s-a auto-definit ca „organizație aliată” a Uniunii Democrate a Maghiarilor din România, dar a depus liste doar la alegerile locale din februarie 1992, reușind să câștige 20 de mandate de consilieri locali.

Partidul Independent Maghiar, v. Partidul Liber Democrat Maghiar din România.

Partidul Inițiativa Națională a fost înființat după alegerile din 2004 de doi foști deputați ai Partidului Democrat. La primele alegeri europene, PIN a obținut 124.829 de voturi (2,44%). La finele lui 2007, PIN a depus la Tribunal liste cu semnăturile a 25.941 de membri, iar la alegerile locale din 2008, a obținut 6 poziții de primari și 232 de consilieri locali, renunțând la depunerea unor candidaturi la legislativele din 30 noiembrie 2008. Nu a depus la Tribunal liste cu membri la finele lui 2011 și nici nu a participat la alegerile următoare.

Partidul Laburist Român a fost creat la Iași pe 5 septembrie 1990 și a depus liste mai întâi la alegerile locale din 1992 (obținând 2 mandate de consilieri locali), apoi la testul legislativ din același an, când a adunat 16.626 de voturi la Camera Deputaților (0,15%) și 12.433 la Senat (0,11%). După alegerile din 1992, PLR a devenit membru al **Alianței Naționale a Social-Democrației**. La alegerile locale din 1996, a obținut un mandat de consilier județean.

Partidul Liber Democrat a fost înscris la Tribunal pe 19 ianuarie 1990 ca partid de centru-dreapta. La alegerile din mai 1990, a fost parte a **Grupului Democrat de Centru**,

iar la primul scrutin local a obținut 3 mandate de consilieri locali. Patru ani mai târziu, în iunie 1996, a avut un consilier județean.

Partidul Liber Democrat Maghiar din România este primul contestatar al monopolului reprezentării comunității maghiare de către UDMR. Astfel, PLDMR a participat la primele alegeri sub numele **Partidul Independent Maghiar**, obținând 2.578 de voturi la Camera Deputaților (0,02%). La alegerile locale din 1996, a obținut un mandat de consilier județean, iar la legislative a strâns 14.333 de voturi la Camera Deputaților (0,12%) și 12.103 voturi la Senat (0,10%). La alegerile din 2000, a obținut la locale 15 mandate de consilieri locali, iar la legislative a strâns 3.510 voturi la Camera Deputaților (0,03%) și 498 de voturi la Senat.

Partidul Liber Republican și-a asumat o origine pre-revoluționară: este vorba despre **Partidul Republican**, creat, potrivit responsabililor săi postcomuniști, pe 8 noiembrie 1978. PLR avea drept scop „reîntregirea națională” (drept pentru care sigla formațiunii era efigia lui Ștefan cel Mare) și propunea ca „formă de orânduire” socialismul, „realizat însă în altă formă decât cea practică înaintea de 1989”. PLR a depus prima dată liste la alegerile locale din 1992, când a obținut un mandat de consilier local, apoi la alegerile legislative din același an, când a obținut 13.523 de voturi la Camera Deputaților (0,12%) și 13.476 la Senat (0,12%). În 1996, a reușit să obțină un mandat de consilier local, iar la legislative să strângă 29.576 de voturi la Camera Deputaților (0,24%) și 36.877 la Senat (0,30%). În 2000, sub numele **Partidul Liber Republican Socialist Democratic**, a adunat 32.811 voturi la Camera Deputaților (0,21%) și 30.910 la Senat (0,28%).

Partidul Liber-Schimbist a fost înregistrat pe 1 martie 1990, ca „formațiune politică de direcție moralizatoare”, având ca siglă portretul lui I.L. Caragiale. PLS a depus liste în 1990 – când a obținut 47.017 voturi la Camera Deputaților (0,34% – un mandat de deputat) și 46.247 de voturi la Senat (0,33%) – și în 1992, când a obținut 12.456 de voturi la Camera Deputaților (0,11%) și 8.758 de voturi la Senat (0,08%). PLS a participat și la primele alegeri locale, obținând 8 mandate de consilieri locali, unul de consilier județean și unul de primar, formațiunea apărând tot atunci și într-o coaliție organizată în jurul FSN (v. **Frontul Salvării Naționale**).

Partidul Liberal a obținut 5 mandate de consilieri locali la primele alegeri locale din februarie 1992.

Partidul Liberal 1993, v. Partidul Național Liberal – Aripa Tânără.

Partidul Liberal – al Libertății – din România, v. Partidul Liberal Monarhist din România.

Partidul Liberal Creștin a fost fondat pe 22 noiembrie 1995. La alegerile locale din anul următor a obținut două mandate de consilieri județeni, în vreme ce la scrutinul legislativ desfășurat câteva luni mai târziu, a strâns 10.345 de voturi la Camera Deputaților (0,08%) și 5.933 la Senat (0,05%). PLC s-a dizolvat în 1998 în **Partidul Național Român**.

Partidul Liberal Democrat a câștigat un mandat de consilier local și unul de consilier județean în iunie 1996.

Partidul Liberal Democrat a fost o dizidență din **Partidul Național Liberal** inițiată la sfârșitul lui 2006 și înregistrată sub acest nume pe 1 martie 2007. La primele și singurele alegeri la care a participat, cele europene din 25 noiembrie 2007, PLD a câștigat 3 mandate,

pe baza celor 388.901 voturi (7,59%). La numai câteva zile după acest scrutin, pe 16 decembrie 2007, PLD, care avea 66.872 de membri, a fost absorbit de **Partidul Democrat** sub numele **Partidul Democrat-Liberal**.

Partidul Liberal Democrat Român a fost fondat în 1999, de Niculae Cerveni, ca replică la fuziunea, produsă în septembrie 1998, a **Partidului Național Liberal** cu **Partidul Liberal** (creat în iunie 1997, prin fuziunea **Partidului Național Liberal Convenția Democratică** și a **Partidului Liberal '93**). La alegerile locale din 2000, PLDR a ocupat 23 de poziții în consiliile locale și a câștigat un mandat de primar. La scrutinul legislativ, **Partidul Liberal Democrat Român** a strâns 52.497 de voturi la Camera Deputaților (0,45%) și 61.234 la Senat (0,56%); PLDR a înscris și un candidat în cursa prezidențială, **Niculae Cerveni**, care a obținut 31.983 de voturi (0,29%). În martie 2002, PLDR anunță fuziunea cu **Partidul România Mare**, fuziune denunțată câteva zile mai târziu.

Partidul Liberal Monarhist din România a participat la alegerile din 1990 sub numele **Partidul Liberal – al Libertății – din România** (care fusese înregistrat la Tribunal pe 19 ianuarie 1990), obținând 20.744 de voturi la Camera Deputaților (0,15%) și 14.546 la Senat (0,10%). „Partid declarat al opțiunilor monarhice din România“, având ca semn electoral coroana, PLMR a fost contestat de **Partidul Național Regalist**. La primele alegeri locale a câștigat un mandat de consilier local. După ce și-a schimbat numele pe 10 iulie 1992, **Partidul Liberal Monarhist din România** a participat la scrutinul din toamna aceluși an și a reușit să adune 39.062 de voturi la Camera Deputaților (0,36%) și 42.999 la Senat (0,39%). La scrutinul local din 1996, PLMR a avut 7 consilieri locali, unul de consilier județean și tot unul de primar. Patru ani mai târziu, PLMR a reușit să ocupe 5 poziții în consiliile locale.

Partidul Micilor Producători, v. Partidul Național al Producătorilor Liberi din România.

Partidul Micilor Proprietari și al Liberei Inițiative din România a fost înregistrat pe 28 mai 1990 la Bistrița, „din entuziasmul câtorva meseriași, ca o reacție împotriva moravurilor introduse silnic de comunism după 6 martie 1945“. PMPLIR a prezentat liste de candidați la scrutinul din 1992, reușind să obțină 651 de voturi la Camera Deputaților (0,01%) și 805 la Senat (0,01%), după care a decis să susțină **Convenția Democrată din România**, „fără nici o pretenție, dar cu speranța că ea va reuși să spargă puroiul din România“.

Partidul Mișcarea Națională „Scutul Patriei“, fondat pe 27 august 1992, a prezentat liste la alegerile din 1992, obținând 1.744 de voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 500 de voturi la Senat.

Partidul Moldovenilor din România a fost înființat în 1998 de primarul Iașiului, Constantin Simirad. La alegerile locale din 2000, PMR a câștigat 89 de mandate de consilieri locali, 11 de consilieri locali și 4 de primari. La alegerile legislative și prezidențiale din acel an, **Partidul Moldovenilor din România** s-a integrat în **Convenția Democrată Română 2000**.

Partidul Muncii a prezentat liste la primul scrutin postcomunist, obținând 10.744 de voturi la Camera Deputaților (0,08%) și 11.397 de voturi la Senat (0,08%). În mai 1991, marea majoritate a membrilor PM fuzionează prin absorbție cu **Partidul Social Democrat Tradițional**. La alegerile din 1992, PM depune totuși liste, obținând 2.623 de voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 3.256 de voturi la Senat (0,03%).

Partidul Muncii și Dreptății Sociale din România a participat la alegerile din 1990, obținând 2.146 de voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 4.400 la Senat (0,03%), după care a fuzionat cu **Partidul Democrat Agrar din România** în august 1991.

Partidul Muncitoresc Român a participat la alegerile locale din 1996, având 6 consilieri locali, reușind să strângă apoi la legislative 50.011 voturi la Camera Deputaților (0,41%) și 49.325 la Senat (0,40%). La alegerile generale din 2000, a obținut 68.718 voturi la Camera Deputaților (0,48%) și 81.756 la Senat (0,75%). Reînregistrat pe 19 aprilie 2004, sub conducerea lui Ion Cristian Nicolae și cu sprijinul a 32.657 simpatizanți, PMR a participat la scrutinul local din acel an, obținând 12 poziții în consiliile locale, ca și la scrutinul general din 2004, unde a reușit să adune 35.278 de voturi la Camera Deputaților (0,35%) și 40.702 la Senat (0,40%). Pe 18 iunie 2005, PMR și **Partidul Socialist Unit** (președinte Ilie Neacșu – fost PRM) au fuzionat sub numele **Partidul Stângii Unite**, prin votul unanim al celor 177 de deputați la congres, care au decis să se revindice de la socialismul lui Nicolae Ceaușescu.

Partidul Național al Automobilistilor a participat mai întâi la alegerile locale din 1996, obținând 89 de mandate de consilieri locali, 19 de consilieri județeni și 4 de primar. La scrutinul general din toamna lui 1996, PNA a strâns 56.387 de voturi la Camera Deputaților (0,46%) și 57.644 la Senat (0,47%). Candidatul său la alegerile prezidențiale, **Constantin Niculescu**, a obținut 30.045 de voturi (0,24%). PNA a fuzionat cu **Partidul Democrației Sociale din România** pe 6 iulie 1999.

Partidul Național al Producătorilor Liberi din România s-a născut pe 23 decembrie 1989, sub numele **Partidul Micilor Producători**, fiind înscris la Tribunal cu titulatura PNPLR în 21 august 1991, ca „partid național, patriotic, de centru”. Formațiunea a depus liste la primele alegeri locale (3 mandate de consilieri locali), ca și la scrutinul legislativ din 1992, când a strâns 30.025 de voturi la Camera Deputaților (0,28%) și 20.736 la Senat (0,19%). La alegerile locale din 1996, a câștigat 2 mandate de consilieri locali și 4 de consilieri județeni.

Partidul Național al Reîntregirii, v. Partidul Reîntregirii – Opțiunea Daco-latină.

Partidul Național Democrat Creștin a fost fondat pe 6 septembrie 1990, fiind un contestatar al **Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat** și purtând o vreme denumirea **Linia Maniu-Mihalache**. PNDC a participat mai întâi la scrutinul local din februarie 1992, câștigând un singur mandat de consilier local, pentru ca la alegerile legislative din acel an să obțină 11.647 de voturi la Camera Deputaților (0,11%) și 13.521 la Senat (0,12%). La testele electorale din 1996 a câștigat la locale 17 mandate de consilieri locali și 6 de consilieri județeni, iar la cele legislative a strâns 69.380 de voturi la Camera Deputaților (0,57%) și 65.932 la Senat (0,54%). La alegerile din 2000, PNDC a ocupat 10 poziții în consiliile locale, iar la legislative a adunat 33.410 voturi la Camera Deputaților (0,30%) și 45.252 la Senat (0,42%). După ce a fost reînregistrat la Tribunal pe 10 noiembrie 2003, sub conducerea lui Oprea Niță și cu susținerea a 26.138 de simpatizanți, a depus liste la scrutinele din 2004, când a obținut 15 mandate de consilieri locali și a strâns 27.650 de voturi la Camera Deputaților (0,27%) și 33.299 la Senat (0,33%). Pe 28 decembrie 2007, PNDC avea, conform listelor depuse la Tribunal, 29.031 de membri, iar la alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, a câștigat 14 mandate de primar, 203 de consilieri locali și 5 de consilieri județeni, pentru ca la scrutinul legislativ din 30 noiembrie 2008 să obțină 316 voturi la Camera deputaților și 1.365 la Senat. La sfârșitul lui 2011, PNDC a depus liste cu 27.647 de membri. La localele din 2012, a obținut 13 mandate de consilieri locali, iar la generale a avut doar doi candidați, care au strâns 38 de voturi la Cameră și 132 la Senat.

Partidul Național Ecologist a obținut la alegerile locale din 1992 17 consilieri locali și 2 județeni.

Partidul Național Liberal a fost reînființat pe 15 ianuarie 1990 și a prezentat liste la scrutinul din acel an, când a strâns 879.290 de voturi la Camera Deputaților (6,41% – 29 de mandate de deputat) și 985.094 de voturi la Senat (7,06% – 10 mandate de senator). Candidatul PNL la scrutinul prezidențial a fost **Radu Câmpeanu** (1.529.188 de voturi – 10,84%). După aceste prime alegeri postcomuniste, PNL a cunoscut două dizidențe majore: cea care a condus la formarea **Partidului Național Liberal – Aripa Tânără** (ulterior PL '93) și cea care a dus la constituirea **Partidului Național Liberal Convenția Democrată**. PNL a participat la înființarea CDR, dar s-a retras din această alianță pe 11 aprilie 1992. La primele alegeri locale, din februarie 1992, PNL a avut candidați pe listele CDR, dar și separat, obținând 576 de mandate de consilieri locali, 30 de consilieri județeni și 14 mandate de primar; tot la acele alegeri, PNL a mai făcut parte din două alte alianțe – una cu **Partidul Alianței Civice și Partidul Ecologist Român** (care a câștigat 2 mandate de consilieri locali) și alta cu **Partidul Republican** (care a câștigat 3 mandate de consilieri județeni). La scrutinul general din 1992, PNL a ratat intrarea în Parlament, pentru că a obținut doar 286.467 de voturi la Camera Deputaților (2,63%) și 292.584 la Senat (2,67%); în 1993, PNL a absorbit **Noul Partid Liberal**. În 1996, PNL a fost membru al **Convenției Democrate Române** (pe listele căreia a câștigat 25 de mandate de deputat și 16 de senator) și a susținut candidatul acestei formațiuni la președinție; la alegerile locale din vara aceluși an participase pe listele CDR, dar și pe liste proprii, obținând 21 de mandate de consilieri locali și un mandat de primar. În 2000, la locale, PNL a reușit să câștige 3.978 de mandate de consilieri locali, 160 de consilieri județeni și 251 de primar; la legislative, PNL a depus din nou liste singur, reușind să strângă 747.263 de voturi la Camera Deputaților (6,89% – 30 de mandate de deputat) și 814.381 de voturi la Senat (7,48% – 13 mandate de senator); candidatul său la scrutinul prezidențial a fost **Theodor Stolojan**, care a obținut în primul tur de scrutin 1.321.420 de voturi (11,78%), clasându-se al treilea. Pe 17 ianuarie 2002, PNL a fuzionat, sub numele propriu, cu **Alianța pentru România**. În 2004, PNL a fost membru al **Alianței Dreptate și Adevăr PNL-PD**, după ce se reînregistrase pe 17 februarie 2003 la Tribunal (sub conducerea lui Theodor Stolojan și cu susținerea a 120.115 simpatizanți) și absorbiase apoi **Uniunea Forțelor de Dreapta** (13 mai 2003), ca și **Partidul Național Liberal – Câmpeanu** (20 octombrie 2003); la alegerile locale din 2004, PNL a depus totuși liste proprii, cu excepția circumscripțiilor Cluj și București, câștigând 7.037 mandate de consilieri locali, 281 de consilieri județeni și 443 de primar. La scrutinul legislativ din 2004, PNL a câștigat, pe listele Alianței, 64 de mandate de deputat și 28 de senator. După alegerile din 2004, PNL organizează un congres pe 4 februarie 2005: Călin Popescu-Tăriceanu, unic candidat la șefia partidului, e ales președinte al acestei formațiuni cu 1.110 voturi pentru și 161 împotriva. Pe 12-13 ianuarie 2007, are loc un nou congres PNL, Tăriceanu fiind confirmat ca președinte cu 1.194 de voturi dintr-un total de 1.305 exprimate. La alegerile europene din noiembrie 2007, PNL a câștigat 6 mandate, datorită celor 688.859 voturi (13,49%) obținute. PNL declara la finele anului 2007 un număr de 116.134 membri, iar în aprilie 2008 a absorbit **Partidul Acțiunea Populară**. La alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, liberalii au obținut 5 poziții de președinți de consilii județene, 706 mandate de primar, 297 de mandate de consilieri județeni și 8.529 de consilieri locali, fiind de asemenea parte a **Alianței PNL-PNȚCD**, a **Alianței pentru Timiș PNL-PNȚCD-FDGR** și a **Alianței pentru Municipiul Oltenița PNL+PNȚCD**. La alegerile parlamentare din toamna aceluși an, PNL a strâns 1.291.029 voturi la Senat (18,74%) și 1.279.063 la Cameră (18,57%), având astfel 28 de mandate în Camera superioară și 65 în cea inferioară. Scrutinul european din 7 iunie 2009 a adus PNL 702.974 de voturi (14,52%), pe baza cărora a obținut 5 mandate. Din 20 martie 2009, PNL e condus de către Crin Antonescu, care a

fost și candidatul acestui partid la prezidențialele din acel an: acesta a obținut 1.945.831 de voturi la turul întâi (20,02%), ratând calificarea în turul decisiv. La alegerile locale din 2012, PNL a câștigat, sub acest nume, 265 de mandate de primar (8,31%), 3.150 de consilieri locali (7,82%) și 2 de consilieri județeni (0,14%). PNL a mai câștigat mandate în diverse coaliții, alcătuite cu mai multe formațiuni, sub nume diverse: **Alianța de Centru Dreapta** **Partidul Național Liberal – Partidul Conservator** (cu PC), **Uniunea Social Liberală** (cu PSD și PC) **Alianța Electorală Partidul Social Democrat – Partidul Național Liberal** (cu PSD), **Alianța Electorală PSD+PNL Mehedinți** (tot cu PSD, dar în județul Mehedinți), **Alianța Electorală PSD-PNL Fundeni**, **Alianța Electorală PSD-PNL Grădiștea**, **Alianța Electorală PSD-PNL Vâlcea**, **Uniunea Social-Liberală Cluj PSD+PNL**. PNL a participat, tot la alegerile din vara lui 2012, și într-o alianță cu **Partidul Poporului**, intitulată **Partidul Național Liberal + Partidul Poporului**, care a avut candidați în județul Suceava, obținând 138 de voturi pentru un primar și 183 pentru un consiliul local, fără a dobândi astfel vreun mandat. La alegerile pentru Parlament din 9 decembrie 2012, PNL a fost parte din **Uniunea Social Liberală**, obținând 100 de mandate de deputat și 50 de senator.

Partidul Național Liberal – Aripa Tânără a fost înființat în iulie 1990, ca efect al excluderii unui grup condus de Dinu Patriciu din PNL. La alegerile locale din 1992, PNL-AT a obținut 397 de mandate de consilieri locali, 17 de consilieri județeni și 13 de primari. În februarie 1993, formațiunea și-a schimbat numele în **Partidul Liberal 1993**, integrând o altă fracțiune dizidentă din PNL, constituită în **Grupul de Reformă Morală și Politică din PNL**, pentru ca în iulie același an să fie primiți în PL 93 membrii **Grupului Civic Liberal din Partidul Alianței Civice**. La scrutinul local din 1996, PL 93 a avut 1.221 de mandate de consilieri locali, 53 de consilieri județeni și 61 de primari; tot atunci, PL 93 a mai avut 3 consilieri locali aleși pe o listă comună cu **UDMR** și alți 2 pe o listă cu **Forumul Democrat al Germanilor din România**. La alegerile legislative din toamna aceluiași an, PL 93 a fost membru al **Alianței Naționale Liberale**, împreună cu **Partidul Alianței Civice**, dar a ratat intrarea în Camere. PL 93 a dispărut ca urmare a fuziunii sale cu **Partidul Național Liberal Convenția Democratică**, care a fost realizată pe 14 iunie 1997.

Partidul Național Liberal – Câmpeanu a apărut ca urmare a scindării **Partidului Național Liberal** (16 mai 1995). PNLC a fost în 1996 membru al **Alianței Naționale Liberal-Ecologiste**, după ce la alegerile locale din vară câștigase 353 de mandate de consilieri locali, 23 de consilieri județeni și 15 de primari. La alegerile din 2000, PNLC a obținut la locale 88 de posturi de consilieri locali, 2 de consilieri județeni și a câștigat competiția electorală pentru primării, în timp ce la generale a strâns 151.518 voturi la Camera Deputaților (1,40%) și 154.761 la Senat (1,42%). În octombrie 2003, PNLC este absorbit de **Partidul Național Liberal**, după ce se reînregistrase la Tribunal, sub conducerea lui Radu Câmpeanu și cu susținerea a 28.391 de simpatizanți.

Partidul Național Liberal Convenția Democrată s-a născut pe 29 aprilie 1992, pornind de la structura **Partidului Socialist Liberal** înregistrat pe 23 ianuarie 1990, sub conducerea lui Nicolae Cerveni. Apropiat într-un prim moment de PNL, partidul s-a conturat ca o fracțiune liberală în sânul **Convenției Democratice din România**, după ce PNL a părăsit această coaliție. Participant pe listele CDR la scrutinul din toamna lui 1992, PNLC a avut și o strategie individuală, depunând de pildă candidaturi proprii la alegerile locale din 1996, când a reușit să adune 8 mandate de consilieri locali și unul de consilier județean; tot atunci, PNLC a avut 2 consilieri locali aleși pe o listă comună cu **PNL – Câmpeanu**. La testul electoral general din 1996, s-a aflat din nou în componența CDR.

Partidul Național Progresist a fost fondat pe 19 martie 1990, ca partid de centru, cu o siglă „formată din doi inorogi și un scut având pe diagonală tricolorul”, iar la primul

scrutin postcomunist a obținut 1.116 voturi la Camera Deputaților (0,01%) și 634 la Senat. PNP a fost în 1992 membru al **Alianței pentru Demnitate Națională** (împreună cu **Partidul Democrat Progresist** și **Partidul Revoluției Române**).

Partidul Național Republican a obținut la alegerile din 1990, 1.610 voturi la Camera Deputaților (0,01%) și 754 de voturi la Senat (0,01%). În septembrie 1991, a fuzionat cu **Partidul Republican**.

Partidul Național Român a fost înregistrat la Tribunal pe 7 martie 1990, ca partid de centru-dreapta, „la inițiativa unui grup de luptători pentru apărarea patriei din cel de-al doilea război mondial, din toate armele” și a participat la scrutinul din 1990, când a strâns 3.983 de voturi la Camera Deputaților (0,03%) și 1.019 la Senat (0,01%), ca și la alegerile din 1992, când a reușit să obțină 2.224 de voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 397 la Senat. În martie 1998, PNR fuzionează cu grupul Berca din **Partidul Democrat Agrar din România** și cu **Partidul Noua Românie**, fondând un nou **Partid Național Român**, care va fuziona cu **PUNR** înaintea alegerilor din 2000, sub numele **Partidul Alianța Națională**, după ce la alegerile locale câștigase 815 mandate în consiliile locale, 26 în cele județene și 55 de posturi de primar.

Partidul Național Român Independent a câștigat un mandat de consilier local în iunie 1996.

Partidul Național Țărănesc, fondat pe 16 octombrie 1990, e o organizație contestată a legitimității **Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat**, care și-a ales drept siglă electorală ochiul deasupra acronimului PNT. La alegerile din 1992, a obținut 48.764 de voturi la Camera Deputaților (0,45%) și 43.991 de voturi la Senat (0,40%). La scrutinul local din 1996, a câștigat 75 de mandate de consilieri locali, 17 de consilieri județeni și două de primar; la alegerile legislative din 1996, PNȚ a adunat 102.831 de voturi la Camera Deputaților (0,84%) și 86.746 la Senat (0,71%). Patru ani mai târziu, partidul a ocupat 4 poziții în consiliile locale, în vreme ce la alegerile legislative din toamna lui 2000 a strâns 48.435 de voturi la Camera Deputaților (0,43%) și 55.970 la Senat (0,51%).

Partidul Național Țărănesc – Creștin Democrat a fost înființat pe 7 ianuarie 1990, sub numele **Partidul Național Țărănesc – creștin și democrat**, obținând la scrutinul din acel an 351.357 de voturi (2,56% – 12 deputați) și 341.478 de voturi la Senat (2,45% – 1 senator); PNȚCD a avut un candidat la alegerile prezidențiale, **Ion Rațiu**, care a obținut 617.007 voturi (4,29%). În 1992, PNȚCD a fost membru al **Convenției Democratice din România**, dar a depus la alegerile locale și candidaturi separate, obținând 85 de consilieri locali și un primar. La legislative, ca membru al CDR, a obținut 41 de mandate de deputat și 21 de senator). În 1996, a fost membru al **Convenției Democratice Române**, având totuși la locale și 2 consilieri locali aleși pe o listă distinctă, iar la legislative a câștigat 83 de mandate de deputat și 27 de senator. În 2000, a fost la alegerile locale parte a **Convenției Democratice Române**, dar a obținut și două mandate de consilieri locali pe liste proprii, pentru ca din august același an să facă parte din **Convenția Democrată Română 2000**, ratând însă intrarea în Camere. În aceste trei alegeri, PNȚCD a susținut la prezidențiale candidații CDR. În iunie 2001, PNȚCD a reintegrat dizidenții din **Alianța Națională Creștin Democrată**, plecați din partid în 1999, după excluderea lui Victor Ciorbea. Reînregistrat pe 23 iulie 2003, sub conducerea lui Victor Ciorbea și cu susținerea a 56.163 de simpatizanți, PNȚCD a participat la scrutinele din anul următor, obținând la locale 674 de mandate de consilieri locali, 6 de consilieri județeni și 35 de mandate de primar, și adunând la alegerile legislative 188.268 de voturi la Camera Deputaților (1,85%) și 196.027 la Senat (1,92%), ratând astfel,

pentru a doua oară, intrarea în Parlament. Candidatul prezidențial al PNȚCD, președintele din acel moment al partidului, **Gheorghe Ciuhandu**, a obținut 198.394 de voturi (1,90%), clasându-se al cincilea în urma primului tur de scrutin. Pe 5 martie 2005, Congresul PNȚCD votează schimbarea numelui formațiunii în **Partidul Popular Creștin Democrat**, iar a doua zi absoarbe **Uniunea pentru Reconstrucția României**. Decizia de schimbare a numelui va fi respinsă pe 12 mai 2005, întrucât pe 28 februarie 2005 Tribunalul înregistrase denumirea PPCD pentru fuziunea dintre **Partidul Blocul Național Democrat** (ulterior, **Uniunea Creștin Socială**) și **Partidul Popular Creștin** (care fusese înregistrat la Tribunal în baza Legii partidelor din 2003, sub conducerea lui Vasile Lupu și cu susținerea a 27.696 de simpatizanți). Pe 20 ianuarie 2007, Marian Miluț este ales președinte al PNȚCD, cu 522 de voturi (față de 124 pentru Șerban Rădulescu și 110 pentru Ioan Avram Mureșan). PNȚCD a ratat și primul test electoral european, obținând 71.001 voturi (1,39%). La sfârșitul anului 2007, țărăniștii aveau, conform listelor depuse la Tribunal, 35.602 membri. La alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, ei au câștigat 11 primării, 2 poziții în consiliile județene și 326 în consiliile locale; la aceleași alegeri, PNȚCD a fost parte a unor alianțe care au câștigat alte câteva mandate: **Alianța pentru Timiș PNL-PNȚCD-FDGR**, **Alianța PNL-PNȚCD** și **Alianța pentru Municipiul Oltenița PNL+PNȚCD**. La alegerile legislative din noiembrie 2008, PNȚCD nu a mai susținut candidați, unii dintre membrii săi fiind cooptați de liberali în câteva colegii. În schimb, PNȚCD a depus o listă la alegerile europene din 7 iunie 2009, când a adunat 70.428 de voturi (1,45%), insuficient pentru a câștiga vreun mandat. În iulie 2010, Aurelian Pavelescu e ales președinte al formațiunii, care e traversată de mai multe dispute interne. După ce la finele lui 2011, PNȚCD depune liste cu 28.406 de membri, în vara lui 2012, participă la alegerile locale sub nume propriu, obținând 3 primării (0,09%), și 142 de consilieri locali (0,35%), ca și în mai multe alianțe electorale: **Alianța Electorală Populară Progresistă Europeană Liberală** (alcătuită împreună cu PDL și Uniunea Națională pentru Progresul României), **Alianța pentru Argeș și Muscel** (împreună cu PDL), **Alianța pentru Constanța** (cu PDL), **Alianța pentru Ialomița** (cu PDL, UNPR și PNG-CD), **Alianța pentru Negriștea** (cu PDL), **Alianța pentru Progres** (cu PDL), **Alianța pentru Teleorman** (cu PDL), **Alianța pentru Viitor în Comuna Petru Rareș** (cu PDL), **Alianța pentru Viitorul Brăilei** (cu PDL, UNPR și PER), **Alianța pentru Vrancea** (cu PDL, UNPR și PER), **Alianța Popular Creștină** (cu PDL și UNPR), **Mișcarea pentru Botoșani** (cu PDL și PER), **Mișcarea pentru noul Mehedinți** (cu PDL, UNPR și PER), **Uniunea pentru Timiș** (cu Forumul Democrat al Germanilor), **Uniunea Social Populară** (cu PDL și UNPR). Tot la alegerile din vara lui 2012, PNȚCD a fost inclusă, alături de UNPR, PDL, PRM și PER și în **Alianța Românească Harghita**, care nu a luat niciun mandat. În toamna lui 2012, PNȚCD e membru al **Alianței România Dreaptă**, obținând câte un mandat în fiecare din cele două Camere.

Partidul Național Țărănesc – Creștin și Democrat Independent din România a fost fondat la Craiova pe 22 iunie 1990, fiind, ca „membru în marea familie țărănistă”, un alt contestatar al PNȚCD. După ce i-a fost refuzată participarea în **Convenția Democrată din România**, PNȚ-CDIR a participat la alegerile din 1992 cu liste proprii, a strâns 14.963 de voturi la Camera Deputaților (0,14%) și 12.735 la Senat (0,12%). După 1992, a devenit membru al UNVR.

Partidul Necomuniștilor (cu precizarea „**Partid al Mișcării Naționale de Rezistență pentru Renașterea Spirituală**”) a participat la scrutinul din 2000, obținând 14.197 de voturi la Camera Deputaților (0,12%) și 18.879 la Senat (0,17%).

Partidul Noua Generație a participat prima dată la alegerile din 2000, când a obținut la locale 17 mandate de consilieri generali, 2 de consilieri județeni și un post de primar,

adunând apoi la legislative 19.662 de voturi la Camera Deputaților (0,16%) și 27.576 la Senat (0,25%). Reînscris la Tribunal în baza Legii partidelor din 2003, sub conducerea lui Ion Olteanu și cu sprijinul a 32.000 de simpatizanți, PNG a participat la scrutinele din 2004, când a reușit să câștige 697 de mandate de consilieri locali și 23 de primar și să reunească apoi la alegerile pentru Parlament 227.443 de voturi la Camera Deputaților (2,23%) și 241.486 la Senat (2,36%). La scrutinul din 2004, PNG a prezentat un candidat și la prezidențiale, **George Becali**, care a obținut în primul tur de scrutin 184.560 de voturi (1,77%). În septembrie 2006, PNG și-a adăugat în titulatură formula **Creștin Democrat**, iar la primele alegeri europene a obținut 248.863 de voturi (4,86%), ratând intrarea în forul de la Strasbourg. La finele lui 2007, PNGCD a depus la Tribunal liste cu 92.499 de membri. La alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, PNG-CD a câștigat 35 de mandate de primar, 9 de consilieri județeni și 1.203 de consilieri locali, ratând apoi în toamna aceluiași an intrarea în Parlament, cu cele 174.519 voturi la Senat (2,53%) și 156.901 la Cameră (2,27%). În iunie 2009, liderul PNG a candidat la alegerile pentru PE pe listele **PRM**, devenind deputat în Parlamentul de la Strasbourg, pentru ca în toamna aceluiași an, acesta să se prezinte și la prezidențiale, unde a obținut 186.390 de voturi (1,92%). La sfârșitul lui 2011, P.N.G.-C.D. a depus liste cu 30.282 de membri. La alegerile locale din 2012, a câștigat un mandat de primar și 108 de consilieri locali, dar și în mai multe alianțe, fără a obține însă vreun mandat: cu PRM în **Alianța pentru Medgidia**, cu PDL, UNPR și PNȚCD în **Alianța pentru Ialomița**, cu UNPR și PER în **Alianța pentru Iași**, cu **Forța Civică și Partidul Popular și al Protecției Sociale** în **Alianța Uniți pentru Timișoara**. La cele generale, liderul partidului s-a înscris în cursă ca membru PNL.

Partidul Noua Românie a participat la scrutinele din 1996: la locale a obținut 136 de mandate de consilieri locali, 8 de consilieri județeni și 7 de primar, iar la cele legislative a strâns 33.672 de voturi la Camera Deputaților (0,28%) și 35.027 la Senat (0,29%). Pe 14 martie 1998, PNR a fuzionat cu grupul Berca din **Partidul Democrat Agrar din România** pentru a forma **Partidul Național Român**, care pe 9 septembrie 2000 va constitui, împreună cu **PUNR**, **Partidul Alianța Națională** (dizolvat în iunie 2001), după ce la locale participase și la **Alianța Electorală PDSR-PUNR-PNR Sfântu Gheorghe**.

Partidul Opoziția Democratică Unită a fost constituit în ianuarie 1992 și a participat la alegerile locale din acel an, obținând un mandat de consilier local.

Partidul Particularilor a fost fondat în 11 februarie 1991 și a participat la primul scrutin local din anul următor, obținând un mandat de consilier local.

Partidul Particularilor – Partid Social Democrat Tradițional, v. **Partidul Forța Dreptății**.

Partidul Pensionarilor din România, v. **Partidul Popular și al Protecției Sociale**.

Partidul pentru Cinstirea Eroilor Revoluției și Salvare Națională, v. **Partidul Solidarității Democratice**.

Partidul „Pentru Patrie” a depus liste la alegerile locale din 1996 (un mandat de consilier județean), ca și la cele legislative din același an, obținând 17.841 de voturi la Camera Deputaților (0,15%) și 21.295 la Senat (0,17%). La alegerile din 2000, PPP a obținut 3 posturi de consilieri locali, iar la legislative a strâns 16.991 de voturi la Camera Deputaților (0,15%) și 18.403 la Senat (0,17%). După reînregistrarea sa la Tribunal pe 6 mai 2004, la alegerile locale din același an, formațiunea a reușit să ocupe două poziții de consilieri locali,

pentru ca la alegerile legislative să adune 14.882 de voturi la Camera Deputaților (0,15%) și 19.314 la Senat (0,19%). Nu a depus liste cu semnăturile aderenților la finele lui 2007, dar a participat la alegerile locale din iunie 2008, obținând un mandat de consilier local. Nu a depus liste cu membri nici la sfârșitul lui 2011, după ce își schimbase și numele în Partidul „Totul pentru Țară”. A obținut la alegerile locale din iunie 2012 un număr de 2 mandate de consilieri locali. Nu a avut candidați la scrutinul legislativ din 9 decembrie 2012.

Partidul pentru Reconstrucția Națională și Democratică a obținut la primul scrutin postdecembrist 3.223 de voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 3.228 de voturi la Senat (0,02). PRND a fuzionat cu **Frontul Democrat al Salvării Naționale** în august 1992.

Partidul Poporului, prescurtat PP-LC, înființat pe 6 iunie 2011. La finele lui 2011, formațiunea are 27.648 de membri în tabelele depuse la Tribunal. În vara lui 2012, a obținut, sub nume propriu, 25 de mandate de consilieri locali, fiind de asemenea parte și din două alianțe pe plan local: una la Suceava, cu PNL, sub numele **Partidul Național Liberal + Partidul Poporului**, fără să obțină însă vreun mandat, și alta, împreună cu **Partidul Verde**, în **Uniunea Independentă pentru Sighișoara**. La alegerile din 9 decembrie 2012, nu a depus candidaturi.

Partidul Poporului – Dan Diaconescu, pe scurt PP-DD, e înființat în 6 iunie 2011 și avea la finele acelui an 31.929 de membri. La scrutinul local din vara lui 2012, PP-DD câștigă 31 de primării (0,97%), 3.132 de mandate de consilieri locali (7,78%) și 134 de consilieri județeni (10,01%). La legislative, PP-DD a adunat 1.036.730 de voturi la Camera Deputaților (13,99%) și 1.086.822 (14,65%) la Senat, care i-au adus 47 mandate în Camera inferioară și 21 în cea superioară.

Partidul Popular se regăsește între competitorii de la alegerile locale din 1996, cu 21 de consilieri locali și un primar.

Partidul Popular – PP a fost înființat, sub numele de **Partidul Popular din România**, de către fostul premier Radu Vasile în 10 aprilie 2000. La alegerile locale din acel an, a reușit să adune 148 de mandate de consilieri locali, 5 de consilieri județeni și 9 de primari, iar la alegerile generale a înscris candidaturi pe listele **Partidului Democrat**. PPR s-a reînregistrat la Tribunal pe 25 noiembrie 2003, sub conducerea lui Alexandru Vladu și cu susținerea a 65.000 de simpatizanți, pentru a participa apoi la alegerile din anul următor, când a obținut 2.336 de voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 2.436 la Senat (0,02%). La sfârșitul lui 2007, PPR avea, conform tabelor cu semnături depuse la Tribunal, 26.068 de membri. În 2009, și-a schimbat numele în Partidul Popular – P.P. La sfârșitul lui 2011, a depus la Tribunal liste cu 26.030 de membri. La alegerile din 2012 nu a depus candidaturi decât la parlamentare, și anume în 61 de colegii, unde a strâns 9.319 voturi la Cameră (0,12%) și 11.681 la Senat (0,15%), ratând astfel intrarea în legislativ.

Partidul Popular și al Protecției Sociale a apărut sub numele de **Partidul Pensionarilor din România**, care a participat mai întâi la alegerile locale din 1996, câștigând 137 de mandate de consilieri locali, 22 de poziții în consiliile județene și 5 posturi de primar, apoi la cele legislative, unde a obținut 175.676 de voturi la Camera Deputaților (1,44%) și 178.654 la Senat (1,45%); în același an, candidatul său la alegerile prezidențiale, **George Muntean**, a reușit să adune 54.218 voturi (0,43%). La alegerile locale din 2000, PPR a obținut 107 posturi de consilieri locali și 8 de consilieri județeni. La scrutinul legislativ din același an, PPR a adunat 76.704 voturi la Camera Deputaților (0,66%) și 86.401 la Senat (0,79%). Reînregistrat pe 1 octombrie 2003 sub numele **Partidul Pensionarilor și Protecției**

Sociale, sub conducerea lui Ion Ionescu și cu sprijinul a 50.000 de simpatizanți, s-a aliat în alegerile din 2004 cu **Partidul Renașterea României** în cadrul **Alianței Populare Creștin Democrată**, după ce la alegerile locale din acel an obținuse 58 de mandate de consilieri locali. Pe 14 mai 2005, PPPS și-a luat numele actual: PPPS avea, la sfârșitul anului 2007, conform listelor depuse la Tribunal, 38.836 de membri, iar la alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, a câștigat 1 mandat de primar și 36 de consilieri locali. În 2008, PPPS a reușit să adune 8.388 de voturi la Cameră (0,12%) și 10.805 la Senat (0,15%). La finele lui 2011, PPPS a depus liste cu 33.185 de membri. La locale în 2012, PPS a câștigat 8 mandate de consilieri locali (0,01%) și a participat în alte două alianțe electorale: (a) alături de **Forța Civică și PNG-CD în Alianța Uniți pentru Timișoara** și (b) alături de **Partidul Uniunea Ecologistă din România în Uniunea Socialist Progresistă ECO**, fără a obține însă vreun mandat. La parlamentare, pe 9 decembrie 2012, PPPS a obținut, în cele 10 colegii unde a avut candidați, un număr infim de voturi: 929 la Cameră (0,01%) și 2.100 la Senat (0,02%).

Partidul PRODEMO, înregistrat la Tribunal pe 1 aprilie 2011, a depus liste la sfârșitul aceluși an cu 25.146 de membri, dar nu a depus candidaturi la alegerile din 2012 decât la locale (obținând 15 consilieri locali).

Partidul Protecției Sociale din România a depus liste la alegerile din 1996, când a obținut 16.762 de voturi la Camera Deputaților (0,14%) și 20.972 la Senat (0,17%). PPSR a fuzionat cu **Partidul Democrației Sociale din România** pe 6 iulie 1999.

Partidul Radical Democrat a obținut la primele alegeri postcomuniste 3.240 de voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 2.600 la Senat (0,02%), autodizolvându-se după alegerile din 1992, la care nu a mai depus liste.

Partidul Reconcilierii Naționale a obținut la alegerile din 2000, la scrutinul local 8 mandate de consilieri locali și unul de primar, pentru ca la alegerile legislative să adune 22.376 de voturi la Camera Deputaților (0,20%) și 31.824 de voturi la Senat (0,29%). Candidatul său la prezidențialele din 2000, **Paul de Hohenzollern**, a reușit să culeagă 55.238 de sufragii (0,49%).

Partidul Reconstrucției Naționale a României a avut un deputat în primul Parlament postcomunist (obținând la Camera Deputaților 43.808 voturi, adică 0,32%), dar a ratat intrarea și în Senat, unde a adunat 52.465 de voturi (0,38%). În august 1992, a fuzionat cu **Partidul Democrat Agrar din România**, după ce la primul scrutin local din februarie 1992 avusese 3 consilieri locali aleși.

Partidul Reîntregirii – Opțiunea Daco-latină a fost înregistrat oficial pe 28 decembrie 1992, sub numele **Partidul Național al Reîntregirii** având drept siglă „harta României Mari, în care sunt incluse profilurile lui Traian și Decebal, iar între ei Columna de la Roma” și drept obiectiv „revenirea României în frontierele sale legitime”. Formațiunea a depus liste la scrutinul local din 1996 (2 mandate de consilieri locali și 2 de consilieri județeni), ca și la legislativele din toamna aceluși an, unde a obținut 25.620 de voturi la Camera Deputaților (0,21%) și 28.622 la Senat (0,23%). PR-ODC a fuzionat cu **Partidul Unității Naționale a Românilor** (20 octombrie 1999), după ce în 1997 constituise o alianță cu **Partidul Dreptei Naționale**.

Partidul Relansării Sociale a avut un mandat de consilier local în iunie 1996.

Partidul Renașterea și Independența României a fost creat la Petroșani, fiind înscris la Tribunal pe 26 iunie 1991. PRIR a obținut, la alegerile locale din 1992, 15 mandate de

consilieri locali și unul de consilier județean, iar la scrutinul parlamentar din toamna aceluiași an, singurul la care a participat, 13.584 de voturi la Camera Deputaților (0,12%) și 12.315 la Senat (0,11%).

Partidul Renașterea României s-a înscris la Tribunal sub numele de **Partidul Național Antitotalitar Renașterea României**, pe 5 februarie 2004, adoptând trei luni mai târziu denumirea scurtă. La alegerile locale din 2004, 3 consilieri locali și un primar au fost aleși din rândurile sale la scara întregii țări. La alegerile generale din 2004, PRR s-a aliat cu **Partidul Pensionarilor și Protecției Sociale** în cadrul **Alianței Populare Creștine Democratice**. După ce în 2005, **Partidul Renașterea României** apare, împreună cu **Partidul Revoluției Române**, ca membru al unei alianțe intitulate **Alianța Partidului Popular European (creștini democrați) și Democrați Europeni**, la sfârșitul lui 2007, PRR a depus la Tribunal liste cu 26.844 de membri. La alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, a câștigat 1 mandat de consilier local.

Partidul Renașterea României Ion Mihalache a depus liste la alegerile locale din 1996, când a obținut 2 mandate de consilieri locali, ca și la cele legislative, unde a strâns 7.751 de voturi la Camera Deputaților și 9.111 la Senat (0,07%).

Partidul Renașterii Județelor Abuziv Desființate a participat la alegerile locale din 1996, câștigând 31 de mandate de consilieri locali, unul de consilier județean și unul de primar, ca și la cele din 2000, când a obținut 8 mandate de consilieri locali.

Partidul Republican a fost fondat în 1990, când a depus liste ca membru al **Alianței pentru Unitatea Românilor**, împreună cu PUNR. La alegerile locale din 1992, PR a câștigat 518 mandate de consilieri locali, 24 de consilieri județeni și 25 de posturi de primar. La scrutinul legislativ din același an, republicanii au obținut 178.355 de voturi la Camera Deputaților (1,63%) și 207.252 la Senat (1,89%), iar candidatul lor la prezidențiale, **Ioan Mânzatu** a strâns 362.485 de voturi (3,05%), puțin mai mult decât ultimul clasat din acel an, independentul **Mircea Druc** (326.866 de voturi). Pe 26 mai 1993, PR a fuzionat cu **Frontul Democrat al Salvării Naționale**, dar membrii aflați în dezacord cu fuziunea au reconstituit partidul sub același nume în iulie 1993. La alegerile locale din 1996, PR a reușit să câștige 83 de mandate de consilieri locali, 4 de consilieri județeni și 4 de primar; la alegerile generale din același an, **Partidul Republican** a obținut 17.190 de voturi la Camera Deputaților (0,14%) și 20.273 la Senat (0,16%). În 2000, la locale, a reușit să ocupe 14 poziții în consiliile locale și să câștige un mandat de primar, pentru ca la legislative, câteva luni mai târziu, să strângă 10.840 de voturi la Camera Deputaților (0,10%) și respectiv 12.094 la Senat (0,11%).

Partidul Republican s-a constituit, fără nici o legătură cu cel de mai sus, sub numele de **Partidul Mileniului III**, fiind înregistrat la Tribunal pe 29 aprilie 2004. La alegerile din 2004 a obținut 15.109 voturi la Camera Deputaților (0,15%) și 21.301 la Senat (0,21%). Numele actual îl are din mai 2005. La finele lui 2007, PR a depus la Tribunal liste cu 63.295 de membri, dar apare totuși ca radiat tot atunci.

Partidul Republican Creștin, înscris la Tribunal pe 15 ianuarie 1990, a obținut la primul scrutin postcomunist 8.939 de voturi la Camera Deputaților (0,07%) și 11.045 de voturi la Senat (0,08%). În 1992, și-a adăugat la titulatură precizarea „**din România**”, obținând la alegerile locale din acel an un mandat de consilier local, iar la cele legislative 18.849 de voturi la Camera Deputaților (0,17%) și 17.528 la Senat (0,16%). După 1992, PRC a cunoscut divergențe profunde, dar a reușit să adere la **Alianța Națională a Social-**

Democrației și la Uniunea Națională pentru Victoria Revoluției (o coaliție care includea alte 12 organizații: Casa Română a Europei Democratice, Organizația „Jilava”, Partidul Conservator Creștin Democrat Român, Partidul Democrat Progresist, Partidul Național Democrat pentru Dreptate, Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat Independent, Partidul Unității Democratice, Confederația Alianțelor pentru Dreptate și Adevăr, Liga Democratică pentru Dreptate, Partidul Revoluției Creștin Democrat, Liga pentru Integrarea Profesională a Șomerilor, Partidul Creștin și al Dreptății).

Partidul Republican de Unitate a Românilor a obținut la scrutinul din 1992 la Camera Deputaților – 23.662 de voturi (0,22%) și la Senat – 24.187 de voturi (0,22%), după care și-a schimbat numele în **Partidul Industriei**.

Partidul Revoluției Creștin Democrat și-a asumat constituirea în 21 decembrie 1989, în Piața Universității, fiind înscris la Tribunal pe 7 iunie 1990 ca partid de centru-dreapta care dorea să afle „adevărul despre evenimentele din decembrie 1989, iunie 90 și septembrie 91”, milita pentru organizarea unui „referendum privind forma de organizare economică”, ca și pentru „reîntregirea țării în frontierele istorice din 1918”. PRCD a obținut la alegerile din 1992 1.081 de voturi la Camera Deputaților (0,01%) și 1.743 de voturi la Senat (0,02%). După 1992, când o formațiune cu același nume contesta legitimitatea celei dintâi, PRCD a devenit membru al **Uniunii Naționale pentru Victoria Revoluției**.

Partidul Revoluției Române a fost fondat pe 23 aprilie 1990 ca partid de centru. În 1992, PRR a participat la alegerile locale, obținând 2 mandate de consilieri locali. La scrutinul legislativ din același an, a fost membru al **Alianței pentru Demnitate Națională** (împreună cu **Partidul Democrat Progresist** și **Partidul Național Progresist**). În 1996, după ce a câștigat un mandat de consilier local în iunie, a obținut în cursa legislativă 7.340 de voturi la Camera Deputaților (0,06%) și 2.938 la Senat (0,02%), iar la alegerile din 2000 a reunit opțiunile a 1.623 de alegători la Camera Deputaților (0,01%) și a 2.146 de alegători la Senat (0,02%).

Partidul Român Democrat Popular Realist Revoluționar înființat în comuna Bragadiru pe 3 septembrie 1991, a depus candidaturi doar la alegerile din 1992, când a obținut 1.144 de voturi la Camera Deputaților (0,01%) și 1.431 la Senat (0,01%).

Partidul Român pentru Noua Societate a fost înregistrat la Tribunal pe 6 aprilie 1990 și a depus liste în primele alegeri postcomuniste, obținând 12.305 voturi la Camera Deputaților (0,09%) și 3.860 de voturi la Senat (0,03%). La alegerile locale din 1992, a fost membru al Uniunii Stângii Democratice, iar la cele legislative din același an a adunat 5.305 opțiuni la Camera Deputaților (0,05%) și 3.551 la Senat (0,03%). PRNS a fost absorbit de **Partidul România Mare** pe 6 septembrie 1996, după ce la alegerile locale din acel an reușise să adune 25 de mandate de consilieri locali, 3 de consilieri județeni și unul de primar.

Partidul România Mare a fost fondat pe 20 iunie 1991, în jurul revistei omonime. PRM a avut aleși la primele patru scrutine generale la care a participat: astfel, la alegerile din 1992, a obținut 424.061 voturi la Camera Deputaților (3,89% – 16 deputați) și 422.545 voturi la Senat (3,85% – 6 senatori); la scrutinul din 1996, PRM a adunat 546.430 de voturi la Camera Deputaților (4,46% – 19 deputați) și 558.026 de voturi la Senat (4,54% – 8 senatori), iar candidatul său la prezidențiale, **Corneliu Vadim Tudor** a reușit să adune 597.508 voturi. La alegerile din 2000, PRM a reușit să obțină sprijinul a 2.112.027 de cetățeni pentru Camera Deputaților (19,48% – 84 de deputați) și a 2.288.483 de cetățeni pentru Senat (21,01% – 37 de senatori), iar la alegerile prezidențiale **Corneliu Vadim Tudor** a obținut

3.178.293 de voturi (28,34%), reușind să intre în turul al doilea de scrutin, unde a strâns 3.324.247 de voturi (33,17%). După ce s-a reînregistrat la Tribunal în 2003, cu susținerea a 201.827 de simpatizanți, PRM a participat la scrutinul din 2004, obținând 1.316.751 voturi la Camera Deputaților (12,92% – 48 de deputați) și 1.394.698 de voturi la Senat (13,63% – 21 de senatori); candidatul său la alegerile prezidențiale, același **Corneliu Vadim Tudor**, a ratat de această dată intrarea în turul al doilea, reușind să adune în primul tur de scrutin 1.313.714 voturi (12,57%). Pe 12 martie 2005, Corneliu Vadim Tudor renunță la președinția partidului în favoarea lui Corneliu Ciontu, iar PRM își schimbă titulatura în **Partidul Popular România Mare**. Pe 30 mai 2005, Vadim Tudor anunță excluderea lui Corneliu Ciontu și a lui Anghel Stanciu din PPRM și revenirea la vechea denumire a partidului (PRM), decizii validate de Consiliul Național Extraordinar din 4 iunie același an. La alegerile locale, PRM a obținut următoarele performanțe: în 1992, a avut 167 de consilieri locali, 15 consilieri județeni și 3 primari; în 1996, a câștigat 1.246 de mandate în consiliile locale, 71 în cele județene și 57 de poziții de primar; în 2000, 2.105 mandate de consilieri locali, 143 de consilieri județeni și 66 de primari, cărora li se adăugau cele 4 mandate de consilieri locali și unul de primar obținute pe o listă comună a **Alianței Electorale PRM-PUNR CEPARI**; în sfârșit, în 2004, formațiunea a avut ca aleși 2.878 de consilieri locali, 129 de consilieri județeni și 82 de primari. La primele alegeri europene (25 noiembrie 2007), PRM a suferit un eșec, obținând doar 212.596 de voturi, adică 4,15%, situându-se astfel sub pragul electoral de 5%. La sfârșitul lui 2007, listele depuse la Tribunal consemnau 106.797 membri PRM. La alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, PRM a avut 19 primari, 15 consilieri județeni și 1.090 de consilieri locali; la aceleași alegeri, PRM a intrat în Mureș în **Alianța Electorală Partidul Social Democrat – Partidul România Mare**, și în Covasna, tot alături de PSD, în **Alianța Pentru Unitatea Românilor din orașul Covasna**. Alegerile legislative din toamna lui 2008 au adus eliminarea PRM din Parlament, cele 245.390 de voturi de la Senat (3,57%) și cele 217.595 de la Cameră (3,15%) fiind insuficiente pentru a depăși pragul electoral. PRM a reușit să treacă pragul electoral la scrutinul european din 7 iunie 2009: cele 419.094 de voturi (8,65%) i-au adus trei mandate de deputat în Parlamentul European, dintre care unul i-a revenit lui George Becali, care condusese până atunci PNG-CD. În 2009, la prezidențiale, Vadim Tudor a câștigat 540.380 de voturi (5,56%). La finele lui 2011, PRM are 78.943 de membri. La localele din 2012, PRM a câștigat, sub nume propriu 7 primării (0,21%) și 601 consilieri locali (1,49%), dar a participat și în **Alianța pentru Comuna Noastră** (alături de UNPR, în Covasna), ca și în **Alianța pentru Medgidia** (alături de PNG-CD), cea din urmă neobținând niciun mandat; la fel s-a întâmplat cu **Alianța Românească Harghita**, în cadrul căreia PRM a fost alături de PDL, PER, UNPR și PNȚCD. La parlamentarele din 9 decembrie 2012, PRM a avut candidați în 286 de colegii (197 la Cameră și 89 la Senat) și a ratat intrarea în Parlament, câștigând 92.382 de voturi la Cameră (1,24%) și 109.182 la Senat (1,47%).

Partidul României Europene a fost creat în ianuarie 2007. La alegerile locale din iunie 2008, a reușit să câștige 4 mandate de consilieri locali, pentru ca la alegerile legislative din toamna aceluiași an să adune doar 87 de voturi. La sfârșitul lui 2011, la Tribunal, PRE figurează cu 27.595 de membri. La scrutinul din vara lui 2012, nu câștigă niciun mandat, obținând câteva sute de voturi. Nu participă la scrutinul din 9 decembrie 2012.

Partidul Romilor Cărmidari din România a câștigat două mandate de consilieri locali în iunie 1996.

Partidul Social Democrat este succesorul **Partidului Democrației Sociale din România**, care a dominat politica românească în anii nouăzeci. Formațiunea a fost inițial o fracțiune minoritară a **Frontului Salvării Naționale**, formată după sciziunea din

27-29 martie 1992 și care a participat la alegerile legislative din acel an sub numele **Frontul Democrat al Salvării Naționale** (înscris la Tribunal pe 30 aprilie 1992, după ce o formațiune omonimă obținuse un mandat la alegerile locale din februarie): la scrutinul general din 1992, FDSN obține 3.015.708 voturi la Camera Deputaților (27,72% – 117 mandate de deputat) și 3.102.201 voturi la Senat (28,29% – 49 mandate de senator), iar candidatul său la alegerile prezidențiale este **Ion Iliescu**, care obține 5.633.456 de voturi în primul tur și 7.393.429 la al doilea tur (61,43%), devenind Președinte. Începând din iulie 1993, FDSN poartă numele **Partidul Democrației Sociale din România**. La alegerile locale din iunie 1996, PDSR a obținut 9.483 de mandate de consilieri locali, 290 de consilieri județeni și 928 de primari; tot atunci, PDSR a mai câștigat câte 4 mandate de consilieri locali în cadrul a trei alianțe (cu **PUNR**, cu **PDAR** și cu **Ecologiștii**), ca și două mandate de primari, în alianțe cu **PDAR** și, respectiv cu **Ecologiștii**. PDSR participă la alegerile generale din 1996 și obține 2.633.860 de voturi la Camera Deputaților (21,52% – 91 de mandate de deputat) și 2.836.011 voturi la Senat (23,08% – 41 de mandate de senator); candidatul său este din nou **Ion Iliescu**, care e de data aceasta înfrânt, după ce obține în primul tur 4.081.093 de voturi (32,25%) și în al doilea – 5.914.579 (adică 45,59%). În 2000, la locale, PDSR a avut 11.380 de consilieri locali, 496 de consilieri județeni și 1.050 de primari; tot atunci, PDSR a participat la mai multe alianțe electorale: **Alianța Electorală PDSR-PUNR Covasna** și **Alianța Electorală PDSR-PUNR-PNR Sfântu Gheorghe**. La alegerile generale, PDSR a participat ca membru al **Polului Democrat-Social din România**, obținând 139 de mandate de deputat și 59 de senator; candidatul său **Ion Iliescu** câștigă prezidențialele în turul al doilea împotriva lui Corneliu Vadim Tudor. Din 2001, după unificarea cu **Partidul Social Democrat Român**, poartă numele de **Partidul Social Democrat**. Reînregistrat pe 9 iulie 2003, sub conducerea lui Adrian Năstase și cu susținerea a 300.000 de simpatizanți, PSD a absorbit apoi, pe 7 octombrie 2003, **Partidul Socialist al Muncii** și **Partidul Socialist al Renașterii Naționale** (care se înregistrase la Tribunal pe 19 august 2003, sub conducerea lui Ion Radu și cu susținerea a 35.469 de simpatizanți). La alegerile locale din 2004, PSD a obținut 14.990 de mandate de consilieri locali, 543 de poziții în consiliile județene și a câștigat competiția electorală pentru 1.702 primării. La alegerile generale din 2004, PSD s-a prezentat, împreună cu **Partidul Umanist din România – Social Liberal**, în cadrul **Uniunii Naționale PSD+PUR**, pe listele căreia a câștigat 113 mandate de deputat și 46 de senator. Pe 21 aprilie 2005, Mircea Geoană a devenit președintele PSD, obținând 964 de voturi (față de cele 530 acordate contracandidatului său, Ion Iliescu). La alegerile europene din noiembrie 2007, PSD a obținut 10 mandate din cele 35 alocate României, cu ajutorul celor 1.184.018 voturi (23,12%). În decembrie 2007, PSD avea 290.116 membri. La alegerile locale din iunie 2008, PSD a câștigat 17 mandate de președinte de consiliu județean, 1.138 de primării, 12.137 de mandate în consiliile locale și 452 în consiliile județene; tot atunci, PSD a intrat, în județul Mureș, alături de PRM, în **Alianța Electorală Partidul Social Democrat – Partidul România Mare**, iar în județul Covasna – în **Alianța Pentru Unitatea Românilor din orașul Covasna**. La alegerile generale din noiembrie 2008, social-democrații au fost membri ai **Alianței Politice PSD+PC**, obținând 48 mandate de senator și 110 de deputați. La alegerile pentru Parlamentul European din 7 iunie 2009, PSD a fost membru al **Alianței Electorale PSD+PC**, câștigând 10 mandate. La alegerile prezidențiale din 2009, candidatul PSD **Mircea Geoană** a obținut, în primul tur, 3.027.838 de voturi (31,15%), iar în al doilea – 5.205.760 (49,66%), pierzând competiția în fața lui Traian Băsescu. În februarie 2010, Victor Ponta devine liderul PSD, după ce-l înfrânge în cadrul unui Congres pe Mircea Geoană, primul obținând 856 de voturi, iar al doilea – 781. La finele lui 2011, PSD declara 409.833 de membri. PSD a alcătuit, împreună cu PNL și PC, **Uniunea Social Liberală**. La alegerile locale din 2012, PSD a câștigat, sub nume propriu, 379 de mandate de primar (11,89%), 4.116 de consilieri locali (10,22%) și 3 de consilieri județeni (0,22%). La același scrutin, PSD a mai câștigat mandate în diverse coalitii, alcătuite cu mai multe formațiuni, sub nume

diverse: **Uniunea Social Liberală**, **Alianța Electorală Partidul Social Democrat – Partidul Național Liberal** (cu PNL), **Alianța Electorală PSD+PNL Mehedinți** (tot cu PNL, dar în Mehedinți), **Alianța Electorală PSD-PC Vâlcea**, **Alianța Electorală PSD-PNL Fundeni**, **Alianța Electorală PSD-PNL Grădiștea**, **Alianța Electorală PSD-PNL Vâlcea**, **Uniunea Social-Liberală Cluj PSD+PNL**. La alegerile generale din 9 decembrie 2012, PSD a fost membru în **USL**, câștigând 150 de mandate de deputat și 59 de senator.

Partidul Social Democrat al Muncitorilor a fost înființat sub numele **Partidul Social Democrat Constantin Titel Petrescu** pe 6 decembrie 1991, ca „expresia politico-organizatorică a reacției social-democraților autentici față de siluirea idealurilor și a tradițiilor social-democrației române” și a participat mai întâi la alegerile locale din 1992, câștigând un mandat de consilier local, apoi la testul legislativ din toamna aceluiași an, când a obținut 7.245 de voturi la Camera Deputaților (0,07%) și 3.012 la Senat (0,03%). După aceste alegeri, PSDCTP a devenit membru al **Alianței Naționale a Social-Democrației**. La alegerile locale din 1996, PSDCTP a câștigat 10 mandate de consilieri locali, unul de consilier județean și unul de primar. La scrutinul local din 2000, PSDCTP a obținut 13 mandate de consilieri locali, iar la testul legislativ din toamna aceluiași an, formațiunea a adunat 17.730 de voturi la Camera Deputaților (0,16%) și 20.426 la Senat (0,19%), pentru ca, după reînregistrarea ca formațiune politică din 13 octombrie 2003, sub conducerea lui Constantin V. Ionescu și cu sprijinul a 29.743 de simpatizanți, să depună liste la alegerile din 2004, când a reușit să ocupe 17 poziții în consiliile locale și să strângă apoi, la generale, 20.318 voturi la Camera Deputaților (0,20%) și 25.637 la Senat (0,25%). La finele lui 2007, PSDCTP a depus la Tribunal liste cu 29.503 membri, iar la alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, a obținut 3 mandate de consilieri locali. Nu se regăsește între competitorii de la scrutinul legislativ din toamna lui 2008. Numele **Partidul Social Democrat al Muncitorilor** a fost asumat începând din mai 2011. La sfârșitul lui 2011, 27.579 de membri. La localele din iunie 2012, nu a câștigat niciun mandat. La alegerile parlamentare din 9 decembrie 2012, PSDM a avut doar cinci candidați în cele 452 de colegii de deputați și senatori, adunând 231 de voturi la Cameră și 1.380 la Senat.

Partidul Social Democrat Creștin Român a participat la primele alegeri postcomuniste, când a obținut 6.194 de voturi la Camera Deputaților (0,05%) și 6.964 de voturi la Senat (0,005). Pe 23 mai 1991, PSDCR constituie, împreună cu alte 3 formațiuni, **Partidul Democrat**, care va fuziona, sub numele său, cu **Frontul Salvării Naționale** în iunie 1993.

Partidul Social Democrat Independent a fost fondat pe 7 februarie 1990, sub numele **Partidul Socialist al Dreptății – Independent**, având drept siglă „fântâna cu cumpănă” și revendicându-se de la gândirea lui Constantin Titel Petrescu. La primul scrutin de după căderea comunismului, a obținut 17.484 de voturi la Camera Deputaților (0,13%). În 1992, la locale a avut un consilier local ales, iar la scrutinul legislativ din același an a reușit să adune 11.659 de voturi la Camera Deputaților (0,11%) și 8.229 la Senat (0,07%), după care a constituit, împreună cu **Partidul Democrat al Muncii**, o alianță intitulată **Convenția Social-Democrată**.

Partidul Social Democrat Român a fost reînființat pe 12 ianuarie 1990 și a depus liste la primul scrutin postcomunist, când a obținut 73.014 voturi la Camera Deputaților (0,53% – 2 deputați) și 69.762 de voturi la Senat (0,50%). În 1992, PSDR a fost membru al **Convenției Democratice din România**, dar a depus totuși și candidaturi separate la scrutinul local, obținând 35 de mandate de consilieri locali, 1 de consilier județean și 2 de primari; în 1996, PSDR a participat la alegerile locale și generale ca membru al **Uniunii Social Democratice**, iar în 2000 a fost singur la locale (883 de consilieri locali, 44 județeni și

63 de primari), pentru ca la generale să fie parte a **Polului Democrat-Social din România**. În 2001, PSDR fuzionează cu **Partidul Democrației Sociale din România**, sub numele **Partidul Social Democrat**.

Partidul Social Democrat Tradițional, v. Partidul Forța Dreptății.

Partidul Socialist a fost fondat pe 7 martie 1995, prin sciziunea **Partidului Socialist al Muncii**. Primul test electoral la care a participat a fost scrutinul local din vara lui 1996, când a obținut 830 de mandate de consilieri locali, 44 de consilieri județeni și 43 de primar. La alegerile generale din 1996 a obținut 280.364 de voturi la Camera Deputaților (2,29%) și 277.104 voturi la Senat (2,26%). Candidatul PS la alegerile prezidențiale, Tudor Mohora, a obținut în turul întâi 160.387 de voturi (1,27%). PS a fuzionat prin absorbție cu **Partidul Democrației Sociale din România** pe 22 iulie 2000, după ce la alegerile locale din acel an obținuse 391 de mandate de consilieri locali, 11 de consilieri județeni și 19 de primar.

Partidul Socialist al Dreptății – Independent, v. Partidul Social Democrat Independent.

Partidul Socialist al Muncii a fost fondat, ca „partid democratic de stânga” și „partid național patriotic”, pe 23 ianuarie 1992, prin fuziunea unui **Partid Socialist** creat în 1990 și a unui grup din **Partidul Democrat al Muncii**. PSM, care avea drept siglă soarele, a fost la alegerile locale din 1992, membru al **Uniunii Stângii Democratice**. La alegerile generale din 1992 a strâns la Camera inferioară 330.378 de voturi (3,04% – 13 mandate de deputat), iar la cea superioară 349.470 de voturi (3,18% – 5 mandate de senator). În scrutinul local din 1996, PSM a avut 2.526 de consilieri locali, 98 de consilieri județeni și 120 de primari. La alegerile generale din 1996 a reușit să adune doar 262.563 de voturi la Camera Deputaților (2,15%) și 265.659 la Senat (2,16%); candidatul său la prezidențiale, **Adrian Păunescu**, a strâns 87.163 de voturi (0,69%). În 2000, la locale, PSM a obținut 745 de mandate de consilieri locali, 24 de consilieri județeni și 51 de posturi de primar, iar la alegerile generale a strâns 91.027 de voturi la Camera Deputaților (0,71%) și 96.636 la Senat (0,89%), candidatul său la prezidențiale, **Ion Sassu**, strângând 38.375 de voturi (0,34%). PSM a fuzionat prin absorbție cu **Partidul Social Democrat** pe 7 octombrie 2003, după ce se reînregistrase la Tribunal pe 1 iulie 2003, sub conducerea lui Ion Sassu și cu susținerea a 61.052 de simpatizanți.

Partidul Socialist Democratic Român a obținut la primul scrutin postdecembrist 143.393 de voturi la Camera Deputaților (1,05% – 5 deputați) și 152.989 de voturi la Senat (1,10%), iar la scrutinul următor, 95.041 de voturi la Camera Deputaților (0,87%) și 61.309 voturi la Senat (0,56%). PSDR a fost absorbit de **Frontul Democrat al Salvării Naționale** după alegerile legislative din 1992, după ce la alegerile locale din același an fusese membru al **Uniunii Stângii Democratice**, dar participase și singur, obținând 11 mandate de consilieri locali.

Partidul Socialist Muncitoresc Român a participat la competițiile electorale din 1996, obținând la locale 17 mandate de consilieri locali și 3 de consilieri județeni, iar la legislative 212.303 voturi la Camera Deputaților (1,73%) și 163.582 la Senat (1,33%). În 2000, a obținut de asemenea 9 mandate de consilieri locali.

Partidul Socialist Român, creat pe 18 august 1992, a participat la patru teste electorale generale: în 1996 a obținut 9.103 voturi la Camera Deputaților (0,07%) și 18.834 de voturi la Senat (0,15%); în 2000, a adunat 11.916 voturi la Camera Deputaților (0,11%) și 12.961 la Senat (0,12%), iar după ce s-a reînregistrat la Tribunal pe 13 octombrie 2003 – sub conducerea lui Nițu Vasile și cu sprijinul a 31.292 de simpatizanți – a depus liste la alegerile din 2004,

când a obținut 28.034 de voturi la Camera Deputaților (0,28%) și 42.306 la Senat (0,41%). PSR a avut candidați și la locale: în 1996, a obținut 4 mandate de consilieri locali și unul de consilier județean; în 2000, 2 mandate de consilieri locali; în 2004, 8 mandate de consilieri locali. Partidul Socialist Român avea la finele lui 2007 un număr de 28.187 de membri. La alegerile locale din iunie 2008, socialiștii au câștigat 3 mandate în consiliile locale, iar la cele generale din 30 noiembrie 2008 au adunat 585 de voturi la Cameră și 445 la Senat. La sfârșitul lui 2011, PSR avea 32.596 de membri. La alegerile locale din 2012, a obținut 16 mandate de consilieri locali (0,03%). La generale nu a participat.

Partidul Socialist Unit a fost fondat de doi disidenți PRM – Sever Meșca și Ilie Neacșu – și înregistrat la Tribunal pe 30 octombrie 2003, cu sprijinul a 44.081 de simpatizanți. La scrutinul local din 2004, a obținut 81 de mandate de consilieri locali și 3 de primar, iar la legislativele din același an a adunat 44.459 de voturi la Camera Deputaților (0,44%) și 60.027 de voturi la Senat (0,59%). PSU a fuzionat pe 18 iunie 2005 cu **Partidul Muncitoresc Român** sub numele **Partidul Stângii Unite**. Pe 7 iulie 2006, Partidul Stângii Unite participă, alături de alte 13 partide neparlamentare, între care **Partidul Republican** și **Partidul Creștin Democrat** la înființarea **Alianței Lege și Ordine** (AOL). În aprilie 2008, Partidul Stângii Unite e absorbit de **Partidul Alianța Socialistă**.

Partidul Solidarității Democratice, care a purtat, până în august 1993, numele **Partidul pentru Cinstirea Eroilor Revoluției și Salvare Națională** (înființat la 20 aprilie 1990), a participat la trei scrutine: în mai 1990, a obținut 891 de voturi la Camera Deputaților (0,01%) și 1.089 la Senat (0,01%); în septembrie 1992, a adunat 26.182 de voturi la Camera Deputaților (0,24%) și 27.917 la Senat (0,25%), pentru ca la alegerile generale din 1996 să strângă 1.352 de voturi la Camera Deputaților (0,01%) și 299 la Senat.

Partidul Tineretului Democrat, înregistrat la Tribunal pe 29 iunie 2004 cu sprijinul a 28.840 de simpatizanți, a obținut la alegerile din același an 16.271 de voturi la Camera Deputaților (0,16%) și 24.725 de voturi la Senat (0,24%). PTD a avut și un candidat la alegerile prezidențiale din 2004, **Alexandru Raj Tunaru**, care a obținut 27.225 de voturi (0,26%), clasându-se ultimul în cursa pentru funcția supremă în stat. În 2005, PTD și-a schimbat numele în **Partidul Lege și Dreptate**. Fără activitate după acea dată.

Partidul Tineretului Liber Democrat din România a devenit partid parlamentar după primele alegeri postcomuniste, obținând 43.188 de voturi la Camera Deputaților (0,32% – 1 mandat) și 32.506 voturi la Senat (0,23%). PTLD a fuzionat cu **Partidul Republican** pe 13 ianuarie 1992; la alegerile locale din luna următoare, apare totuși cu un consilier local ales.

Partidul Tribuna Republicană a fost înscris la Tribunal pe 3 mai 1990 și și-a ales drept siglă „crucea, având în spate razele speranței, iar ca sigiliu condorul, aluzie la republicanismul SUA, stat pe care TR îl consideră cel mai emancipat din lume“. PTR a obținut 49 de voturi la alegerile pentru Camera Deputaților din 1992.

Partidul Țărănesc Român a obținut la alegerile din 1990 21.588 de voturi la Camera Deputaților (0,16%) și 3.547 de voturi la Senat (0,03%). După acest prim test electoral, PȚR își schimbă numele, devenind **Partidul Țărănesc Republican**, pentru ca în 26 iunie 1992 să fuzioneze cu **Partidul Național Liberal**.

Partidul Țiganilor din România, creat la Sibiu pe 5 martie 1990, a participat la primele două teste electorale postcomuniste, obținând în 1990 16.865 de voturi la Camera

Deputaților (0,12%) și 5.565 de voturi la Senat (0,04%), pentru ca doi ani mai târziu să adune 9.949 de voturi la Camera Deputaților (0,09%) și 10.993 de voturi la Senat (0,10%).

Partidul Umanist Conservator și-a început existența legală pe 23 aprilie 1990 „din cenușa vechiului Partid Conservator” și avea „drept busolă protecția socială și sănătatea individului, dezvoltarea conștiinței umane sub raportul normelor ecologice”. PUC a obținut la scrutinul din septembrie 1992, singurul la care a înscris candidaturi, 101 voturi la Camera Deputaților și 138 de voturi la Senat.

Partidul Umanitar al Păcii s-a născut pe 20 februarie 1990 și a obținut, la alegerile din acel an, 1.599 de voturi la Camera Deputaților, iar la cele din 1992 a câștigat 1.174 de voturi la Camera Deputaților (0,01%) și 2.224 la Senat (0,02%).

Partidul Unit Democrat al Romilor, Rudarilor și Lăutarilor din România, v. Partidul Alianța Democrată a Romilor din România.

Partidul Unității Celor Ce Muncesc din România a avut doi consilieri locali în iunie 1996.

Partidul Unității Democratice a fost înscris la Tribunal pe 16 ianuarie 1990, revendicând drept origine „Mișcarea pentru Democrație și restructurare, care a luat ființă în anul 1972, inițiată de disidentul Nicu Stăncescu”. PUD a câștigat la alegerile din 1990 de la Camera Deputaților 16.354 de voturi (0,12%), iar la cele de la Senat 14.009 voturi (0,10%). După 1991, PUD a devenit membru al **Convenției Democratice din România**. La alegerile locale din 1992, a avut un consilier local ales.

Partidul Unității Democratice din Moldova a fost fondat la Iași pe 23 ianuarie 1990 și a participat la primul scrutin de după căderea comunismului, când a obținut 16.863 de voturi la Camera Deputaților (0,12%) și 13.111 voturi la Senat (0,09%), ca și la cel din septembrie 1992, când a câștigat 2.363 de voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 1.730 de voturi la Senat (0,02%). PUDM a înscris candidați și la primele alegeri locale, când a avut cinci mandate de consilieri locali.

Partidul Unității Națiunii Române a fost fondat pe 15 martie 1990, sub numele **Partidul de Uniune Națională a Românilor din Transilvania**, nume pe care-l va purta până pe 6 iunie 1990, după care va deveni, până pe 17 noiembrie 1990, **Partidul de Uniune Națională a Românilor**, pentru ca apoi, până pe 9 septembrie 2000, să se numească **Partidul Unității Naționale Române**. În 1990, PUNR, „partid rezultat din necesitatea momentului Tg Mureș – martie 1990 (prima încercare de distrugere a României moderne de după dezastrul ocupației comuniste mondiale 1945-1989)”, a fost membru al **Alianței pentru Unitatea Românilor**. La primele alegeri locale, PUNR a reușit să obțină 1.535 de mandate de consilieri locali, 80 de consilieri județeni și 96 de primari; într-o alianță locală cu **Partidul România Mare**, a mai avut un consilier județean ales tot atunci, formațiunea apărând și în mai multe coaliții organizate în jurul FSN (v. **Frontul Salvării Naționale**). În același an, la scrutinul parlamentar, a obținut 839.586 de voturi la Camera Deputaților (7,72% și 30 de deputați) și 890.410 voturi la Senat (8,12% – 14 senatori); candidatul său la prezidențiale, **Gheorghe Funar**, a obținut în primul tur 1.294.388 de voturi (10,88%). La alegerile locale din vara lui 1996, PUNR a reușit să câștige 2.044 de poziții în consiliile locale, 90 în consiliile județene și 147 de posturi de primar. În toamna lui 1996, la legislative, PUNR a câștigat 533.348 de voturi la Camera Deputaților (4,36% – 18 mandate de deputat) și 518.962 de voturi la Senat (4,22% – 7 senatori), iar candidatul său la prezidențiale, **Gheorghe Funar**,

a reușit să strângă în primul tur 407.828 de voturi (3,22%). În 2000, la locale PUNR a câștigat 869 de mandate de consilieri locali, 37 de consilieri județeni și 47 de posturi de primar; tot atunci, formațiunea a participat la **Alianța Electorală PDSR-PUNR Covasna** și la **Alianța Electorală PDSR-PUNR-PNR Sfântu Gheorghe**. La alegerile legislative din acel an, formațiunea a fost membră a **Partidului Alianța Națională** (după fuziunea, realizată în septembrie 2000, cu **Partidul Național Român**). După ce a părăsit **Partidul Alianța Națională** (iunie 2001), formațiunea s-a reînființat sub numele **Partidul Unității Națiunii Române** (11-12 mai 2002), pentru a se reînscris în baza Legii partidelor, pe 22 octombrie 2003, sub conducerea lui Mircea Chelaru și cu susținerea a 54.402 simpatizanți. În alegerile locale din 2004, PUNR a câștigat 383 de mandate de consilieri locali, 3 de consilieri județeni și 14 de primar. La scrutinul general din 2004, PUNR a reușit să strângă 53.222 de voturi la Camera Deputaților (0,52%) și 56.414 voturi la Senat (0,55%). Pe 12 februarie 2006, PUNR este absorbit de **Partidul Conservator**, președintele său Mircea Chelaru devenind vicepreședinte al PC. Din februarie 2005 până în februarie 2006, unele filiale PUNR au fost absorbite de **Partidul Democrat**, sub influența fostului lider Valeriu Tabără (trecut la PD).

Partidul Unității Social-Democrate este o dizidență a **Frontului Salvării Naționale**, care s-a înscris la Tribunal pe 30 aprilie 1991, sub numele **Frontul Salvării Naționale – Social Democrat** (care obținea 2 mandate de consilieri locali la alegerile din 1992) și care își va schimba numele pe 27 mai 1992, devenind PUSD, care și-a ales drept siglă „un trifoi cu patru foi înscris în cerc, sub deviza *Muncă, libertate, prosperitate pentru fiecare*”. Până la urmă, după fuziunea cu o altă dizidență din FSN intitulată **FSN-20 mai**, va fuziona prin absorbție cu **Partidul Democrat**, după ce în 1993, devenise membru al **Alianței Naționale a Social Democrației**. PUSD nu a depus liste decât la primele alegeri locale din februarie 1992 (când a obținut 20 de mandate de consilieri locali, 2 de consilieri județeni și un mandat de primar) și la scrutinul legislativ din 1992, când a obținut 50.853 de voturi la Camera Deputaților (0,47%) și 52.638 de voturi la Senat (0,48%).

Partidul Uniunea Creștin Ortodoxă a participat doar la primul scrutin de după căderea comunismului, când a obținut 17.521 voturi la Camera Deputaților (0,13%) și 7.324 de voturi la Senat (0,05%).

Partidul Uniunea Ecologistă din România a fost fondat pe 4 august 2008. La sfârșitul lui 2011, la Tribunal erau înregistrați 34.271 de membri ai acestei formațiuni. La alegerile locale din vara lui 2012, PUER obține 26 de mandate de consilieri locali, participând de asemenea, alături de **Partidul Popular și al Protecției Sociale**, în **Uniunea Socialist Progresistă ECO**, care nu a câștigat însă vreun mandat. La alegerile pentru Parlament din 9 decembrie 2012, nu depune candidaturi.

Partidul Uniunea Populară pentru Dreptate a reușit să adune la scrutinul din 2000, singurul la care a depus liste, 3.506 voturi la Camera Deputaților (0,03%) și 5.747 de voturi la Senat (0,05%).

Partidul Uniunea Republicană și-a început existența pe 13 februarie 1990 ca „partid de centru-stânga, situat pe poziții republicane nete” și a participat la alegerile din 1990, când a obținut 2.693 de voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 3.280 de voturi la Senat (0,02%), ca și la primele alegeri locale, obținând un mandat de consilier local.

Partidul Uniunii Creștine din România a fost înființat la Cluj pe 17 ianuarie 1990 și a câștigat la alegerile din acel an, singurele la care a depus candidaturi, 14.902 voturi la

Camera Deputaților (0,11%) și 7.045 la Senat (0,05%). Formațiunea a avut 3 consilieri locali aleși în cadrul primelor alegeri locale din februarie 1992.

Partidul Verde din România, fondat în februarie 2006, a obținut la primele alegeri europene 19.820 de voturi (0,38%). În decembrie 2007, PV avea 26.034 de membri. Două luni mai târziu, PV apare ca membru, împreună cu **Partidul Creștin Democrat**, al unei alianțe intitulate **Uniunea Verde Ecologistă**. La alegerile locale, PV a obținut 40 de mandate de consilieri locali. La alegerile din 30 noiembrie 2008, PV s-a aliat cu **Partidul Ecologist Român** în cadrul **Alianței Partidul Verde Ecologist**. În 2009, PV a avut un candidat la prezidențiale – Remus-Florinel Cernea – care a adunat 60.539 de voturi (0,6%). La sfârșitul lui 2011, Partidul Verde figura cu 32.814 membri în Registrul de la Tribunal, câștigând la alegerile locale 2 primari și 124 de consilieri locali și aflându-se, tot atunci, alături de **Partidul Poporului** (PP-LC) în **Uniunea Independentă pentru Sighișoara**. Apoi, la alegerile legislative din 9 decembrie 2012, câțiva membri ai PV, ca și unii foști membri (grupați în **Mișcarea Verzilor-Democrați Agrarieni**, recunoscută ca partid în noiembrie 2011, sub conducerea lui Remus Cernea) au fost candidați pe listele **Uniunii Social Liberale**. În ianuarie 2013, MV-DA și PV au fuzionat, sub numele Partidul Verzilor.

Partidul Verde Ecologist, alianță a **Partidului Verde** și a **Partidului Ecologist Român**, a obținut la alegerile din 30 noiembrie 2008 un procentaj de 0,26% (18.279 de voturi) la Camera și 0,69% la Senat (48.119 voturi).

Partidul Vieții Românești a participat la alegerile din 2000, obținând la locale 19 mandate de consilieri locali și unul de primar, iar la legislative 46.129 de voturi la Camera Deputaților (0,38%) și 54.634 de voturi la Senat (0,50%).

Partidul Viitorul Democrat al Patriei a fost creat pe 27 martie 1990 și a participat la primele două teste electorale postcomuniste, câștigând în primul 2.091 de voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 1.008 la Senat (0,01%), pentru ca în septembrie 1992 să obțină 4.355 de voturi la Camera Deputaților (0,04%) și 4.249 de voturi la Senat (0,04%). Având drept siglă „casa românească cu două tricoloruri pe perete: cel cu stema decupată (al Revoluției) și cel al Republicii Moldova“, PVDP a fost apropiat de **PUNR**.

Partidul Voința Poporului a obținut, la scrutinul din 1992, 2.758 de voturi la Camera Deputaților (0,02%).

Polul Democrat-Social din România este o coaliție electorală a **Partidului Democrației Sociale din România**, a **Partidului Social Democrat Român** și a **Partidului Umanist Român** formată în septembrie 2000, coaliție care, la alegerile din acel an, a obținut 3.968.464 voturi la Camera Deputaților (36,61% – 155 de mandate de deputat) și 4.040.212 voturi la Senat (37,09% – 65 de senatori).

Solidaritatea Național Democrată a fost înființată pe 6 mai 1992, avea drept siglă electorală un ceas deșteptător și a participat la al doilea scrutin postcomunist, când a obținut 79.207 voturi la Camera Deputaților (0,73%) și 97.711 voturi la Senat (0,89%).

Uniunea Armenilor din România, reînființată în februarie 1990, a obținut la fiecare dintre cele șapte alegeri postcomuniste câte un mandat de deputat, reușind să strângă 399 de voturi în 1990, 7.145 de voturi (0,07%) în 1992, 11.543 de voturi (0,09%) în 1996, 21.302 voturi (0,20%) în 2000, 9.810 voturi (0,10%) în 2004, 13.829 de voturi în 2008 (0,20%) și 10.761 de voturi în 2012 (0,14%).

Uniunea Bulgară din Banat – România, fondată în 1990, când avea în titlură și precizarea „**Asociația Culturală Bulgară din București**” (pentru ca din 1992 acestea să i se substituie precizarea „**România**”) a participat la cele șapte scrutine postcomuniste, asigurând reprezentarea minorității bulgare în 6 din cele 7 Parlamente (mai puțin în 1996-2000). UBB a depus candidaturi doar la Camera Deputaților și a obținut 3.451 de voturi (0,03%) în 1990, 1.906 voturi (0,02%) în 1992, 4.115 voturi (0,03%) în 1996, 20.085 de voturi (0,18%) în 2000, 15.283 de voturi (0,15%) în 2004, 14.039 de voturi în 2008 (0,20%) și 10.155 de voturi în 2012 (0,13%). La alegerile locale, Uniunea a obținut următoarele performanțe: în 1992, 9 mandate de consilieri locali, unul de consilier județean și unul de primar; în 1996, 5 mandate de consilieri locali; în 2000, 4 mandate de consilieri locali; în 2000, 2 mandate de consilieri locali; în 2004, 5 mandate de consilieri locali și unul de primar; la alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, un mandat de primar și 8 de consilieri locali. La scrutinul local din vara lui 2012, UBB a câștigat un mandat de primar și 8 de consilieri locali, făcând, de asemenea, parte, alături de **Asociația Italianilor din România RO.AS.IT** din **Alternativa Civică Arădeană**.

Uniunea Bulgarilor Pavlicheni din România a participat doar la scrutinul din 2000 de la Camera Deputaților, când a obținut 497 de voturi.

Uniunea Cehilor din România a participat doar la scrutinul din 2000 de la Camera Deputaților, când a obținut 1.539 de voturi.

Uniunea Creștină Română a participat la primele alegeri locale, când a câștigat 4 mandate de consilieri locali și 2 de consilieri județeni.

Uniunea Creștin Democrată din România a fost creată la Timișoara, fiind înregistrată la Tribunal pe 13 februarie 1990. A participat la alegerile locale din 1992, când a obținut un mandat de consilier local.

Uniunea Croaților din România a obținut în 1992 și 1996 scoruri foarte modeste la Camera Deputaților (219, respectiv 486 de voturi), pentru ca în ultimele patru legislaturi să devină reprezentanta minorității croate în Camera inferioară, cu 11.084 de voturi (0,10%) în 2000, cu 10.331 de voturi în 2004 (0,10%), cu 9.047 de voturi în 2008 (0,13%) și cu 6.281 de voturi în 2012 (0,08%). La alegerile locale, UCR a obținut următoarele rezultate: în 1992, 10 mandate de consilieri locali; în 1996, 11 mandate de consilieri locali și două de primari; în 2000, a obținut doar 6 mandate de consilieri locali, iar în 2004, a repetat performanța la consiliile locale și a câștigat și cursa pentru o primărie. La alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, UCR a obținut un mandat de primar și 6 de consilieri locali, pentru ca la scrutinul din iunie 2012, UCR să câștige din nou un mandat de primar și șase de consilieri locali.

Uniunea Culturală a Albanezilor a obținut în 1996 la alegerile pentru Camera Deputaților un număr de 8.722 de voturi (0,07%), câștigând mandatul care revenea acestei minorități, pentru ca în 2000 (când numele organizației a căpătat precizarea „din România”) să obțină 7.798 de voturi (0,06%), ratând însă reprezentarea în Camera inferioară, în favoarea **Ligii Albanezilor din România**.

Uniunea Culturală a Rutenilor din România a participat la ultimele patru scrutine de la Camera Deputaților, obținând de fiecare dată reprezentarea în Parlament, cu 6.942 de voturi (0,06%) în 2000, cu 2.671 de voturi (0,03%) în 2004, cu 4.514 voturi în 2008 (0,06%) și cu 5.265 de voturi în 2012 (0,07%). UCRR a câștigat în iunie 2012 trei mandate de consilieri locali.

Uniunea Democrat Creștină a fost înscrisă la Tribunal, ca partid de centru-dreapta, pe 5 ianuarie 1990 și a participat la primele patru teste electorale postcomuniste, obținând, la alegerile din 1990, 24.001 de voturi (0,18%) la Camera Deputaților și 21.210 la Senat (0,15%), la alegerile din 1992, 5.656 de voturi (0,05%) la Camera Deputaților și 4.827 la Senat (0,04%), la alegerile din 1996, 19.963 de voturi la Camera Deputaților (0,16%) și 23.656 la Senat (0,19%) și, la alegerile din 2000, 3.316 voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 4.016 la Senat (0,04%). La alegerile locale din 1992, UDC a obținut un singur mandat de consilier local, performanță repetată și în iunie 1996.

Uniunea Democrată a Croaților din România a participat fără succes la alegerile de la Camera Deputaților din 2000 (obținând 2.059 de voturi – 0,02%) și din 2004, când a strâns 7.769 de voturi (0,08%). UDCR a obținut, în schimb, la alegerile locale din 2000 două poziții în consiliile locale.

Uniunea Democrată a Romilor a obținut la alegerile locale din 1992 14 mandate de consilieri locali și 1 de consilier județean.

Uniunea Democrată a Tătarilor Turco-Musulmani din România a reprezentat minoritatea turco-tătară în forul legislativ din 1992 până astăzi: la alegerile din 1992, a obținut 7.699 de voturi (0,07%), la cele din 1996 – 6.319 voturi (0,05%), la cele din 2000 – 10.380 de voturi la Camera Deputaților (0,09%) și 9.226 de voturi la Senat (0,08%), pentru ca în 2004 și 2008 să depună liste doar la Camera Deputaților, obținând 6.452 de voturi (0,06%) în 2004, 11.868 (0,17%) în 2008 și 9.291 de voturi în 2012 (0,12%). La alegerile locale, UDTTMR a obținut următoarele rezultate: în 1992, 17 mandate de consilieri locali și unul de consilier județean; în 1996, 10 mandate de consilieri locali și tot unul de consilier județean; în 2000, două, în 2004, trei, iar în 2008, două mandate de consilieri locali, pentru ca în 2012 să obțină 5.

Uniunea Democrată a Tinerilor Maghiari a avut 2 mandate de consilieri locali în iunie 1996.

Uniunea Democrată a Ucrainenilor din România a participat, fără succes, la alegerile din 1996 (când a obținut 4.132 de voturi – 0,03%) și la cele din 2000 – când a strâns 5.843 de voturi (0,05%). UDUR a depus candidaturi și la alegerile locale din 2000, obținând 6 poziții în consiliile locale. La alegerile locale din iunie 2008, a obținut un singur mandat de consilier local.

Uniunea Democrată Maghiară din România este singura formațiune a minorităților care a trecut toate cele șapte teste electorale: la alegerile din 1990, UDMR a obținut 991.601 voturi la Camera Deputaților (7,23% – 29 de deputați) și 1.004.353 de voturi la Senat (7,20% – 12 senatori); la scrutinul din 1992 – 811.290 de voturi la Camera Deputaților (7,46% – 27 de deputați) și 831.469 la Senat (7,58% – 12 senatori); la alegerile din 1996 – 812.628 de voturi la Camera Deputaților (6,64% – 25 de deputați) și 837.760 la Senat (6,82% – 11 senatori), iar candidatul său la alegerile prezidențiale, **Gyorgy Frunda**, a strâns 761.411 voturi (6,02%); la scrutinul din 2000 – 736.863 de voturi la Camera Deputaților (6,80% - 27 de deputați) și 751.310 la Senat (6,90% – 12 senatori), în vreme ce candidatul său la alegerile prezidențiale, același **Gyorgy Frunda**, a reușit să adune 696.989 de voturi (6,22%). La alegerile din 2004, UDMR a obținut 628.125 de voturi la Camera Deputaților (6,17% – 22 de deputați) și 637.109 voturi la Senat (6,23% – 10 senatori), iar candidatul său prezidențial, **Markó Béla**, 533.446 de voturi (5,10%). La alegerile locale, UDMR a obținut următoarele performanțe: în 1992, 2.616 consilieri locali, 121 de consilieri județeni și 131 primari; în 1996, 2.445 de

consilieri locali, 133 de consilieri județeni și 139 de primari; în 2000, 2.451 de consilieri locali, 135 de consilieri județeni și 148 de primari; în fine, în 2004, Uniunea a avut 2.481 de consilieri locali, 112 consilieri județeni și 186 de primari. La primul scrutin european (25 noiembrie 2007), UDMR a reușit să câștige 2 mandate, cu ajutorul celor 282.929 voturi (5,52%), un număr mai mare decât voturile obținute, la aceleași alegeri, de candidatul independent **Lászlo Tökes**, care, cu 176.533 de voturi (3,47%) a obținut și el un mandat în Parlamentul European. La alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, UDMR a câștigat 4 mandate de președinți de consilii județene, 184 de poziții de primar, 89 de consilieri județeni și 2.195 de consilieri locali. La scrutinul parlamentar din 30 noiembrie 2008, Uniunea a avut 440.449 voturi la Senat (6,39% – 9 mandate), respectiv 425.008 la Cameră (6,17% – 22 mandate) la Senat. La scrutinul european din 7 iunie 2009, UDMR a reușit să adune 431.739 de voturi (8,92%), obținând astfel 3 mandate de deputat european, **Lászlo Tökes** fiind de această dată cap de listă al formațiunii. La prezidențialele din același an, UDMR s-a prezentat cu Kelemen Hunor, care a strâns 372.764 de voturi (3,83%). La alegerile locale din iunie 2012, Uniunea a câștigat 2 președinții de consilii județene (4,87%), 203 primării (6,37% din total), 2.261 de mandate de consilieri locali (5,61%) și 88 de consilieri județeni (6,57%). La alegerile generale din 9 decembrie 2012, UDMR a reușit să adune 380.656 de voturi la Cameră (5,13%) și 388.528 la Senat (5,23%), obținând astfel 18 mandate în Camera inferioară și 9 în cea superioară.

Uniunea Democrată Turcă din România (în 1990: **Uniunea Democratică Turcă Musulmană**) a reprezentat, cu câte un deputat, minoritatea turcă în toate Parlamentele postcomuniste. În 1990, a depus liste și la Camera Deputaților (8.600 de voturi – 0,06%), și la Senat (8.439 de voturi – 0,06%), după care s-a prezentat doar la Camera Deputaților, obținând 2.572 de voturi în 1992 (0,02%), 4.326 de voturi în 1996 (0,04%), 6.675 de voturi în 2000 (0,05%), 7.715 voturi în 2004 (0,08%), 9.481 voturi în 2008 (0,13%) și 7.324 de voturi în 2012 (0,09%). Uniunea a participat și la alegerile locale din 1996, când a avut două mandate de consilieri locali, ca și la cele din 2012, când nu a obținut însă niciun mandat, adunând doar 532 de voturi.

Uniunea Democratică a Romilor din România a prezentat candidaturi doar la primul scrutin postcomunist, obținând un mandat de deputat (29.162 de voturi – 0,21%), dar nu și o reprezentare în Camera superioară (19.847 de voturi – 0,14%). UDRR se autodesființează în 1992, după alegerile locale, când reușise să câștige două mandate de consilieri locali și unul de consilier județean.

Uniunea Democratică a Slovacilor și Cehilor din România a avut câte un deputat în Camera Deputaților din 1990 până în prezent, obținând 4.584 de voturi în 1990 (0,03%), 4.708 voturi în 1992 (0,04%), 6.531 de voturi în 1996 (0,05%), 5.686 de voturi în 2000 (0,05%), 5.950 de voturi în 2004 (0,06%), 15.373 de voturi în 2008 (0,22%) și 8.677 de voturi în 2012 (0,11%). La alegerile locale, UDSCR a avut următoarele performanțe: în 1992, 49 de mandate de consilieri locali, unul de consilier județean și 3 de primari, tot atunci statisticile consemnând alte 5 mandate de consilieri locali și 2 de primar pentru **Uniunea Democratică a Cehilor și Slovacilor**; în 1996, UDSCR a câștigat 27 de mandate de consilieri locali și două de primar; în 2000, 28 de mandate de consilieri locali și două de primar; în 2004, 20 de mandate de consilieri locali, iar în 2008, 14 asemenea mandate; în 2012, UDSCR a reușit să ia 19 mandate de consilieri locali, cu ajutorul a 2.567 de voturi în 10 iunie 2012.

Uniunea Democratică „Țara Oașului” a fost creată la Negrești-Oaș pe 27 martie 1990 și a prezentat candidaturi la primul scrutin de după prăbușirea regimului comunist,

adunând 6.215 voturi la Camera Deputaților (0,05%) și 7.131 la Senat (0,05%). Uniunea a depus candidaturi și la alegerile locale din februarie 1992, când a câștigat 8 mandate de consilieri județeni.

Uniunea Elenă din România a reprezentat această minoritate în toate testele legislative postcomuniste, reușind să strângă 4.932 de voturi în 1990 (0,04%), 9.134 de voturi în 1992 (0,08%), 8.463 de voturi în 1996 (0,07%), 15.007 voturi în 2000 (0,13%), 7.161 de voturi în 2004 (0,07%), 8.875 de voturi în 2008 (0,12%) și 9.863 de voturi în 2012 (0,13%). Uniunea a participat și la alegerile locale, obținând în iunie 1996 un mandat de consilier județean, la fel ca și patru ani mai târziu. La alegerile locale din iunie 2008, UER a câștigat un mandat de consilier local, pentru ca în iunie 2012 să nu mai ia vreunul, nereușind să strângă decât 487 de voturi pentru consilieri locali și 916 pentru cei județeni.

Uniunea Elenă ELPIS Constanța a obținut la scrutinul din 2000 pentru Camera Deputaților 449 de voturi.

Uniunea Forțelor de Dreapta a luat ființă pe 6 februarie 1996, purtând mai întâi numele **Alternativa României** (până în noiembrie 1997), apoi **Partidul Alternativa României** (până în martie 1999, când s-a optat pentru UFD) și având o orientare neoliberală. Formațiunea a depus mai întâi liste la alegerile locale din vara lui 1996, reușind să obțină 44 de mandate de consilieri locali, 5 de consilieri județeni și două posturi de primar. La alegerile generale din 1996, partidul a intrat în Parlament pe listele **CDR**. La alegerile locale din 2000, Uniunea a obținut 551 de mandate de consilieri locali, 20 de consilieri județeni și 29 de primari. În vara lui 2000, UFD a devenit parte a **Convenției Democratice Române 2000**, ratând însă câteva luni mai târziu intrarea în Parlament. Pe 13 mai 2003, UFD a fost absorbită de **Partidul Național Liberal**.

Uniunea Generală a Asociațiilor Etniei Huțule s-a prezentat, fără succes, la alegerile de la Camera Deputaților din 2000 (când a obținut 646 de voturi) și la cele din 2004 (când a strâns 1.225 de voturi).

Uniunea Generală a Romilor din România, înscrisă la Tribunal pe 13 februarie 1990, a prezentat candidaturi în 1992, la alegerile locale din februarie (3 mandate de consilieri locali), ca și la cele generale din septembrie, obținând 22.071 de voturi la Camera Deputaților (0,20%) și 19.504 voturi la Senat (0,18%). La alegerile locale din 1996, UGRR a obținut 7 mandate de consilieri locali și unul de consilier județean.

Uniunea Independentă pentru Sighișoara, alcătuită din Partidul Verde și Partidul Poporului, a câștigat 3 mandate de consilieri locali la scrutinul din 10 iunie 2012.

Uniunea Liberală Brătianu a fost creată pe 4 aprilie 1990, ca expresie a unei „politici liberale de centru”, și a obținut un mandat de deputat la alegerile din acel an, când a strâns 36.869 de voturi la Camera Deputaților (0,27%), ratând însă intrarea și în Senat (unde a avut 35.943 de voturi – 0,26%). În 1992, ULB a câștigat la alegerile locale 15 mandate de consilieri locali, unul de consilier județean și 20 de mandate de primar, iar la scrutinul legislativ din același an a reușit să adune 55.096 de voturi la Camera Deputaților (0,51%) și 48.587 la Senat (0,44%). În 1996, ULB a fost membră a **Alianței Național-Liberale Ecologiste**, alături de **Partidul Național Liberal – Câmpeanu** și **Partidul Ecologismului**, după ce la alegerile locale obținuse 7 mandate de consilieri locali și două de consilieri județeni. În 2000, la locale, ULB a câștigat un singur mandat de consilier local, iar la legislative a strâns 3.760 de voturi la Camera Deputaților (0,03%) și 7.373 de voturi la Senat (0,07%).

Uniunea Liberă Democratică a Romilor din România a fost creată pe 19 mai 1990 și a participat la alegerile din acel an (4.605 voturi la Camera Deputaților – 0,03% și 2.505 voturi la Senat – 0,02%), ca și la alegerile locale din februarie 1992 (11 mandate de consilieri locali) și la cele generale din septembrie același an (31.384 de voturi la Camera Deputaților – 0,29% și 18.624 de voturi la Senat – 0,17%).

Uniunea Națională a Comunităților de Romi a reușit să câștige 8 mandate de consilieri locali în 10 iunie 2012.

Uniunea Națională de Centru a fost o coaliție a **Partidului Democrat Agrar din România**, a **Partidului Umanist Român** și a **Mișcării Ecologiste din România**, formată pe 16 iulie 1996, înscrisă la Tribunal pe 5 august 1996 și dizolvată după alegerile din noiembrie 1996, în cadrul cărora obținuse 106.069 de voturi la Camera Deputaților (0,87%) și 118.859 la Senat (0,97%). Candidatul UNC la prezidențialele din 1996, **Ioan Pop de Popa**, a obținut 59.752 de voturi (0,47%).

Uniunea Națională pentru Progresul României, creată în aprilie 2010, ca urmare a unei sciziuni în sânul PSD, a participat la alegerile locale din iunie 2012 și a câștigat, sub nume propriu, 25 de mandate de primar (0,78%), 1.005 de consilieri locali (2,49%) și 13 de consilieri județeni. UNPR a participat la aceste alegeri și în cadrul mai multor alianțe: **Alianța Electorală Populară Progresistă Europeană Liberală** (împreună cu PDL și PNȚCD), **Alianța pentru Bacău** (cu PDL), **Alianța pentru Comuna Noastră** (cu PRM), **Alianța pentru Ialomița** (cu PDL, PNȚCD și PNG-CD), **Alianța pentru Iași** (cu PNG-CD și PER), **Alianța pentru Mogoșoaia** (cu PDL), **Alianța pentru Mureș** (cu PDL și PER), **Alianța pentru Viitorul Brăilei** (cu PDL, PNȚCD și PER), **Alianța pentru Vrancea** (cu PDL, PNȚCD și PER), **Alianța Popular Creștină** (cu PDL și PNȚCD), **Mișcarea pentru noul Mehedinți** (cu PDL, PER și PNȚCD), **Uniunea pentru Maramureș PDL UNPR** (așa cum o indică și numele, cu PDL), **Uniunea Social Populară** (cu PNȚCD și PDL). În vederea alegerilor locale din vara lui 2012, UNPR a fost, de asemenea, membră în **Alianța Românească Harghita**, împreună cu PDL, PRM, PER, PNȚCD, o alianță care nu a luat niciun mandat (obținând câteva sute de voturi pentru consilieri locali și primării, ca și câteva mii pentru alegerile de la consiliul județean). La alegerile din decembrie 2012, UNPR a devenit membră a **Uniunii Social Liberale**, după ce încheiase o înțelegere cu PSD sub numele **Alianța de Centru Stânga**: formațiunea a câștigat astfel 10 mandate de deputat și 5 de senator.

Uniunea Națională PSD+PUR a fost o alianță a **Partidului Social Democrat** și a **Partidului Umanist din România – Social Liberal**, realizată în vederea alegerilor din 2004, când a obținut 3.730.352 de voturi la Camera Deputaților (36,80% – 132 de mandate, dintre care 113 pentru PSD) și 3.798.607 voturi la Senat (37,17% – 57 de mandate de senator, dintre care 11 pentru PUR). Candidatul Uniunii la prezidențiale, **Adrian Năstase**, a strâns în primul tur 4.278.864 de voturi (40,94%), iar în turul al doilea 4.881.520 (48,77%).

Uniunea Pensionarilor și a Solidarității Sociale – Uniunea, v. Partidul Forța Democrată.

Uniunea pentru Maramureș PDL UNPR, alcătuită în vederea alegerilor locale din vara lui 2012, a reușit să câștige un mandat de primar, 8 de consilieri locali și 9 de consilieri județeni.

Uniunea pentru Reconstrucția României a fost înregistrată la Tribunal pe 4 decembrie 2003, sub conducerea lui Cosmin Alexandru și cu sprijinul a 32.380 de simpatizanți. URR

a obținut la alegerile din anul următor 33 de mandate de consilieri locali și un post de primar, iar la generale a adunat 32.749 de voturi la Camera Deputaților (0,32%) și 37.630 la Senat (0,37%). Candidatul formațiunii la prezidențiale, **Ovidiu Tudorici**, a reușit să strângă 37.910 voturi (0,36%). Pe 6 martie 2005, URR este absorbită de **PNȚCD**.

Uniunea pentru Timiș, alcătuită din **PNȚCD** și **Forumul Democrat al Germanilor** în vederea scrutinului local din iunie 2012, a câștigat 2 primării și 30 de mandate de consilieri locali (0,07%).

Uniunea Polonezilor din România, v. **Asociația Uniunea Culturală a Polonezilor din România**.

Uniunea Polonezilor din România Dom Polski a reprezentat această minoritate în toate Parlamentele postcomuniste, cu excepția celui ales în 2000. UPRDP a obținut la scrutinul din 1990, 2.372 de voturi la Camera Deputaților (0,02%) și 848 de voturi la Senat; la alegerile din 1992, a adunat 3.013 voturi (0,03%); la cele din 1996 – 1.842 de voturi (0,02%); la scrutinul din 2000 a strâns 1.619 voturi (0,01%), la cel din 2004 a reunit 5.473 de opțiuni (0,05%), la alegerile generale din 2008 a strâns 7.670 de voturi (0,11%), iar în 2012 – 8.023 de voturi (0,1%). La alegerile locale, formațiunea a obținut următoarele rezultate: în 1992, 4 mandate de consilieri locali; în 1996, 3 mandate de consilieri locali și unul de consilier județean; în 2000, un mandat de consilier local, iar în 2004, cu unul mai mult. La alegerile locale din iunie 2008, polonezii au câștigat 3 mandate în consiliile locale, pentru ca la cele din 10 iunie 2012 să aibă 5.

Uniunea Populară Social-Creștină a fost creată în noiembrie 2006, sub conducerea lui Ioan Talpeș, iar la alegerile locale din iunie 2008 a obținut un mandat de primar și 71 de consilieri locali. La finele lui 2011, UPSC avea 30.257 de membri. La alegerile locale din anul următor, Uniunea a câștigat 10 mandate de consilieri locali (0,02% din total).

Uniunea Romilor din România a participat la scrutinul local din 1992 (câștigând 29 de mandate de consilieri locali) și la cel general din 1996, când a strâns 71.020 de voturi la Camera Deputaților (0,58%) și 72.648 la Senat (0,59%).

Uniunea Romilor județul Constanța a participat la scrutinul local din 1996 (un consilier local ales), ca și la cel general când a strâns 640 de voturi la Camera Deputaților și 763 la Senat.

Uniunea Sârbilor din România (în 1990: **Uniunea Democratică a Sârbilor din România**; în 1992 și 1996: **Uniunea Democrată a Sârbilor și Carașovenilor din România**) a avut câte un deputat în fiecare legislativ postcomunist, obținând, la alegerile din 1990, 9.095 de voturi (0,07%), la cele din 1992 – 5.328 de voturi (0,05%), la cele din 1996 – 6.851 de voturi (0,06%), la cele din 2000 – 8.748 de voturi (0,07%), la cele din 2004 – 6.643 de voturi (0,07%), la cele din 2008 – 10.878 de voturi (0,15%), iar la scrutinul din 2012 – 8.207 voturi (0,11%). La alegerile locale, sârbii au obținut următoarele rezultate: în 1992, 28 de mandate de consilieri locali și unul de consilier județean; în 1996, 21 de consilieri locali, un mandat de consilier județean și unul de primar; în 2004, 11 consilieri locali. La alegerile locale din iunie 2008, USR a câștigat 6 mandate în consiliile locale, iar patru ani mai târziu – 11.

Uniunea Social Democrată a fost o coaliție a **Partidului Democrat** (ex – **Frontul Salvării Naționale**) și a **Partidului Social Democrat Român**, creată pe 27 septembrie 1995 și dizolvată pe 13 mai 1999. USD a participat mai întâi la alegerile locale din 1996,

obținând 5.957 de mandate de consilieri locali, 200 de consilieri județeni și 475 de primar; la acestea trebuie adăugate două mandate de consilieri locali obținute pe o listă comună cu **Partidul Alianței Civice**. La scrutinul general din toamna lui 1996, USD a obținut 1.582.231 de voturi la Camera Deputaților (12,93% – 53 de deputați) și 1.617.384 de voturi la Senat (13,16% – 23 de senatori); candidatul său la prezidențiale, **Petre Roman**, a obținut în primul tur 2.369.941 de voturi (20,54%), ratând intrarea în turul al doilea.

Uniunea Social Liberală, alcătuită din PSD și **Alianța de Centru-Dreapta PNL-PC**, a câștigat, în cadrul alegerilor locale din iunie 2012, 36 de președinții de consilii județene (87,8%), 1.324 de primării (41,55%), 13.154 de mandate de consilieri locali (32,67%) și 723 de consilieri județeni (54,03%). La generale, pe 9 decembrie 2012, USL a fost alcătuită din Alianța de Centru Dreapta PNL-PC și din Alianța de Centru Stânga, prescurtată ACS (PSD+UNPR) și a câștigat detașat alegerile cu 4.344.288 de voturi la Camera (58,63%) și 4.457.526 la Senat (60,10%), obținând 273 de mandate în Camera inferioară (150 pentru PSD, 100 pentru PNL, 13 pentru PC și 10 pentru UNPR) și 122 în cea superioară (59 pentru PSD, 50 pentru PNL, 8 pentru PC și 5 pentru UNPR).

Uniunea Social-Liberală Cluj PSD+PNL, alcătuită din partidele al căror nume figurează și-n denumirea alianței, a câștigat 3 primării și 77 de consilieri locali.

Uniunea Social Populară, alcătuită în vederea alegerilor locale din 2012, din **PDL**, **PNȚCD** și **UNPR**, a câștigat 16 mandate de primar (0,5%), 203 de consilieri locali (0,5%) și 11 de consilieri județeni (0,82%).

Uniunea Stângii Democratice a fost creată pe 25 octombrie 1991, ca o alianță ce reunea **Partidul Socialist al Muncii**, **Partidul Socialist Democratic Român**, **Partidul Român pentru Noua Societate**, **Mișcarea Neoliberală** (creată la 8 iunie 1990 în București) și **Asociația Generală pentru Apărarea Drepturilor la Muncă**. USD a participat la alegerile locale din 1992, când a obținut 264 de mandate de consilieri locali, 13 de consilieri județeni și 11 posturi de primar.

Uniunea Turcă Musulmană din România a obținut la alegerile din 2004 pentru Camera inferioară 6.517 voturi (0,06%).

Uniunea Ucrainenilor din România a reprezentat această minoritate în toate cele șapte Camere inferioare postcomuniste. La primul scrutin a depus liste și la Camera Deputaților (16.179 de voturi – 0,12%) și la Senat (8.310 voturi – 0,06%), pentru ca la testele electorale următoare să nu mai participe decât la competiția pentru Camera Deputaților și să obțină 7.717 voturi în 1992 (0,07%), 7.165 de voturi în 1996 (0,06%), 9.404 voturi în 2000 (0,08%), 10.888 de voturi în 2004 (0,11%), 9.338 de voturi în 2008 (0,13%) și 7.353 de voturi în 2012 (0,09%). La alegerile locale, UUR a obținut următoarele rezultate: în 1992, 73 de mandate de consilieri locali, 5 de consilieri județeni și 5 mandate de primar; în 1996, 21 de mandate de consilieri locali și două de consilieri județeni; în 2000, UUR a reușit să ocupe 26 de poziții în consiliile locale și 3 de primar, iar în 2004, 29 mandate de consilieri locali și 2 de primar, pentru ca la alegerile locale din 1 și 15 iunie 2008, să aibă 11 mandate de consilieri locali. La scrutinul din vara lui 2012, UUR a câștigat 22 de mandate de consilieri locali.

Lista participanților la alegeri este completă dacă adăugăm datele despre candidații independenți: în 1990, aceștia au obținut 256.656 de voturi la Adunarea Deputaților și 427.535 voturi la Senat (1 mandat – Antonie Iorgovan, singurul ales ca independent în întreaga perioadă postcomunistă); în 1992, independenții au avut 58.347 voturi la Camera

și 52.462 la Senat (niciun mandat); în 1996, au avut 248.825 (Cameră – 0 mandate) și 98.898 (Senat – 0 mandate); în 2000, cei 13 candidați la Cameră au obținut 137.561 la Cameră, iar cei 3 candidați de la Senat au strâns 3.428 de voturi (0 mandate), pentru ca în 2004 cei 10 independenți prezentați la alegerile pentru Cameră să obțină 51.646 de voturi, iar cei doi independenți de la alegerile pentru Senat 11.923 (fără mandate); în alegerile din noiembrie 2008, independenții au obținut 10.068 de voturi la Senat (0,14% în total, de către 3 candidați, care au strâns între 1.065 și 5.783 de voturi) și 28.355 la Cameră (0,41% în total, de către 28 de candidați care au obținut între 92 și 4.785 de voturi); în 2012, au fost 11 independenți la Cameră, care au obținut între 38 și 2.535 de voturi (în total – 12.389 de voturi – 0,16% din total), în vreme ce la Senat a fost unul singur, care a adunat 728 de voturi. La alegerile locale, situația este următoarea: în 1992, în statistica electorală apar două poziții distincte, mai precis „candidații independenți” cu 2.684 de mandate de consilieri locali, 25 de consilieri județeni și 659 de primari, ca și „lista de candidați independenți”, cu 101 consilieri locali și 3 consilieri județeni; la alegerile din 1996, au fost aleși ca independenți 1.727 de consilieri locali, 60 de consilieri județeni și 273 de primari; la localele din 2000, candidații independenți au câștigat 422 de mandate de consilieri locali și 159 de primării; în 2004, 503 consilieri locali, un consilier județean și 82 de primari au fost aleși de către cetățeni ca independenți, pentru ca în 2008 să se afle în această situație 56 de primari, 358 de consilieri locali și un consilier județean; în iunie 2012, candidații independenți au câștigat 54 de primării (1,69% din total), 345 de mandate de consilieri locali (0,85%) și unul de consilier județean, în condițiile în care au adunat 731.036 voturi pentru președințiile Consiliilor județene, 424.495 de voturi (3,91%) în cursa pentru primării, 291.951 de voturi pentru consiliile locale (2,74%) și 25.208 voturi la scrutinul pentru consilieri județeni. La scrutinul european din 2007, au participat un singur candidat independent (László Tökes – ales cu 176.533 de voturi), în vreme ce la alegerile europene din 2009, au fost doi – Elena Băsescu (care, după ce a fost aleasă cu 204.280 de voturi – 4,22%, a intrat în PDL) și Pavel Abraham, care cu cele 49.864 de voturi (1,03%) nu a obținut mandatul de deputat european. Și la prezidențialele din 2009 s-au prezentat trei independenți: este vorba despre Sorin Oprescu, care a obținut 309.764 de voturi (3,19%), despre Eduard Gheorghe Manole, care a strâns 34.189 de voturi (0,3%) și despre Constantin Ninel Potârcă, pentru care au votat 21.306 cetățeni (0,2%).

Pentru construirea listei, am folosit ca surse rezultatele de la Biroul Electoral Central al celor șapte alegeri legislative și prezidențiale din 1990-2012, al celor șase alegeri locale (1992-2012), al celor șase alegeri prezidențiale (1990-2009), al celor două alegeri pentru Parlamentul European (2007 și 2009), ca și volumele *Partide politice*, Agenția Națională de Presă Rompres, București, 1993 (din care au fost extrase citatele referitoare la programe și sigle electorale, alcătuite ca urmare a declarațiilor formulate de partide); Ion Alexandrescu, Ion Bulei, Ion Mamina, Ioan Scurtu, *Enciclopedia de istorie a României*, Editura Meronia, București, 2000; Alexandru Radu, *Nevoia schimbării. Un deceniu de pluripartidism în România*, Editura Ion Cristoiu, București, 2000; Idem, *Partidele politice românești după 1999*, Paideia, București, 2003; Stan Stoica, *Dicționarul partidelor politice din România (1989-2003)*, ediția a III-a revizuită și actualizată, Editura Meronia, București, 2003 și ediția a IV-a, Meronia, București, 2004; Cristian Preda, Sorina Soare, *Regimul, partidele și sistemul politic din România*, București, Nemira, 2008. Am utilizat, de asemenea, datele din *Registrul partidelor politice* din aprilie 2004, ca și articolul lui Lucian Gheorghiu, „27 de partide au rămas în viață”, *Cotidianul*, 18 iulie 2003, ca și documentul intitulat *Registrul partidelor politice. Legea nr. 14/2003*, publicat de Biroul Electoral Central cu ocazia alegerilor locale din iunie 2008, cu adăugirile ulterioare. Lista cuprinde toate formațiunile politice care au depus candidaturi la alegerile legislative (numărul de voturi, procentajul și numărul de mandate câștigate), ca și formațiunile care au obținut mandate în alegerile locale (la consiliile locale, la cele județene sau la primării).